

dosar 1252/109/2013

termen 9 septembrie 2013

DOMNULE PRESEDINTE

Subsemnatul **CIOACA CONSTANTIN CRISTIAN** , personal si prin avocat ales , depun

MOTIVELE APELULUI

declarat impotriva sentintei penale nr 675 pronuntata de catre prima instanta, Tribunalul Arges, la data de 2 iulie 2013, precum si impotriva incheierilor interlocutorii pronuntate in cauza de catre aceeasi instanta – in conformitate cu prevederile art 361 alin 1 si alin 3 cod procedura penala .

Apreciez ca hotararea este atat nelegala cat si netemeinica .

Va solicit a judeca apelul pe baza lucrarilor de la dosar precum si a probelor noi administrate de catre instanta de apel, in conformitate cu prevederile art 378 cpp.

INTELEGEM SA AFIRMAM NELEGALITATEA HOTARARII PRIMEI INSTANTE RAPORTAT LA URMATOARELE ASPECTE :

1. **Hotararea nu imbraca forma ceruta de lege** sub sanctiunea nulitatii absolute – impusa de normele imperative prevazute de art 356 cpp

Art. 356 Cod procedura penala :

Conținutul expunerii

*Expunerea **trebuie să cuprindă:***

a) datele privind identitatea părților;

*b) **descrierea faptei** ce face obiectul învinuirii, **cu arătarea timpului și locului unde a fost săvârșită**, precum și încadrarea juridică dată acesteia prin actul de sesizare;*

*c) **analiza probelor** care au servit **ca temelii pentru soluționarea laturii penale a cauzei, cât și a celor care au fost înlăturate**, motivarea soluției cu privire la **latura civilă a cauzei**, precum și **analiza oricăror elemente de fapt pe care se sprijină soluția dată în cauză.***

*În caz de condamnare, expunerea trebuie să mai cuprindă fapta sau fiecare faptă reținută de instanță în sarcina inculpatului, **forma și gradul de vinovăție**, circumstanțele agravante sau atenuante, starea de recidivă, timpul ce se deduce din pedeapsa pronunțată și actele din care rezultă durata acesteia.*

Dacă instanța reține în sarcina inculpatului numai o parte din faptele ce formează obiectul învinuirii, se va arăta în hotărâre pentru care anume fapte s-a pronunțat condamnarea și pentru care încetarea procesului penal sau achitarea;

d) arătarea temeiurilor de drept care justifică soluțiile date în cauză.

Raportat la aceasta norma legala IMPERATIVA , solicitam a se observa ca :

- hotararea judecatorului primei instante **nu descrie fapta** in concret ci preia expunerea acuzatiei din rechizitoriul procurorilor ;
- hotararea primei instante **nu cuprinde o examinare a probelor** care au servit ca temei al condamnarii;
- judecatorul cauzei nu face o **analiza a probelor raportat la criticile** aduse de catre aparare cu privire la preluarea selectiva si chiar in FALS a concluziilor rapoartelor tehnico-stiintifice si a expertizelor ;
- JUDECATORUL PRIMEI INSTANTE **NU A EXAMINAT SI NU A MOTIVAT INLATURAREA PROBELOR PROPUSE DE CATRE APARARE** ;
- judecatorul cauzei **nu a examinat si nu a motivat ASPECTELE DE NELEGALITATE A MIJLOACELOR DE PROBE** – in conformitate cu prevederile art 64 cpp

IN DOCTRINA SE APRECIAZA CA :

In motivarea hotararii judecatorului trebuie **sa indice cu claritate temeiurile pe care si-a fundamentat instanta hotararea.**

Se apreciaza in doctrina ca **hotararea trebuie sa contina raspunsuri la fiecare problema sau argument invocate in cauza .**

Se apreciaza ca numai mentionarea textelor de lege , **fara o motivare in fapt nu constituie o motivare care sa asigure accesul la un process echitabil .**

In legislatia noastra procesual penala, potrivit art 354,356 357 cpp , **instanta este OBLIGATA sa motiveze solutia data .**

Motivarea solutiei este o indatorire care inlatura orice aspect discretionar in realizarea justitiei si ofera partilor posibilitatea sa isi formeze convingerea cu privire la legalitatea si temeinicia hotararii .

Simpla afirmare a unei concluzii fara indicarea unor date concrete , **fara a arata in ce mod au fost stabilite aceste date nu inseamna motivare .**

JURISPRUDENTA INALTEI CURTI DE CASATIE SI JUSTITIE(CURTEA SUPREMA)

Decizia 656/2004 CSJ :

A motiva înseamnă a demonstra, adică a pune în evidență datele concrete care, folosite ca premise, duc la formularea unei concluzii logice. Simpla afirmare a unei concluzii fără arătarea unei date concrete fără a arăta în ce mod a fost stabilită acea dată sau referirea explicită sau implicită la actele cauzei în general, nu înseamnă a motiva, ci a da numai aparența unei motivări.

(...)După cum se observă, au fost încălcate unele dispoziții legale care reglementează desfășurarea procesului penal și care atrag nulitatea actului numai atunci când s-a produs o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea acelu act.

Deși este vorba de producerea unor nulități relative în desfășurarea procesului penal, este de observat că acestea au fost invocate în termen de recurenții în cauză și că vătămarile produse fie prin nemotivarea hotărârilor, fie prin neexaminarea probelor sau a unor cereri esențiale formulate, nu pot fi înlăturate decât prin desființarea hotărârilor pronunțate. De altfel, prin încălcarea legii de procedură penală s-a adus atingere aflării adevărului și justei soluționări a cauzei, ceea ce presupune examinarea din oficiu a nulității relative ce afectează hotărârile pronunțate cu atât mai mult cu cât nemotivarea acestora împiedică exercitarea controlului judecătoresc.

Deoarece casarea vizează hotărârile pronunțate pe fondul judecării revizuirii, procedura urmând a fi reluată de la încheierea de admitere în principiu (prin care s-au suspendat efectele hotărârii de condamnare), se va dispune punerea de îndată în libertate a recurenților revizuienți, dacă aceștia nu sunt arestați în altă cauză.

(Detalii: <http://legeaz.net/spete-penal-iccj-2004/decizia-656-2004>)

Decizia 2882/2003 CSJ :

“De asemenea, expunerea trebuie să mai cuprindă analiza probelor, care au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei, analiza oricărui elemente de fapt pe care se sprijină soluția dată în cauză și nu în ultimul rând temeiurile de fapt care justifică soluțiile date în cauză (art. 356 lit. c) și d) C. proc. pen.).

Rezultă din analiza textelor de lege citate că instanței de judecată, cu ocazia motivării hotărârii pronunțată, îi revine o serie de obligații ce trebuiesc respectate. Încălcarea acestor obligații ori omisiunea de a se pronunța asupra unor aspecte, care au format obiectul judecării, ori au legătură cu cauza fac ca hotărârea pronunțată să fie nelegală.

(...)Prin urmare, procedând la o nouă judecată instanța de apel avea obligația să motiveze fiecare aspect legat de cauză, pentru a justifica temeinicia punctului de vedere împărtășit.

(...)Procedând în acest fel instanța de apel, a pronunțat, sub acest aspect, o hotărâre nelegală, care neputând fi suplinită la instanța de recurs (aspectul vizat constituind o convingere personală, subiectivă, a membrilor completului de judecată, ce trebuie motivată), urmează a fi casată, cu consecința trimiterii cauzei pentru rejudecare, în vederea remedierii acestei omisiuni.

JURISPRUDENȚA CURȚII EUROPENE ÎN MATERIE

HOTĂRÂREA din 15 februarie 2007, în Cauza Boldea împotriva României

(Cererea nr. 19.997/02)

I. Asupra pretensei încălcării art. 6 alin. 1 din Convenție

20. Reclamantul se plange de faptul ca nu i-a fost judecata in mod echitabil cauza, sustinand ca a fost condamnat la plata unei amenzi administrative in absenta oricarei dovezi pertinente si fara ca instantele sa fi raspuns argumentelor pe care el le-a expus. El invoca art. 6 alin. 1 din Conventie, care prevede urmatoarele in partea sa relevanta:

"Orice persoana are dreptul la judecarea in mod echitabil, in mod public si intr-un termen rezonabil a cauzei sale, de catre o instanta independenta si impartiala, instituita de lege, care va hotari (...) asupra temeiniciei oricarei acuzații in materie penala indreptate impotriva sa. (...)"

(...)

2. Aprecierea Curtii

a) Principiile care se desprind din jurisprudenta Curtii

28. Curtea reaminteste ca dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 alin. 1 din Conventie, inglobeaza, printre altele, **dreptul partilor la proces de a prezenta observatiile pe care le considera relevante pentru cauza lor.** Conventia nevizand garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci a unor drepturi concrete si efective (Artico impotriva Italiei, Hotararea din 13 mai 1980, seria A nr. 37, p. 16, § 33), acest drept nu poate fi considerat efectiv decat daca aceste observatii sunt intr-adevar "ascultate", adica analizate temeinic de catre instanta sesizata. Cu alte cuvinte, **art. 6 implica in special, in sarcina "instantei", obligatia de a proceda la o analiza efectiva a mijloacelor, argumentelor si propunerile de probe ale partilor,** fara a le stabili relevanta (Perez impotriva Frantei [MC] nr. 47.287/99, § 80, CEDO 2004-I, si Van de Hurk, citata mai sus, § 59).

29. Cu toate acestea, daca **art. 6 alin. 1 obliga instantele sa isi motiveze hotararile,** el nu poate fi inteles in sensul ca impune un raspuns amanuntit pentru fiecare argument (Van de Hurk, citata mai sus, § 61). **Dimensiunea acestei obligatii poate sa varieze in functie de natura hotararii.** Mai mult, instanta trebuie sa tina cont mai ales de diversitatea mijloacelor pe care un pledant le poate ridica in instanta si de diferentele existente in statele contractante in materie de dispozitii legale, cutume, conceptii doctrinare, prezentare si redactare a sentintelor si deciziilor. De aceea, **problema de a sti daca o instanta si-a incalcat obligatia de motivare ce rezulta din art. 6 din Conventie nu se poate analiza decat in lumina circumstantelor spetei** (Ruiz Torija, citata mai sus, § 29).

30. In plus, notiunea de proces echitabil presupune ca o instanta interna care nu si-a motivat decat pe scurt hotararea, prin preluarea motivarii instantei inferioare sau altfel, **sa fi analizat in mod real chestiunile esentiale ce i-au fost supuse judecatii**

si sa nu se fi multumit cu a aproba pur si simplu concluziile unei instante inferioare (Helle, citata mai sus, § 60).

b) Aplicarea principiilor generale in speta

31. Curtea observa ca Judecatoria Timisoara l-a condamnat pe reclamant la plata unei amenzi administrative, dupa ce a stabilit faptele si a apreciat ca elementul intentional si caracterul public al faptelor erau indeplinite in cauza. Cu toate acestea, instanta nu a facut nicio referire concreta la elementele de fapt ce ar fi putut justifica concluzia referitoare la vinovatia reclamantului si caracterul public al faptelor retinute. **Ea s-a limitat la a afirma ca aceste conditii erau indeplinite in speta.**

32. Desigur, in general, nu este de competenta Curtii sa examineze erorile de fapt sau de drept pretins comise de o instanta interna (Garc M Ba Ruiz impotriva Spaniei [MC] nr. 30.544/96, § 28, CEDO 1999-I), interpretarea legislatiei interne revenind in primul rand autoritatilor nationale si, in special, curtilor si tribunalelor (Perez, citata mai sus, § 82, si Coeme si altii impotriva Belgiei, nr. 32.492/96, 32.547/96, 32.548/96, 33.209/96 si 33.210/96, § 115, CEDO2000-VII). Totusi, in cauza de fata, **Curtea observa ca Judecatoria Timisoara nu a procedat la interpretarea tuturor elementelor constitutive ale infractiunii si ca nu a analizat probele depuse de reclamant.** ceea ce i-ar fi permis sa le inlature, daca era cazul, intr-un mod motivat, pe cele pe care nu le considera relevante.

33. Mai mult, instanta care s-a pronuntat asupra recursului reclamantului nu a raspuns deloc motivelor acestui recurs, intemeiate, in special, pe **lipsa de motivare a sentintei pronuntate in prima instanta.(...)**. Chiar daca aceasta poate constitui o motivare prin preluarea motivelor instantei inferioare in sensul Cauzei Helle impotriva Finlandei (hotarare citata mai sus, § 56), **ar fi fost necesara o hotarare motivata in detaliu si completa** din partea Judecatoriei Timisoara **pentru a putea considera drept echitabila procedura** indreptata impotriva reclamantului. Or, nu aceasta a fost situatia in speta, asa cum s-a constatat mai sus.

34. Aceste elemente ii sunt suficiente Curtii pentru a concluziona ca reclamantul are motive temeinice sa sustina ca hotararile Judecatoriei Timisoara si ale Tribunalului Timis nu au fost suficient motivate si ca **reclamantului nu i-a fost judecata in mod echitabil cauza privind condamnarea sa** la plata unei amenzi administrative. / 35. **In concluzie, a avut loc incalcare art. 6 alin. 1 din Conventie.**

II. **Hotararea nu cuprinde motivarea privind respingerea cererii de restituire a cauzei la organul de urmarire penala in vederea refacerii urmaririi-judecatorului** respingand cererea printr-o singura fraza ce

contine mentiunea “*intrucat nu ne gasim in conditiile prevazute de art 332 cpp motiv pentru care va respinge cererea*”- pag 17 hotarare ;

IN DOCTRINA SE ARATA CA

Restituirea pentru refacerea UP

Cand se constata inainte de terminarea cercetarii judecatoresti, ca in cauza supusa judecatii s-a efectuat cercetarea pen. de un alt organ decat cel competent, instanta se desesizeaza si restituie cauza procurorului. Instanta se desesizeaza si restituie cauza procurorului pentru refacerea UP in cazul nerespectarii dispozitiilor privitoare la competenta dupa materie sau dupa calitatea persoanei, sesizarea instantei, prezenta invinuitului sau a inculpatului si asistarea acestuia de catre aparator.

Restituirea poate fi ceruta de oricare dintre parti, de instanta sin oficiu, de procuror. Instanta se va pronunta doar dupa ascultarea participantilor la proces. In caz ca admite cererea va pronunta o sentinta, deoarece se dezinvesteste prin restituire de solutionarea cauzei fara a judeca fondul cauzei. **Prin exceptie instanta va fi obligata sa se pronunte si asupra altor aspecte:masuri preventive**, asiguratorii, de siguranta. Hotararea e susceptibila de a fi atacata in 30 de zile de la pronuntare / comunicare. Dosarul este trimis imediat procurorului dupa ramanerea definitiva a hotararii sau in cel mult 3 zile de la pronuntarea hotaririi instantei de recurs. Instanta este obligata sa-si motiveze hotararea de dispunere a restituirii cauzei, trebuie sa specifice obligatoriu actele de UP ce trebuie refacute.

Incalcarea dreptului la aparare

Potrivit prevederilor aer 300 alin 2 cod proc penala se va constata neregularitatea sesizarii instantei si se va dispune restituirea dosarului la organul de urmarire penala in situatia **in care se constata unul din cazurile de nulitate absoluta prevazuta de art 197 alin 2 cpp., respectiv incalcarea unor dispozitii ce tin de prezenta invinuitului sau a inculpatului si asistarea acestora de catre aparator**.

Potrivit art 172 alin 1 cpp in cursul urmaririi pen **aparatorul invinuitului sau inculpatului are dreptul sa asiste la efectuarea oricarui act de urmarire penala**. Lipsa aparatorului nu impiedica efectuarea vreunui act **daca EXISTA DOVADA CA APARATORUL A FOST INCUNOSTINTAT DE DATA SAU ORA la care se efectueaza actul, notificarea se face prin fax , internet sau prin alte asemenea mijloace, INCHEINDU-SE IN ACEST SENS UN PREOCES VERBAL.**

Acest text de lege a fost modificat prin Legea 57/2008, publicat in Monitorul Oficial partea 1 nr 228 din 25 martie 2008.

La dosarul cauzei exista depusa cererea avocatului ales MARIA VASII, inregistrata la 12 februarie 2008, inscris depus la filele 179-180 dosar, prin care am solicitat expres a fie incunostintata prin telefon la nr 0748906811 despre lucrarile de urmarire penala, facand mentiunea explicita ca “ doresc sa asist la toate actele de urmarire penala in cauza”.

Aceasta cerere am reiterat-o si la data de 13 august 2009, data la care s-a incheiat procesul- verbal, depus la fila 189 dosar de urmarire, prin care subsemnatul inculpat, in prezenta avocatului ales Maria Vasii am precizat ca, “doamna avocat este singurul avocat ales, si ca doresc ca la efectuarea actelor de urmarire penala sa fie instiintata doar dna avocat Maria Vasii.”

Impotriva obligatiilor legale si a dreptului recunoscut prin art. 172 alin 1 cpp , nu a existat nici o incunostintare din partea organului de urmarire penala pana la preluarea dosarului de catre domnii procurori Romulus Vargas si Maria Militaru. De la aceasta data s-a procedat legal la audierile de martori si perchezitii, fiind incunostinata legal doamna avocat prin anuntarea la tel 0748906811 si prin comunicare e-mail conform proceselor verbale intocmite conform legii ce sunt depuse la dosar.

Cu privire la toate celelalte acte de urmarire penala, acte ce s-au efectuat in anii 2008, 2009, 2010, 2011, 2012-pana la preluarea dosarului de catre domnii procurori- urmeaza a se constata nulitatea absoluta a acestora, in conditiile art. 197 alin 2 si 3 cpp.

Lucrările care s-au efectuat după data de 12 februarie 2008 sunt următoarele:

Declaratii de martori:

- Avram Gabriel Sorin din data de 03.03.2008
- Avram Dolores Oana din data de 03.03.2008
- Bordas Adrian din data de 02.10.2008
- Badiu Valerica din data de 03.09.2008
- Bogdan Ramona Elena din 28.09.2007 (fara av. Inc.)
- Constantinescu Mircela Cosmina din 12.03.2008
- Ardeleanu Ileana Cristina din 05.03.2008 (declaratie lipsa serie CI, CNP,)
- Mocanu Elena din 08.01.2010
- Mocanu Elena din 30.08.2010
- Mateescu Ion din 27.02.2008
- Mezei Emilia din 25.08.2011 (IPJ Oradea, lipsa nr. dosar)
- Savulescu Gheorghe 10.03.2011

Acte procesuale de cautare victima, cu audieri de persoane –consemnate in

Procese verbale :

- PV consemnare declaratie Balan Lavinia din 31 iulie 2008 intocmit de lucratori din IGPR / Directia de Investigatii Criminale,
- PV recunoastere obiecte Ghinescu Emilia din 26.09.2008 intocmit de aceiasi lucratori din IGPR / Directia de Investigatii Criminale.
- PV comuna Uda din 07.07.2009 resedinta Cioaca Emil.
- PV comuna Albota din 07.07.2009 resedinta Cioaca Floarea

- PV –experiment judiciar cu dispozitivul ADE 650 din 12.12.2012
- PV – experiment judiciar cu dispozitivul ADE 650 din 11.12.2012
- PV – experiment judiciar cu dispozitivul ADE 650 din 10.10.2012
- PV – experiment judiciar cu dispozitivul ADE 650 din 09.10.2012

⌚ **Procese verbale scotociri**

- PV din 26.08.2008 loc. Talea, zona Insula, jud. Prahova
- PV din 26.08.2008 loc. Talea, zona Insula jud. Prahova
- PV din 26.08.2008 loc. Talea, zona Insula jud. Prahova
- PV din 26.08.2008 loc. Talea, zona Insula jud. Prahova (prelevare oase)
- PV din 26.08.2008 com. Breaza, jud. Prahova
- PV din 19.08.2010 com. Nucșoara, jud. Argeș
- PV din 15.08.2008 Mun. Codlea
- PV din 16.08.2008 Mun. Codlea
- Adresa IPJ Brasov din 12.06.2010 (inaintare craniu).
- PV din 27.06.2008 Mun. Codlea

Urmare aplicarii art. 197 alin 2 si 3 cpp, se va constata nulitatea absoluta a tuturor lucrarilor de urmarire penala efectuate cu nerespectarea cerintei de incunostiintare a avocatului .

Judecatorul cauzei era obligat a lua act de existenta acestui caz de nulitate absoluta si , ca atare, era OBLIGATORIE ADMITEREA

**CERERII DE RESTITURE A DOSARULUI PENTRU
REFACEREA URMARIRII PENALE .**

JURISPRUDENTA INALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE :

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

DECIZIA PENALĂ nr. 242

Dosar nr. 6660/1/2012

Ședința publică de la 03 decembrie 2012

PREȘEDINTE: Rodica Aida Popa, Vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Magdalena Iordache - Judecător
Leontina Șerban - Judecător
Lucia Tatiana Rog - Judecător
Simona Cristina Neniță - Judecător

Magistrat asistent: Silvia Stoenescu

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – a fost reprezentat prin:
Procuror Marinela Mincă.

S-a luat în examinare recursul declarat de MINISTERUL PUBLIC – PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, împotriva sentinței penale nr. 929 din 18 iunie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală, în dosarul nr. 1871/1/2012, privind pe intimatul inculpat VTC.

La apelul făcut în ședință publică a lipsit intimatul inculpat VTC, reprezentat de apărător ales, avocat Ștefan Mariana și apărător desemnat din oficiu, avocat Ciobanu Elena, în substituirea avocatului Geambașu Codruța.

De asemenea, a lipsit și intimata parte civilă ȘPD, pentru apărarea căreia s-a prezentat apărător desemnat din oficiu, avocat Cristescu Sanda.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Conform art. 304 din Codul de procedură penală, instanța a procedat la înregistrarea desfășurării ședinței de judecată cu mijloace tehnice, stocarea realizându-se în memoria calculatorului.

S-a făcut referatul cauzei de către magistratul asistent, după care;

Înalta Curte constată că, potrivit art. 171 alin. 5 Cod procedură penală, delegația apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat VTC a încetat ca urmare a prezentării apărătorului ales.

Cu privire la prezența apărătorului desemnat din oficiu pentru intimata parte civilă ŞPD, Înalta Curte a acordat cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care a apreciat că intimata parte civilă nu are nevoie de apărare.

Înalta Curte, deliberând, constată că potrivit rezoluției judecătorului a fost solicitată Baroului Bucureşti desemnarea unui apărător din oficiu numai pentru intimatul inculpat VTC, apreciind că pentru intimata parte civilă nu este nevoie de asistență juridică.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 judecători a stabilit cadrul procesual, care este dat de dispozițiile art. 3851 alin. 1 lit. d rap. la art. 3856 alin. 3 din Codul de procedură penală.

Nemaifiind alte cereri și excepții, conform art. 38513 din Codul de procedură penală, Înalta Curte a acordat părților cuvântul în dezbateri.

Reprezentantul Ministerului Public a susținut oral conținutul motivelor de recurs formulate în scris, criticând hotărârea pronunțată de prima instanță, apreciind că aceasta este nelegală și netemeinică, sub aspectul greșitei restituiri a cauzei -pentru a doua oară – la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în vederea refacerii urmăririi penale.

S-a arătat că, potrivit dispozițiilor art. 197 alin. 1 și 4 din Codul de procedură penală, încălcările dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrag nulitatea actului numai atunci când s-a produs o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea acelu act și dacă anularea actului este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei. Pornind de la aceste dispoziții legale și raportat la argumentarea instanței în sensul că inculpatul a fost privat de o poziție în care să-și poată prezenta cauza, de asemenea natură încât să nu fie dezavantajat față de acuzare, procurorul a solicitat să se constate că nici apărarea în motivarea cererii și nici instanța în soluția dispusă nu au identificat și nu au argumentat care este vătămarea adusă, făcând doar considerații generale și trimitere la practica Curții Europene a Drepturilor Omului, care nu au nicio legătură cu cauza dedusă judecării. Chiar dacă, pentru beneficiul argumentului, s-ar considera incidența dispozițiilor art. 197 alin. 1 și 4 din Codul de procedură penală, respingerea de către procuror a cererii de reaudiere a părții civile și a martorilor din lucrări poate fi complinită de către instanța de fond, prin administrarea acestor probe în ședință publică, cu respectarea principiilor contradictorialității și nemijlocirii.

Mai mult, s-a arătat că legiuitorul prevede în dispozițiile art. 332 alin. 2 din Codul de procedură penală (text de lege folosit de către instanță pentru a dispune restituirea cauzei la procuror) că instanța se desesizează în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la competență după materie sau după calitatea persoanei, sesizarea instanței, prezența învinuitului sau a inculpatului și asistarea acestuia de către apărător.

Or, în cauză, nu se poate susține că inculpatul VTC nu a beneficiat de apărare, el fiind asistat pe întreg parcursul urmăririi penale de apărătorul ales.

S-a mai arătat că argumentele instanței de fond, în sensul că pentru respectarea dreptului la apărare se impune reaudierea părților vătămate și a martorilor, nu subzistă, deoarece suplimentarea probatoriului administrat s-ar fi putut circumscrie dispozițiilor art. 333 din Codul de procedură penală- „urmărirea penală nu este completă” – text de lege care însă a fost abrogat expres de către legiuitor prin art. I pct. 158 din Legea nr. 356/2006.

Procurorul a mai arătat că, pe parcursul urmăririi penale, inculpatul nu s-a considerat vătămat prin respingerea cererii formulate de apărătorul său de readministrare a probatoriului și nu a înțeles să uzeze

de dispozițiile procedurale puse la dispoziție de legiuitor, dispoziții care erau incidente în faza urmăririi penale.

Astfel, împotriva ordonanței din 4 februarie 2011, ordonanță prin care i-a fost respinsă cererea de readministrare a probelor, inculpatul nu a înțeles să uzeze de dispozițiile art. 278 alin. 1 Cod procedură penală și să formuleze plângere la procurorul ierarhic superior. Pe tot parcursul urmăririi penale, a susținut procurorul, inculpatul a înțeles să uzeze de dreptul la tăcere, refuzând să se prezinte în vederea prezentării materialului de urmărire penală, ocazie cu care a fost prezent apărătorul său ales, apărător care a arătat că nu înțelege să formuleze noi cereri sau să administreze alte probe, apreciind că, pe tot parcursul urmăririi penale, inculpatului VTC i-a fost respectat dreptul la apărare.

Făcând referire la cele două hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului, hotărâri care au fost evocate de către instanța de fond în motivarea sentinței atacate hotărârii, procurorul a arătat că aceste hotărâri nu au legătură cu obiectul cauzei, ele vizând situații cu totul diferite.

S-a mai susținut că instanța de fond a făcut o confuzie între dreptul la apărare și principiul egalității armelor, arătând că acest din urmă principiu ar trebui să fie analizat pe parcursul desfășurării întregului proces penal și nu cantonat la urmărirea penală, reiterând aprecierea că respingerea cererii de readmiere a părții civile și a martorilor poate fi complinită de către instanța de judecată.

Concluzionând, a apreciat că se impune, în temeiul art. 38515 pct. 2 lit. d din Codul de procedură penală, admiterea recursului, casarea sentinței, constatarea legalității fazei de urmărire penală și trimiterea cauzei la aceeași instanță în vederea continuării cercetării judecătorești.

Avocat Ștefan Mariana, apărător ales al intimatului inculpat VTC, a arătat că, în susținerea motivelor de recurs ale reprezentantului Ministerului Public, nu a auzit care sunt motivele nelegalitate și că, în raport cu aceasta, nu face o apărare cu privire la aceste aspecte.

Cu privire la netemeinicia hotărârii instanței de fond, astfel cum a fost criticată de către reprezentantul Ministerului Public, apărarea a apreciat că hotărârea este legală și temeinică, iar încălcarea dreptului la apărare în procesul penal este una foarte gravă.

Cu referire la afirmația procurorului, în sensul că neregularitățile pot fi complinite în fața instanței de judecată, apărarea a pus întrebarea retorică: „Care mai este atunci rolul Ministerului Public, și nu al oricărui parchet, ci al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție?”

S-a învederat că au fost administrate mijloace de probă, au fost audiați martori și a fost adusă la cunoștința inculpatului învinuirea, iar apoi organul de urmărire penală s-a oprit, punându-se din nou întrebarea „Care este urmărirea penală?”

Apărarea a mai arătat că la dosarul cauzei exista o cerere formulată de către apărătorul ales al inculpatului, cerere prin care se solicita să participe la efectuarea oricărui act de urmărire penală, drept care nu a fost respectat, că a formulat cerere de readministrare a probatoriului, care i-a fost respinsă prin ordonanța procurorului, susținând, concluziv că respectarea dreptului la apărare nu este facultativă, ci obligatorie.

În mod corect, a susținut apărătorul, instanța de fond a apreciat că nu au fost respectate dispozițiile art. 171 și art. 172 din Codul de procedură penală, fiind vorba, în realitate după aprecierea sa, de o nulitate absolută prevăzută de art. 197 alin. 2 din Codul de procedură penală, a cărei sancțiune este restituirea cauzei la parchet, în vederea refacerii actului de urmărire penală.

Afirmația instanței de fond în sensul că a fost prezentă în calitate de apărător la audierea a doi martori și anume a martorilor ȘC și MM, apărarea a apreciat-o ca fiind o greșeală de tehnoredactare, întrucât, personal, a fost prezentă în calitate de apărător al acestor martori, dar într-un alt dosar, care ulterior s-a conexas, dosar care nu avea nicio legătură cu inculpatul din cauza de față, VTC, persoană care nu știa că urmează a fi cercetat, întrucât nu-i fusese adusă la cunoștință învinuirea.

Apărarea a mai arătat că nu s-a dispus restituirea cauzei de două ori pentru refacerea urmăririi penale, ci prima dată s-a dispus restituirea în vederea refacerii rechizitoriului.

În concluzie, a solicitat respingerea, ca nefondat, a recursului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, apreciind că hotărârea atacată este legală și temeinică și că în mod corect s-a dispus restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii urmăririi penale.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din actele dosarului constată următoarele:

Prin sentința penală nr. 929 din 18 iunie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală în dosarul nr. 1871/1/2012 a fost admisă cererea formulată de inculpatul VTC și în temeiul art. 332 alin. 2 rap. la art. 197 alin. 1 și alin. 4 Cod procedură penală, s-a dispus restituirea cauzei procurorului, pentru refacerea urmăririi penale, respectiv, la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de urmărire penală și criminalistică.

Conform art. 192 alin. 3 Cod procedură penală, s-a dispus ca cheltuielile judiciare să rămână în sarcina statului, urmând ca onorariul convenit apărătorului din oficiu, în sumă de 50 lei, să se plătească din fondul Ministerului Justiției.

Pentru a se hotărî astfel s-au reținut următoarele:

Prin rechizitoriul din 5 aprilie 2011 emis în dosarul nr. 9/P/2011 al Ministerului Public –Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de urmărire penală și criminalistică, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului VTC (europarlamentar, fiul lui Ilie și Eugenia, născut la), pentru săvârșirea următoarelor infracțiuni:

- nerespectarea hotărârilor judecătorești, prevăzută de art. 271 alin. 1 Cod penal (parte vătămată ȘPD);
- ultraj, prevăzută de art. 239 alin. 2 și 5 Cod penal (parte vătămată comisar de poliție VM);
- ultraj, prevăzută de art. 239 alin. 2 și 5 Cod penal (parte vătămată agent de poliție DM);
- ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prevăzută de art. 321 alin. 1 Cod penal, toate și cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal.

Prin același rechizitoriu, față de VTC, s-a dispus, în baza art. 228 Cod procedură penală raportat la art. 10 alin. 1 lit. d același cod, neînceperea urmăririi penale, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 352 din Legea nr. 188/2000, modificată, privind executorii judecătorești.

În rezumat, s-a reținut potrivit rechizitoriului, că la data de 4 ianuarie 2011, VT Cs-a împotriva executării silite a sentinței civile nr. 18.831 din 30 septembrie 2010 a Judecătoriei Sectorului 1 București –titlu

executoriu – el amenințând și exercitând acte de violență fizică împotriva executorului judecătoresc ȘPD, la aceeași dată și în aceleași împrejurări, l-a agresat fizic, smulgându-i de pe cap cascheta, pe agentul de poliție DM, precum și pe comisarul de poliție VM (pe care l-a bruscat) în timp ce ambii polițiști se aflau în exercitarea atribuțiilor de serviciu, ca făcând parte din efectivele de polițiști care au acordat sprijin legal executorului judecătoresc pentru executarea titlului judecătoresc; de asemenea la data menționată, în public, inculpatul a adresat expresii și cuvinte, a comis acte, gesturi, manifestări care au adus atingere bunelor moravuri și au produs scandal public. Descrierea comportament al inculpatului a fost transmis în public, prin mijloace de informare în masă (televiziune, presă scrisă), cu consecința producerii unor stări de indignare și dezaprobare publică, astfel colectivitatea luând cunoștință, în mod direct și prin emisiuni informative difuzate și în zilele următoare datei de 4 ianuarie 2011, despre cele reținute.

La termenul de judecată 29 septembrie 2011, dosar nr. 2978/1/2011, inculpatul, prin apărătorul ales, punând în discuție regularitatea actului de sesizare în baza art. 300 alin. 1 Cod procedură penală a invocat mai multe neregularități și a solicitat, în temeiul art. 300 alin. 2 Cod procedură penală, restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii rechizitoriului.

Consecutiv, prin sentința penală nr. 1487 din 24 octombrie 2011, în temeiul art. 300 (2), raportat la art. 264 alin. 3 Cod procedură penală, s-a admis cererea formulată și s-a dispus restituirea dosarului, la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru refacerea rechizitoriului, în esență reținându-se că cererea apărătorului ales al inculpatului privind neregularitatea actului de sesizare în ce privește nerespectarea art. 264 alin. 3 Cod procedură penală, este întemeiată, procurorul șef de secție care verificase sub aspectul legalității și al temeiniciei, rechizitoriul, efectuase personal acte și luase măsuri procesual penale în acea cauză.

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Judiciară a declarat recurs împotriva sentinței, considerând-o nelegală și netemeinică, în esență susținându-se că procurorului care a verificat legalitatea și temeinicia rechizitoriului îi revenea această obligație legală în calitatea sa de procuror ierarhic superior, el nedesfășurând în cauză acte de urmărire penală.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 judecători, prin decizia penală nr. 60 din 20 februarie 2012 pronunțată în dosarul nr. 10204/1/2011, a admis recursul, a casat, în parte, sentința nr. 1487 din 24 octombrie 2011 și a constatat regularitatea sesizării instanței, cauza fiind trimisă Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru continuarea cercetării judecătorești.

Instanța de recurs și-a motivat decizia pe considerentele că instanța de fond a interpretat greșit dispozițiile art. 300 din Cod procedură penală în sensul că procedura verificării rechizitoriului de către procurorul ierarhic superior, reglementată de dispozițiile art. 264 alin. 3 Cod procedură penală este o condiție de valabilitate a actului de sesizare, a cărei nerespectare este sancționată cu nulitate absolută, conform dispozițiilor art. 197 alin. 2 Cod procedură penală și că greșit s-a apreciat că procesul-verbal de sesizare din oficiu sau participarea procurorului șef de secție, la 12 ianuarie 2011, în Camera de Consiliu, ar reprezenta acte de urmărire penală, aceasta nefiind decât un procedeu probatoriu, în cauză nefiind încălcată nicio dispoziție legală în materie.

Dosarul cauzei a fost înregistrat, pe fond, sub nr. 1871/1/2012, la 8 martie 2012, fixându-se termen de judecată 10 aprilie 2012, ulterior, 30 mai 2012 și 6 iunie 2012.

La 6 iunie 2012, în conformitate cu dispozițiile art. 15 alin. 2 Cod procedură penală, până la citirea actului de sesizare, persoana vătămată a declarat că participă în procesul penal, atât ca parte vătămată ȘPD, cât și ca parte civilă (fila 18 dosar instanță), calitate în care a solicitat obligarea inculpatului la plata sumei de 25.000 euro, reprezentând daune morale.

Tot la acest termen, în baza art. 322 Cod procedură penală, s-a dat citire actului de sesizare a instanței și, potrivit art. 320(2) din același cod, procurorul și părțile au fost întrebată dacă au formulat cereri ori excepții sau de propus efectuarea de probe noi.

Apărătorul ales al inculpatului, în baza art. 301(1), raportat la art. 332 (2) Cod procedură penală, a cerut, în scris și oral, restituirea cauzei în vederea refacerii urmăririi penale, motivată de următoarele considerente:

- părțile vătămate nu au fost audiate în această calitate, în faza urmăririi penale, cu referire la VM și DM, aceștia fiind audiați, pe formular tipizat, numai în calitate de martori, iar partea vătămată ȘPD, deși a fost audiată în calitate de parte vătămată, calitate în care a declarat că nu se constituie parte civilă, neaudiată însă ca parte civilă, în rechizitoriu este menționată ca fiind parte civilă;
- inexistența procesului-verbal de sesizare din oficiu, a unui denunț sau a unei plângeri, astfel cum prevede art. 221 Cod procedură penală pentru infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prevăzută de art. 321 alin. 1 Cod penal, ordonanța de extindere a urmăririi penale neconstituind o modalitate de sesizare;
- pentru aceeași infracțiune, începerea urmăririi penale nu se putea dispune prin ordonanță, ci prin rezoluție, deci nu s-a început legal urmărirea penală, în condițiile în care, la 13 ianuarie 2011, prin ordonanță, s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor, din infracțiunea prevăzută de art. 239 alin. 1,2,5 Cod penal și art. 271 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal, în art. 239 alin. 2,5 Cod penal (părți vătămate DM și VM) și de art. 271 alin. 1 Cod penal (parte vătămată ȘPD), la aceeași dată, prin ordonanță, extinzându-se urmărirea penală pentru infracțiunea prevăzută de art. 321 alin. 1 Cod penal, învinuitul fiind încunoștințat la 14 ianuarie 2011, dar pentru această faptă nu există rezoluție;
- nu a fost respectat dreptul la apărare al inculpatului și dreptul de a proba lipsa de temeinicie a probelor, în condițiile în care, deși la 14 ianuarie 2011, apărătorul inculpatului ceruse să participe la efectuarea oricărui act de urmărire penală, nu a fost convocat niciodată la efectuarea actelor urmărire penală, mai ales că, după data de 12 ianuarie 2011, cu excepția schimbării încadrării juridice amintită, nu s-a mai efectuat vreun asemenea act, deci nu s-a mai administrat niciun mijloc de probă, cererea de probatorii, de la 4 februarie 2011, prin care se solicita audierea părților vătămate și a martorilor, în prezența avocatului ales, urmare a schimbării încadrării juridice și extinderii, fiind respinsă, iar pentru infracțiunea prevăzută de art. 321 alin. 1 Cod penal, învinuitul nu a fost audiat;
- audierea martorilor VM, ZS, EI și a părții vătămate ȘPD s-a făcut de un organ incompetent- ofițeri de poliție judiciară, delegați prin ordonanță, la 11 ianuarie 2011, încălcându-se art. 209 alin. 3 Cod procedură penală;
- după emiterea ordonanței din 24 ianuarie 2011, de conexare a dosarului nr. 19/P/2011 la dosarul nr. 9/P/2011, nu s-a efectuat niciun act de urmărire penală, deși era obligatorie audierea părților vătămate și a făptuitorului;
- procesele-verbale din 13 ianuarie 2011, din 20 ianuarie 2011, din 21 ianuarie 2011 nu îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 913 alin. 1 și 2 Cod procedură penală nefiind certificate de procuror;
- procesul-verbal din 11 ianuarie 2011- transcrierea comunicărilor din acea zi, orele 10:30 -11:41 – reprezintă o probă administrată ilegal, cu încălcarea art. 6 Cod procedură penală, a art. 70 Cod procedură penală și a art. 6 paragraf 1 și paragraf 3 CEDO, consemnarea audierii inculpatului, a unei declarații dată fără consimțământ și fără respectarea drepturilor acestuia, respectiv, fără a fi încunoștințat cu privire la dreptul de a nu da declarație și fără a fi avertizat asupra dreptului la apărare, este nelegală.

Procurorul a depus în dosar note scrise prin care a argumentat netemeinicia criticilor aduse de apărare activității de urmărire penală (filele 22-27 dosar instanță).

Înalta Curte, analizând criticile inculpatului, a reținut că:

Critica ce privește neaudierea, în faza urmăririi penale, a lui VM și DM în calitate de părți vătămate, nu este fondată și a mai fost analizată și găsită neîntemeiată cu ocazia pronunțării sentinței penale nr. 1487 din 24 octombrie 2011.

Astfel, pentru dobândirea calității de parte vătămată se cer a fi îndeplinite următoarele condiții: să existe o vătămare (fizică, materială ori morală), vătămarea să fie generată de infracțiune; persoana astfel vătămată să declare că înțelege să ia parte la proces (art. 24 alin. 1 Cod procedură penală). Sub acest aspect, declarația persoanei trebuie să se facă în scris sau oral, în tot cursul fazei de urmăririi penale. În fața instanței de judecată, deci în faza judecării, declarația scrisă sau orală se poate face până la citirea actului de sesizare (art. 76 alin. ultim Cod procedură penală). În această materie, organele judiciare au obligația de a explica persoanei vătămate că are dreptul să participe ca parte vătămată în proces (art. 76 și art. 320 Cod procedură penală), chemarea persoanei vătămate însemnând și chestionarea ei dacă înțelege să participe în calitate de parte vătămată sau, după caz, dacă se constituie parte civilă în procesul penal.

Cu privire la respectarea, în faza urmăririi penale a dispozițiilor procedural penale indicate, cele două persoane VM și DM, la 5 ianuarie 2011 (filele 9 și 10 dosar urmărire penală), în scris, au cerut „față de cele raportate, rog dispuneți”, iar ulterior, în scris, fiecare, a cerut să se ia măsurile legale (filele 89 și 92 același dosar).

La 20 septembrie 2011 (filele 22, 23 dosar nr.2978/1/2011 Înalta Curte de Casație și Justiție –Secția Penală), VM și DM au declarat, în scris, că nu doresc să participe, în calitatea procesuală de parte vătămată sau de parte civilă, în cauza privind pe VTC.

Audierea celor două persoane menționate, ca martori, la urmărirea penală, a respectat dispozițiile art. 82 Cod procedură penală, acest text de lege precizând că persoana vătămată poate fi ascultată ca martor, dacă nu este constituită parte civilă sau nu participă în proces ca parte vătămată, iar art. 78 același cod statornicind că persoana care are cunoștință despre vreo faptă sau despre vreo împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în procesul penal poate fi ascultată în calitate de martor.

Din cuprinsul declarațiilor date de VM și DM (filele 87-92 dosar urmărire penală), la 6 ianuarie 2011, rezultă că cei doi au consimțit să fie ascultați ca martori în legătură cu fapte sau împrejurări întâmplare la 4 ianuarie 2011.

În ce privește susținerea că, deși partea vătămată ȘPD, audiată fiind la urmărirea penală în această calitate, a declarat că nu se constituie parte civilă și, în consecință nu a fost audiată în calitate de parte civilă, a fost totuși menționată în rechizitoriu în calitate de parte civilă, și că astfel fiind s-ar impune refacerea urmăririi penale, se constată că problema a fost analizată și în sentința penală nr. 1487 din 24 octombrie 2011, încât și sub acest aspect cererea se apreciază ca nefondată.

Art. 24 alin. 2 Cod procedură penală prevede că persoana vătămată care exercită acțiunea civilă în procesul penal se numește parte civilă, prin această calitate procesuală înțelegându-se partea vătămată care a suferit prin infracțiune un prejudiciu material, moral sau fizic și care și-a alăturat acțiunea sa civilă la acțiunea penală în procesul penal.

De asemenea, potrivit art. 15 alin. 2 Cod procedură penală, constituirea de parte civilă în procesul penal se poate face în scris sau oral, oricând în cursul urmăririi penale, iar în faza de judecată, până la citirea actului de sesizare.

Inserarea de către partea vătămată ŞPD, în declaraţia olografă de la data de 6 ianuarie 2011 (fila 84 dosar urmărire penală), a propoziţiei „nu mă constitui parte civilă în procesul penal” nu constituie pierderea, de către ea, a dreptului de a se constitui în această calitate procesuală, în faza judecătii, până la citirea actului de sesizare, aceasta uzând de acest drept astfel cum s-a reţinut în încheierea din 6 iunie 2012 (filele 12 şi 29 dosar nr. 1871/1/2011 al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, Secţia penală). În fapt, partea vătămată ŞPD, în plângerea adresată procurorului (filele 17-19 dosar urmărire penală) a menţionat că pe latură civilă, îşi va preciza eventualele pretenţii ulterior, în termenul legal.

Sub aspectul menţionării, de către procuror, a includerii ei ca parte civilă în rechizitoriu, şi acesta a fost soluţionat definitiv de Completul de 5 judecători, constatându-se, prin decizia penală nr. 60 din 20 februarie 2012, regularitatea actului de sesizare.

În ce priveşte critica apărării inculpatului, în sensul că ordonanţa de extindere a urmăririi penale şi pentru infracţiunea de ultraj contra bunelor moravuri şi tulburarea ordinii şi liniştii publice, prevăzută de art. 321 alin. 1 Cod penal, nu este o modalitate legală de sesizare, nefiind inclusă printre modurile de sesizare – plângere, denunţ, sesizare din oficiu prevăzute de art. 221 alin. 1 Cod procedură penală şi aceasta este nefondată.

La urmărirea penală, există plângerea penală a părţii vătămate ŞPD (fila 17 dosar urmărire penală), rapoartele din 5 ianuarie 2011, ale lui VM şi DM (filele 9,10 acelaşi dosar), în acestea descriindu-se fapte şi împrejurări petrecute la 4 ianuarie 2011 acestea, conform art. 200 Cod procedură penală, constituind strângerea de probe necesare cu privire la existenţa infracţiunilor, identificarea făptuitorilor şi stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

Potrivit dispoziţiilor art. 224 Cod procedură penală, în vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare, iar conform art. 228 (1) acelaşi cod, organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale când din cuprinsul actelor premergătoare efectuate nu rezultă vreunul din cazurile de împiedicare a punerii în mişcare a acţiunii penale, prevăzute în art. 10, cu excepţia celui de la lit. b1.

În cauză, la 6 ianuarie 2011 (fila 20 dosar urmărire penală), prin rezoluţie, s-a dispus începerea urmăririi penale pentru săvârşirea infracţiunilor de ultraj, faptă prevăzută de art. 239 alin. 1,2 şi 5 Cod penal (3 fapte), cu aplicarea art. 33 lit.a Cod penal şi de nerespectare a hotărârilor judecătoreşti, faptă prevăzută de art. 271 alin. 1 Cod penal şi aceasta cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal.

Potrivit art. 238 Cod procedură penală, dacă se constată fapte noi ori împrejurări noi care pot duce la schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care s-a dispus începerea urmăririi penale, extinderea cercetării penale se poate face şi pentru acestea.

În cauză, la 13 ianuarie 2011 (fila 23 dosar urmărire penală), motivându-se că, din actele şi lucrările premergătoare existente în dosarul nr. 9/P/2011 a rezultat că numitul VTC, la 4 ianuarie 2011, în faţa reprezentanţilor mass-media, a forţelor de ordine solicitate pentru punerea în executare a hotărârii de evacuare, precum şi a altor persoane, a proferat cuvinte şi expresii prin care a adus atingere bunelor moravuri, provocând un sentiment de insecuritate în sfera relaţiilor de convieţuire socială, atitudinea descrisă stârnind indignare şi dezaprobare publică, amplu redată în numeroase articole de presă, fapte ce întrunesc elementele constitutive ale infracţiunii de ultraj contra bunelor moravuri şi tulburarea ordinii şi liniştii publice, prevăzute de art. 321 alin. 1 Cod penal, s-a dispus prin ordonanţă, schimbarea încadrării

juridice a faptei, din art. 239 alin. 1,2 și 5 Cod penal (3 fapte), cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal și art. 271 alin. 1 Cod penal, toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal, în art. 239 alin. 2 și 5 Cod penal cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal (2 fapte) și art. 271 alin. 1 Cod penal, toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal, precum și extinderea cercetărilor și începerea urmăririi penale pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prevăzută de art. 321 alin. 1 Cod penal, iar la 14 ianuarie 2011 (fila 26 și următoarele dosar urmărire penală); în consecință numitului lui VTC, prezent personal și asistat de avocat ales, i s-a adus la cunoștință schimbarea încadrării juridice a faptei și extinderea cercetărilor și începerea urmăririi penale pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 321 alin. 1 Cod penal.

Este de reținut că, potrivit art. 203 Cod procedură penală, în desfășurarea urmăririi penale, organul de urmărire penală dispune asupra actelor sau măsurilor procesuale prin ordonanță, art. 238 același cod prevăzând că extinderea cercetării penale sau schimbarea încadrării juridice a faptei se decide prin ordonanță, astfel procedându-se și în cauză.

Referitor la susținerile apărării că, în legătură cu infracțiunea prevăzută de art. 321 alin. 1 Cod penal, VTC nu a fost audiat, prima instanță a constatat la 21 ianuarie 2011 (fila 32 dosar urmărire penală), a fost redactat procesul-verbal prin care se atestă că, fiind termen stabilit pentru audiere, VTC, personal și asistat de avocat ales, a declarat că nu dorește să dea nicio declarație în fața organelor de urmărire penală, întrucât beneficiază de imunitate parlamentară, potrivit art. 72 alin. 1 și 2 din Constituția României și art. 9 din Protocolul privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene.

Procesul-verbal a fost semnat de VTC și de avocat, poziția sa fiind, deci, manifestarea proprie asupra inexistenței obligației de a-și dovedi nevinovăția (art. 66 Cod procedură penală) și a dreptului de a nu face nicio declarație (art. 70 (2) Cod procedură penală).

Referitor la susținerile apărării inculpatului că urmărirea penală este nelegală pentru că audierea martorilor s-a făcut de către un organ necompetent – ofițeri de poliție judiciară – astfel încalcându-se art. 209 alin. 3 Cod procedură penală, s-a apreciat, de asemenea, că nici aceasta nu este fondată.

În primul rând, art. 209 (3) Cod procedură penală prevede că urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror în cazul arătat în art. 29 pct. 1 din cod (competența Înaltei Curți de Casație și Justiție de judecată în primă instanță). În cauză, urmărirea penală s-a efectuat de către un procuror din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică, dar potrivit art. 135 și art. 203 din același cod, drept conferit și de art. 201, în desfășurarea urmăririi penale, organul de urmărire penală dispune delegarea către un organ de cercetare penală, în cauză, cel al poliției judiciare din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române – Direcția de Investigații Criminale, iar potrivit art. 217 alin. 4 Cod procedură penală, este dreptul procurorului care efectuează urmărirea penală să dispună, prin ordonanță, ca anumite acte de cercetare penală să fie efectuate de către organele poliției judiciare.

Dispozițiile procedural-penale indicate au fost respectate, procurorul delegând, prin ordonanță, audieri, redări rezumative ale interceptărilor discuțiilor, redarea rezumativă a înregistrărilor realizate de posturile media (exemplu – fila 30 dosar urmărire penală).

În ce privește cererea de restituire a cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale, pe considerentul că, după ordonanța din 24 ianuarie 2011, de conexare a dosarului de urmărire penală nr. 19/P/2011, la dosarul nr. 9/P/2011, nu s-a mai efectuat niciun act de urmărire penală, deși se impunea audierea părților vătămate și a făptuitorului, actul procurorului (fila 31 dosar urmărire penală) constată numai că, la 11 ianuarie 2011, sub numărul de dosar 19/P/2011, s-a înregistrat plângerea executorului judecătoresc ȘPD, împotriva lui VTC, MM, ȘCși GI, referindu-se la același eveniment din data de 4 ianuarie 2011, aceasta

se înscrie în dispozițiile art. 45 Cod procedură penală, cu referire la art. 32 și art. 34 același cod, respectiv, reunirea cauzelor existând cazul de conexitate, reunirea impunându-se pentru o bună desfășurare a justiției.

De altfel, prin rechizitoriul nr. 9/P/2011, în baza dispozițiilor art. 228 raportat la art. 10 lit. c Cod procedură penală s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de MM, ȘC și GI, pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 271 Cod penal și de art. 239 alin. 2 și 5 Cod penal și, respectiv, de art. 352 din Legea nr. 188/2000, modificată, și față de GI, în baza art. 228, raportat la art. 10 lit. a Cod procedură penală, pentru săvârșirea infracțiunii de exercitare fără drept a unei profesii, prevăzută de art. 25 din Legea nr. 51/1995 republicată.

Audierea părților vătămate s-a realizat în dosarul nr. 9/P/2001, faptele și împrejurările referindu-se la cele întâmplate în 4 ianuarie 2011.

Referitor la susținerea apărării că procesele-verbale din 13 ianuarie 2011 (fila 122 dosar urmărire penală), din 20 ianuarie 2011 (fila 125 același dosar) și din 21 ianuarie 2011 (fila 128 același dosar) nu îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 913 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, în sensul că nu sunt certificate pentru autenticitate de către procuror, s-a constatat că acestea au fost întocmite de organe de cercetare penală ale poliției judiciare delegate de procurorul care a efectuat urmărirea penală și au constat în vizionarea unor imagini privind evenimentul din 4 ianuarie 2011, puse la dispoziție de Realitatea Media, Antena 1 TV, Antena 1/Antena 3, Realitatea Media și Secția I Poliție, deci nu au fost făcute la cererea procurorului, ci de către terți, neexistând, deci, obligația legală de a fi certificate sub aspectul autenticității. Art. 916 Cod procedură penală instituie obligația verificării mijloacelor de probă – interceptări și înregistrări audio sau video – în condițiile în care acestea se realizează prin telefon, mijloc electronic de comunicare, la cererea procurorului care efectuează urmărirea penală, cu autorizarea motivată a judecătorului, iar potrivit art. 916 (2) Cod procedură penală, orice alte înregistrări de (exemplu cele efectuate de alte persoane) pot constitui mijloc de probă, dar se analizează cu ocazia dezbaterilor pe fond.

În ce privește susținerea apărării că procesul-verbal din 11 ianuarie 2011 (fila 74 dosar urmărire penală) este o probă administrată nelegal pentru că ceea ce a declarat VTC a fost fără consimțământul lui, fără a fi încunoștințat că are dreptul să nu dea declarație și că nu a fost avertizat că are dreptul de a se apăra, din parcurgerea conținutului acestui act, întocmit de organul de cercetare al poliției judiciare în baza ordonanței procurorului din 10 ianuarie 2010 (fila 69 același dosar) acesta a redat, în formă scrisă, convingerile duse, la 11 ianuarie 2011, între orele 10:30 și 11:41, la sediul parchetului, între procuror, învinuit și apărătorul său ales, cu ocazia aducerii la cunoștință a învinuirii, începerea urmăririi penale, a dreptului de a fi asistat de un avocat, a acordului sau dezacordului cu privire la declarații, VTC spunând „deci nu este nimic ilegal, și trebuie să-l semnez acum, deci care sunt pașii următori care să dau o declarație” (filele 75, 76 același dosar), deci nu s-au încălcat dispozițiile art. 70 Cod procedură penală, art. 6 Cod procedură penală sau a art. 6 paragrafele 1 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, acest proces-verbal fiind certificat sub aspectul autenticității, de către procurorul care a efectuat urmărirea penală (fila 74 dosar urmărire penală).

În ceea ce privește dreptul la apărare, din analiza lucrărilor dosarului de urmărire penală, instanța a reținut că acesta i-a fost încălcat inculpatului, după cum urmează.

În primul rând, este de amintit că dreptul la apărare, drept fundamental, este garantat de Constituția României, mai multe articole ale legii fundamentale dezvoltându-l și consacrandu-i conținutul (art. 15(1), art. 16(1), art. 20 (1), art. 24 (1) (2), art. 124 (2), art. 131 (1)).

Corelativ, dreptul la apărare este garantat în art. 6 Cod procedură penală, text care instituie obligații și în ce privește asigurarea deplinei exercitări a drepturilor procesuale, asigurarea posibilității pregătirii și

exercitării lor, astfel încât persoana învinuită sau inculpată să fie pedepsită potrivit vinovăției și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Conform art. 65 alin. 1 Cod procedură penală, sarcina administrării probelor în procesul penal, în cursul urmăririi penale, revine organului de urmărire penală, aceasta fiind cea mai importantă și laborioasă activitate a fazei urmăririi penale prin care se tinde la aflarea adevărului și lămurirea cauzei sub toate aspectele (art. 62 Cod procedură penală).

Art. 6 alin. 3 lit. c din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, standard european de protecție în materia dreptului de a dispune de timpul și de înlesnirile necesare pentru apărare, se aplică, fiind, printre altele, un element al noțiunii de proces echitabil în materie penală care poate juca un rol important, în măsura în care nerespectarea inițială a acestui drept (asistență juridică în faza urmăririi penale) ar putea compromite caracterul echitabil al procesului penal (hotărârile Imbrioscia contra Elveției, din 24 noiembrie 1993, John Murray contra Marii Britanii din 28 octombrie 1994).

Raportând la cauză dispozițiile procedurale, ansamblul dreptului la apărare astfel cum este dezvoltat în Constituție și jurisprudența în materie a CEDO, se reține că prin rezoluția din 6 ianuarie 2011, ora 15:00, s-a dispus începerea urmăririi penale față de numitul VTC, pentru săvârșirea infracțiunilor de ultraj, prevăzută de art. 239 alin. 1, 2 și 5 Cod penal și de nerespectare a hotărârilor judecătorești, prevăzută de art. 271 alin. 1 Cod penal, ambele cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal (fila 20 dosar urmărire penală).

La 11 ianuarie 2011, prin proces-verbal, învinuitului i s-a adus la cunoștință dispunerea începerii urmăririi penale împotriva sa pentru infracțiunile menționate, în cuprinsul actului fiind înserată și mențiunea că are dreptul de a fi asistat de apărător. Procesul-verbal este semnat de apărător și învinuit (fila 21 același dosar).

Prin ordonanța din 13 ianuarie 2011, s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor și extinderea cercetărilor și începerea urmăririi penale și pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prevăzută de art. 321 alin. 1 Cod penal (fila 24 același dosar).

La 14 ianuarie 2011, prin proces-verbal învinuitului i s-a adus la cunoștință ordonanța menționată, procesul-verbal fiind semnat de învinuit și avocat (fila 27 același dosar).

Împuternicirea avocațială pentru apărătorul ales, este datată 10 ianuarie 2011 (fila 332 același dosar).

Până la 10 ianuarie 2011, în condițiile în care rezoluția de începere a urmăririi penale era din 6 ianuarie 2011, ora 15:00, în dosarul nr. 9/P/2011, a fost ascultată persoana vătămată ȘPD la aceeași dată, 6 ianuarie 2011 (filele 81-83 dosar urmărire penală), martorii DM la aceeași dată 6 ianuarie 2011 (filele 87-88 același dosar), VM, la aceeași dată, 6 ianuarie 2011 (filele 90-91 același dosar), ZS, la aceeași dată, 6 ianuarie 2011 (filele 94-95 același dosar), III, la 7 ianuarie 2011 (filele 98-99 același dosar), EI, la 7 ianuarie 2011 (filele 100-101 același dosar), iar la 10 ianuarie 2011, martorii MM (filele 106-107 același dosar), PM (filele 108-110 același dosar), iar la 11 și 12 ianuarie 2011 martorii DCCM, DMG, GAA, PNA (filele 111-119 același dosar).

Persoana vătămată și martorii au fost audiați de procuror, cei menționați pentru 6 ianuarie 2011, între orele 18-19 (fila 83 dosar urmărire penală), între orele 15:05 -15:40 (fila 88 același dosar), între orele 16:30 -17:15 (fila 91 același dosar), între orele 16:05 -16:30 (fila 95 același dosar).

Apărătorul ales al inculpatului a fost prezent la audierea martorilor ȘC și MM.

Același avocat însă, la 4 februarie 2011, după aducerea la cunoștință a învinuirii pentru toate infracțiunile, s-a adresat procurorului, cerând, printre altele, reaudierea executorului ȘPD, a agentului de poliție DM, a comisarului VM, în prezența sa, precum și a martorilor audiați în faza actelor premergătoare (fila 34 dosar urmărire penală).

În aceeași zi, procurorul, prin ordonanță (filele 39 și următoarele dosar urmărire penală), a respins cererea, motivând că nu a fost indicat temeiul cererii, nu a fost invocată nicio prevedere procesual penală, aceasta era generică, nu conținea aspecte punctuale, starea de fapt fiind complet conturată prin audierile martorilor, garanțiile prevăzute de art. 86 Cod procedură penală au fost în totalitate respectate, aspectele legate de faptele reținute în sarcina învinutului fiind lămurite, reaudierea părților vătămate este inutilă pentru că acestea au dat declarații în fața procurorului.

S-a considerat că, deși art. 172 (1) din Codul de procedură penală în redactarea dată prin modificarea adusă de Legea nr. 57/2008, instituie dreptul avocatului învinutului sau inculpatului ca, la urmărirea penală, să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală, deci după încunoștințarea despre începerea urmăririi penale, odată ce în chiar 6 ianuarie 2011, data începerii urmăririi penale, s-au administrat cele mai importante audieri de persoană vătămată și martori în acuzare, iar ulterior cererea avocatului, de reaudiere a acestora, a fost respinsă, s-a încălcat o componentă a dreptului la apărare, respectiv, cea a egalității armelor ca parte a dreptului la un proces echitabil, în aceasta incluzându-se și faza inițială a anchetei penale, respectiv plasarea acuzatului într-o poziție în care să-și poată prezenta cauza de asemenea natură încât să nu fie dezavantajat față de acuzare (CEDO, hotărârea din 28 noiembrie 1991 cauza S contra Elveției, hotărârea din 6 iunie 2000, cauza Magee contra Marii Britanii), iar în intervalul 6 ianuarie 2011 – 11 ianuarie 2011, învinutul nici nu a știut că împotriva sa acuzarea începuse urmărirea penală și efectuase acte, iar apărătorul său a contestat, prin cererea menționată, această procedură. Înfrângerea principiului dreptului la un proces echitabil sub aspectul menționat nu este justificată nici din perspectiva motivului procurorului, de respingere a cererii apărătorului, că audierile s-au derulat în fața sa, starea de fapt a fost complet conturată ș.a. cum s-a arătat, acuzatul având dreptul, de care a uzat, de a contesta aceasta și în condițiile în care cauza nu se tergiversa, declarațiile devenind, posibil, elemente cheie ale acuzării.

Art. 197 Cod procedură penală (1) prevede că încălcările dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrag nulitatea actului, numai atunci când s-a adus o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluși act. Alin. 4 al textului prevede că încălcarea altor dispoziții legale decât cele din alin. 2, atrage nulitatea actului în condițiile alin. 1, numai dacă a fost invocată în cursul efectuării actului sau la primul termen de judecată cu procedură completă.

Nulitatea, sancțiune procesuală, în cazul expus, este relativă, vătămarea operând asupra garantării dreptului procesual al părții la apărare, ea a fost invocată la primul termen de judecată cu procedură completă și vătămarea nu poate fi înlăturată decât prin refacerea urmăririi penale, astfel respectându-se drepturile procesuale ale inculpatului.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal a declarat recurs Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, criticând hotărârea pronunțată, pentru nelegalitate și netemeinicie, sub aspectul greșitei restituiri a cauzei la parchet, solicitând, pentru argumentele pe larg expuse în partea introductivă a prezentei hotărâri, admiterea recursului, casarea sentinței și trimiterea cauzei la aceeași instanță în vederea continuării cercetării judecătorești.

Analizând recursul declarat, împotriva sentinței menționate, potrivit dispozițiilor art. 3856 alin. 3 Cod procedură penală, sub toate aspectele de legalitate și temeinicie, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători, constată că recursul declarat este nefondat, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare:

Din analiza cauzei rezultă că în mod corect prima instanță a constatat că se impune restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii urmăririi penale, ca urmare a încălcării dreptului la apărare al inculpatului VTC.

Astfel, în succesiunea măsurilor procesuale dispuse de către procuror și a mijloacelor de probă administrate, prima instanță a evidențiat încălcările dreptului la apărare, în sensul că în intervalul de timp scurs între momentul adoptării rezoluției de începere a urmăririi penale – 6 ianuarie 2011, ora 1500 (fila 20 dosar u.p.) – și acela al aducerii la cunoștință a învinuirii și a dreptului la apărare – 11 ianuarie 2011, ora 1045 (potrivit consemnărilor olografe ale învinuitului și apărătorului său) organul de urmărire penală a procedat-mai înainte de a-l fi încunoștințat pe inculpat (pe atunci, doar învinuitul VTC) și în lipsa vreunui apărător-la audierea, în ziua de 6 ianuarie 2011, între orele 1505 și 1900, a persoanei vătămate ȘPD, căreia i s-a luat o declarație olografă (filele 84-86) și una ” pe formular”(filele 81-83) și a martorilor (lucrători de poliție judiciară) DM, VM și ZS (fila 89, declarație olografă, filele 87-88, declarație ” pe formular”; filele 92-94, declarație olografă, filele 90-91, declarație ”pe formular”; filele 96-97, declarație olografă, filele 94-95, declarație”pe formular”), cu mențiunea că, în cuprinsul dispozitivului ordonanței procurorului din 13 ianuarie 2011, ora 900 (fila 24 verso), primii doi martori – DM și VM – apar ca părți vătămate. În ziua de 7 ianuarie 2011, între orele 1030 și 1225, au fost audiați martori (de asemenea, lucrători de poliție judiciară) III (fila 98-99, declarație ”pe formular”) și EI (filele 102-103, declarație olografă, filele 100-101, declarație ” pe formular ”). Ulterior, în ziua de 10 ianuarie 2011, același procuror i-a audiat ca martori pe numiții MM (orele 1020-1105, filele 106-107) și ȘC (orele 1200-1240, fila 104-105), ambii asistați de apărător ales, avocat Ștefan Mariana (potrivit delegațiilor avocațiale emise chiar în acea zi – filele 334-335), precum și pe numitul PM (orele 1300-1400, filele 108-110). De asemenea, au fost audiați ca martori, de către lucrătorii de poliție judiciară delegați de procuror, numiții DCCM (11 ianuarie 2011 orele 1425-1530, filele 111-112), DMG (12 ianuarie 2011, orele 810-915, filele 113-115), GAA (12 ianuarie 2011, orele 910-945, filele 116-117) și PNA(12 ianuarie 2011, orele 820-910, filele 118-119), toți agenți de poliție.

Pe niciuna din declarațiile mai sus arătate nu se află vreo mențiune din care să rezulte că la audiere ar fi asistat – potrivit art. 172 alin. 1 teza I Cod procedură penală – un apărător al învinuitului VTC.

Aceste omisiuni apar și la audierea martorilor PM (la 10 ianuarie 2011- orele 1300-1400), DCCM (la 11 ianuarie 2011) și DMG, GNA și PNA (toți, la 12 ianuarie 2011), din moment ce apărătorul ales al învinuitului depusese la dosar, odată cu delegațiile avocațiale privind pe MM și pe ȘC, și pe aceea privind-l pe sus numitul învinut (fila 332).

Instanța de control judiciar constată la rândul său că, în desfășurarea urmăririi penale a fost încălcat dreptul la apărare efectivă a inculpatului VTC.

Prin nerespectarea dispozițiilor privind asistarea învinuitului VTC de către apărător, fiind încălcat dreptul la apărare efectivă se impune restituirea cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale.

Astfel, măsura procesuală a începerii urmăririi penale față de făptuitorul VTC a fost dispusă prin rezoluția de începere a urmăririi penale de la 6 ianuarie 2011, ora 1500 (fila 20 dosarul parchetului), iar aducerea la cunoștință a învinuirii și a dreptului la apărare a fost realizată la 11 ianuarie 2011, în prezența învinuitului și apărătorului, conform mențiunilor în acest sens (fila 21 dosarul parchetului).

Potrivit art. 6 alin. 3 din Codul de procedură penală, legiuitorul a statuat că „organele judiciare au obligația să-l încunoștințeze, de îndată și mai înainte de a-l audia, pe învinuit sau pe inculpat despre fapta pentru care este cercetat, încadrarea juridică a acesteia și să-i asigure posibilitatea pregătirii și exercitării apărării”.

Așadar, aducerea la cunoștință a începerii urmăririi penale și posibilității angajării unui apărător, învinuitului VTC a avut loc la cinci zile de la începerea urmăririi penale, interval de timp ce excede accepțiunii sintagmei „de îndată” folosită de legiuitor.

Mai mult, în această perioadă au fost administrate mijloacele de probă mai sus menționate, în lipsa unui apărător care să-și exercite activitățile specifice dreptului de asistență conferit de prevederile art. 172 din Codul de procedură penală.

Instanța de control judiciar apreciază că, chiar dacă la data de 7 ianuarie 2011, ora 1640 a fost întocmit un proces-verbal în dosarul nr. 9/P/2011 de citare la domiciliul învinuitului Corneliu Vadim Tudor (fila 135 dosarul parchetului) acest înscris avea drept scop numai citarea învinuitului pentru data de 11 ianuarie 2011 ora 1000, acesta neputând echivala cu vreo dovadă de aducere la cunoștință a învinuirii precum și a dreptului la apărare sau de efectuarea altui act de urmărire penală.

Altfel spus, chiar dacă asistența în raport cu infracțiunile pentru care s-a început urmărirea penală față de învinuit (art. 239 alin. 1, 2 și 5 Cod penal și art. 271 alin. 1 Cod penal) nu era obligatorie, iar aducerea la cunoștință a învinuirii și a dreptului la apărare a avut loc la un interval de cinci zile, procurorul nu avea posibilitatea administrării vreunui mijloc de probă, ceea ce ar fi condus la respectarea garanției efective a dreptului la apărare prevăzută de art. 172 alin. 1 Cod procedură penală.

Instanța de control judiciar nu poate avea în vedere critica formulată de către procuror în sensul că apărarea nu ar fi uzat de calea plângerii împotriva ordonanței date de procuror asupra probelor solicitate de învinuit, întrucât, așa cum rezultă din dosarul de urmărire penală, cererile apărării de readministrare a probelor au fost respinse, atât de către procuror prin ordonanța din 4 februarie 2011 în dosarul nr. 9/P/2011 (filele 39–43 dosarul parchetului), cât și de către procurorul șef secție, prin rezoluția din 21 februarie 2011 prin care în temeiul art. 278 alin. 1 Cod procedură penală a fost respinsă, ca neîntemeiată, plângerea formulată împotriva ordonanței nr. 9/P/2011, din 4 februarie 2011 și altor ordonanțe prin care au fost respinse probele în apărare solicitate de inculpat (filele 221–223 dosarul parchetului), dreptul la apărare efectivă a învinuitului VTC fiind încălcat.

De asemenea, instanța de recurs consideră că în administrarea mijloacelor de probă menționate, prezența apărătorului îi conferea dreptul de a formula cereri, concluzii, plângeri, potrivit sferei noțiunii de asistență așa cum prevăd dispozițiile art. 171 alin. 1 și art. 172 alin. 1 Cod procedură penală, existând însă posibilitatea permiterii de către procuror să formuleze întrebări cu ocazia audierii părții vătămate și a martorilor ceea ce ar fi condus la realizarea deplină a garanției dreptului la apărare.

Instanța de control judiciar apreciază că ascultarea părții vătămate și a martorilor în instanță, cu ocazia cercetării judecătorești, nu poate complini obligația procurorului de administrare cu respectarea efectivă a dreptului la apărare a tuturor mijloacelor de probă.

Așadar, nu poate fi avută în vedere critica parchetului că în ipoteza restituirii în vederea refacerii urmăririi penale pentru ascultarea părții vătămate și a martorilor pentru completarea urmăririi penale nu ar mai exista temei legal fiind abrogate dispozițiile art. 333 Cod procedură penală, deoarece refacerea urmăririi penale se impune ca urmare a încălcării dreptului la apărare, al învinuitului, prin lipsa avocatului la efectuarea actelor de urmărire penală în condițiile în care nu i-a fost adusă la cunoștință, de îndată învinuirea și posibilitatea de a-și angaja apărător și nicidecum pentru completarea urmăririi penale.

În raport cu cele mai sus menționate, instanța de control judiciar apreciază că prin nerespectarea dreptului efectiv la apărare s-a produs o vătămare în realizarea actelor de urmărire penală, ce a fost invocată în mod

corect în condițiile art. 197 alin. 1 și 4 din Codul de procedură penală, ceea ce impune refacerea urmăririi penale potrivit art. 332 alin. 2 din același cod.

Așa după cum rezultă din norma mai sus invocată, legiuitorul nu face nicio distincție cu privire la felul asistenței învinutului sau inculpatului (facultativă sau obligatorie), spre deosebire de dispozițiile art. 197 alin. 2 Cod procedură penală, unde se specifică expres asistența obligatorie, așa încât în contextul concret al cauzei, efectuarea actelor de urmărire penală, respectiv administrarea mijloacelor de probă arătate în lipsa apărătorului, în condițiile în care nu i s-a adus la cunoștință învinuirea și dreptul de a-și angaja apărător sunt încălcări ce atrag refacerea urmăririi penale, cu efectuarea actelor de urmărire penală cu respectarea dreptului la apărare în condițiile prevăzute de lege.

Față de aceste considerente, în baza art. 38515 pct. 1 lit. b Cod procedură penală se va respinge, ca nefondat, recursul declarat de Ministerul Public-Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție împotriva sentinței nr. 929 din 18 iunie 2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr. 1871/1/2012 privind pe intimatul inculpat VTC.

Onorariul apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat VTC până la prezentarea apărătorului ales în sumă de 50 lei, se va plăti din fondul Ministerului Justiției.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de MINISTERUL PUBLIC – PARCETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, împotriva sentinței nr. 929 din 18 iunie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală în dosarul nr. 1871/1/2012, privind pe intimatul inculpat VTC.

Onorariul apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat VTC până la prezentarea apărătorului ales în sumă de 50 lei, se va plăti din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 3 decembrie 2012.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Judecător Rodica Aida Popa

JUDECĂTORI:

Magdalena Iordache

Leontina Șerban

Lucia Tatiana Rog

Simona Cristina Neniță

MAGISTRAT ASISTENT

Silvia Stoenescu

Red R.A.P. /S.S.

NOTA JURIDICE.ro: decizie nepublicata.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIA PENALĂ

Sentința nr.929 Dosar nr.1871/1/2012

Ședința publică din 18 iunie 2012

Dar, în ce privește dreptul la apărare, din analiza lucrărilor dosarului de urmărire penală, se reține că acesta i-a fost încălcat inculpatului, după cum urmează.

În primul rând, este de amintit că dreptul la apărare, drept fundamental, este garantat de Constituția României, mai multe articole ale legii fundamentale dezvoltându-l și consacându-i conținutul (art.15(1), art.16(1), art.20 (1), art.24 (1) (2), art.124 (2), art.131 (1).

Corelativ, dreptul la apărare este garantat în art.6 Cod procedură penală, text care instituie obligații și în ce privește asigurarea deplinei exercitări a drepturilor procesuale, asigurarea posibilității pregătirii și exercitării lor, astfel încât persoana învinuită sau inculpată să fie pedepsită potrivit vinovăției și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Conform art.65 alin.1 Cod procedură penală, sarcina administrării probelor în procesul penal, în cursul urmăririi penale, revine organului de urmărire penală, aceasta fiind cea mai importantă și laborioasă activitate a fazei urmăririi penale prin care se tinde la aflarea adevărului și lămurirea cauzei sub toate aspectele (art.62 Cod procedură penală).

Art.6 alin.3 lit.c din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, standard european de protecție în materia dreptului de a dispune de timpul și de înlesnirile necesare pentru apărare, se aplică, fiind, printre altele, un element al noțiunii de proces echitabil în materie penală care poate juca un rol important, în măsura în care nerespectarea inițială a acestui drept (asistență juridică în faza urmăririi penale) ar putea compromite caracterul echitabil al procesului penal (hotărârile Imbrioscia contra Elveției, din 24 noiembrie 1993, John Murray contra Marii Britanii din 28 octombrie 1994). (...)

Considerăm că, deși art.172 (1) din Codul de procedură penală în redactarea dată prin modificarea adusă de Legea nr.57/2008 instituie dreptul avocatului învinuitului sau inculpatului, ca la urmărirea penală să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală, deci după încunoștințarea despre începerea urmăririi penale, odată ce în chiar 6 ianuarie 2011, data începerii urmăririi penale, s-au administrat cele mai importante audieri de persoană vătămată și martori în acuzare, iar ulterior cererea avocatului, de reaudiere a acestora a fost respinsă, s-a încălcat o componentă a dreptului la apărare, respectiv cea a egalității armelor ca parte a dreptului la un proces echitabil, în aceasta incluzându-se și faza inițială a anchetei penale, respectiv plasarea acuzatului într-o poziție în care să-și poată prezenta cauza de asemenea natură încât să nu fie dezavantajat față de acuzare (CEDO, hotărârea din 28 noiembrie 1991 cauza S contra Elveției, hotărârea din 6 iunie 2000, cauza Magee contra Marii Britanii), iar în intervalul 6 ianuarie 2011 – 11 ianuarie 2011, învinuitul nici nu a știut că împotriva sa acuzarea începuse urmărirea penală și efectuase acte, iar apărătorul său a contestat, prin cererea menționată, această procedură.

Înfrângerea principiului dreptului la un proces echitabil sub aspectul menționat, nu este justificată nici din perspectiva motivului procurorului, de respingere a cererii apărătorului, că audierile s-au derulat în fața sa, starea de fapt a fost complet conturată ș.a. cum s-a arătat, acuzatul având dreptul, de care a uzat, de a

contesta aceasta și în condițiile în care cauza nu se tergiversa, declarațiile devenind, posibil, elemente cheie ale acuzării.

Art.197 Cod procedură penală (1), prevede că încălcările dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrag nulitatea actului, numai atunci când s-a adus o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea acelui act. Alin 4 al textului prevede că încălcarea altor dispoziții legale decât cele din alin.2, atrage nulitatea actului în condițiile alin.1, numai dacă a fost invocată în cursul efectuării actului sau la primul termen de judecată cu procedură completă.

Nulitatea, sancțiune procesuală, în cazul expus, este relativă, vătămarea operând asupra garantării dreptului procesual al părții

la apărare, ea a fost invocată la primul termen de judecată cu procedură completă și vătămarea nu poate fi înlăturată decât prin refacerea urmăririi penale, astfel respectându-se drepturile procesuale ale inculpatului.

Față de cele arătate, în temeiul art.332 (2), raportat la art.197 (1) (4) Cod procedură penală, Înalta Curte va restitui cauza procurorului pentru refacerea urmăririi penale.

Judecatorul cauzei era obligat a examina toate argumentele aduse in sustinerea acestei cereri si , optand pentru solutia de RESPINGERE a cererii ERA OBLIGAT SA MOTIVEZE decizia sa .

Judecatorul cauzei era obligat sa prezinte in detaliu argumentele de fapt si de drept pe care si-a intemeiat decizia de respingere a cererii de restituire a cauzei la organul de urmarire penale . In acest context judecatorul trebuia sa prezinte argumentele concrete , pro si contra fiecarui argument adus in sustinerea cererii de restituire.

Dupa cum se poate observa din citirea sentintei , **asupra acestei cereri JUDECATORUL A PREZENTAT O SINGURA FRANZA IN CARE SE MENTIONEAZA : SE VA RESPINGE CEREREA DE RESTITUIRE NEFIIND INTRUNITE CERINTELE ART 332 CPP** .

Aceasta “motivare” dupa cum se vede nu reprezinta o motivare in intelesul legii .

- III. **Hotararea nu cuprinde motivarea privind respingerea cererii de administrare de probe** – judecatorul respingand cererea cu motivarea “*Instanta cu privire la cererea de suplimentare a probelor constata ca , in sesnsul disp art 67 alin 2 cpp, probele solicitate cunt neconcludente si neutile solutionarii cauzei*”-pag 17 randul hot.

Cererea de administrare de probe reprezinta fundamntul apararii unui acuzat.

Respingerea unei cereri de probe ***trebuie justificata temeinic*** de catre judecator. Prin hotararea pronuntata de prima instanta ***a fost respinda cererea de probe in aparare fara nici o justificare legala .***

Asupra cererii – doua cereri – cererea ***depusa la termenul de judecata din 28 mai 2013 si cererea depusa la termenul din 25 iunie 2013*** – judecatorul s-a pronuntat prin incheierea de sedinta de la termenul de judecata din 25 iunie 2013 – incheierea de amanare a pronuntarii .

Decizia de respingere a cerii de probe in aparare este gresita. Aceasta decizie nu are fundamanet in lege .

Dreptul de a formula cereri de probe si dreptul de a participa nemijlocit la administrarea probelor in cursul judecatii are fundament in art 6 pct 3 lit d CEDO :

art 6 pct 3. : Orice acuzat are, mai ales, dreptul :

- a. să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, despre natura și cauza acuzației aduse împotriva sa ;***
- b. să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale ;***
- c. să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare remunerării unui apărător, să poată fi asistat gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer ;***
- d. să audieze sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării ;***

norme legale relevante din dreptul intern :

art 66 alin 2 cod procedura penala, *privind dreptul de a proba lipsa de temeinicie a probelor administrate de procuror in acuzare*

art 116 cod procedura penala , *ce garanteaza dreptul de a cere opinia de specialitate a unui expert pentru a lamuri imprejurarile comiterii evenimentului rutier ce a cauzat decesul celor doua victime-eveniment rutier de cauzarea caruia sunt singurul acuzat*

art 6 pct 2, pct 3 lit b CEDO ce imi ganteaza *dreptul de a dispune de inlesnirile necesare pregatirii apararii mele*

art 6 pct 3 lit d CEDO –ce imi garanteaza *dreptul de a solicita si de a obtine audierea martorilor acuzarii-inclusiv a expertilor-*

raportat la prevederile art 2 CEDO- *privind obligatia statelor de a efectua o ancheta efectiva pentru a detrimina cauzele si imprejurarile mortii unei persoane atunci cand ea s-a produs .*

În vederea soluționării unei cauze penale, organele judiciare trebuie să stabilească realitatea situației de fapt, precum și toate împrejurările referitoare la persoana făptuitorului. Adevărul, în orice domeniu de activitate umană, nu se relevă spontan; el trebuie descoperit și dovedit sub toate aspectele sale. Scopul tuturor operațiunilor judiciare este descoperirea adevărului. Adevărul este conformitatea între ideea pe care ne-o facem despre un fapt, cu faptul însuși; cu alte cuvinte, este certitudinea pe care o obținem ca urmare a faptului care s-a petrecut astfel precum noi îl socotim. Pentru ca afirmațiile ce se fac în drept să fie considerate ca adevărate trebuie să fie dovedite.

Faustin Helie definește certitudinea astfel: „certitudinea este situația unei inteligențe, care afirmă că un fapt există sau nu există, că o propunere este adevărată sau neadevărată. Certitudinea reprezintă baza evidentă a adevărului, fără a fi adevărul însuși. Certitudinea este un fapt intern care există în fiecare om cu mintea sănătoasă, adevărul e un fapt extrem pe care nu putem niciodată, să zicem că l-am atins în mod absolut“.

Mijloacele prin care judecătorul ajunge să-și formeze certitudinea sunt probele pe care legea le pune la dispozitia lui.

În literatura juridică au fost date numeroase definiții privind proba și probațiunea, astfel:

Bentham zice că : „probele sunt mijloacele de care ne servim în descoperirea adevărului și aceste mijloace pot fi bune sau rele, complete sau incomplete.“

Mittermaier definește proba ca fiind: „totalitatea motivelor producătoare de certitudine“.

În sens larg, Domat numește proba „ ceea ce încredințează spiritul de un adevăr“ și consideră că dovada este ceea ce convinge mintea de existența unui adevăr.

Pentru Solon, probele erau motivele raționale spre a afirma sau nega ceva, ceea ce poate fi exprimat prin adagiul latin: „ Idem est non esse, aut non probari“ - „este același lucru a nu fi cu a nu fi dovedit“.

De aceea, privit prin prisma principiului aflării adevărului, procesul penal nu reprezintă numai o activitate judiciară, ci un proces de cunoaștere mult mai larg, în cadrul căruia organele judiciare au nevoie de date sau dovezi pentru a stabili dacă o persoană este sau nu vinovată de săvârșirea unei infracțiuni. În acest

sens, în art. 62 Cod de procedură penală, se prevede că organele de urmărire penală și instanța de judecată sunt obligate să lămurească cauza, sub toate aspectele, pe bază de probe.

În reglementarea legală, conceptul nu poate fi lăsat la aprecierea celui care aplică norma juridică, în consecință s-a ivit necesitatea ca noțiunea să fie definită chiar de lege. Drept urmare, în Codul de procedură penală a fost explicit arătat sensul științific și legal al categoriei de probă.

Constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei.

Reținând importanța deosebită a probelor în soluționarea cauzelor penale, trebuie menționat că în privința lor se poate semnala o dublă funcționalitate:

- Din punct de vedere gnoseologic, proba constituie un element de cunoaștere prin intermediul căruia organele judiciare află adevărul;

- Din punct de vedere etimologic propriu-zis, proba constituie un instrument de dovedire, părțile utilizând probele în scopul dovedirii susținerilor și argumentărilor făcute în condițiile contradictorialității procesului.

Într-un sens mai larg, folosit mai ales de nespecialiști, termenul cuprinde atât proba, în adevăratul sens al cuvântului, cât și mijloacele de probă, procedeele probatorii, dar și unele concepte care au numai legătură cu probele. Aceste noțiuni nu trebuie confundate.

Probele, ca elemente de fapt, care servesc la aflarea adevărului în procesul penal sunt aduse la cunoștința organelor judiciare prin intermediul mijloacelor de probă. Mijloacele de probă sunt acele căi legale prin care se constată existența probelor, sau altfel spus, ele sunt izvorul probelor.

De aceea se face distincție între o împrejurare de fapt pe baza căreia se constată vinovăția sau nevinovăția unei persoane și mijlocul prin care această împrejurare a fost relevată.

De asemenea, nu se confundă noțiunea de probă cu cea de probațiune - ca activitate de strângere și verificare a probelor, activitate care constă mai întâi în stabilirea de fapte și împrejurări legate de infracțiunea comisă, ca apoi, prin coroborarea și aprecierea acestora să se dovedească existența infracțiunii și vinovăția infractorului.

Probele sunt entități de fapt extraprocusuale (există în afara procesului penal) care privesc însă obiectul procesului (fapta și faptuitorul la care se referă cazul). Prin administrarea lor, în desfășurarea procesului penal ele capătă caracter procesual.

Un autor – Ayrault – afirma că „legile sunt precum fluviile: pentru a le cunoaște ce sunt nu trebuie observat urmele pe care au trecut, ci izvorul lor de origine.“ Există un mare adevăr în aceste cuvinte, pentru că nicăieri influența trecutului asupra prezentului nu este mai mare decât în legi. Nicăieri transformarea nu a fost mai lentă între cele trecute și cele prezente ca în aceste dispoziții menite a reglementa raporturile dintre omenire și a garanta viața și averea fiecărui individ împotriva celor care ar veni să le răpească.

În ceea ce privește legislația antică, la greci, trei par a fi fost mijloacele de probă în materie criminală: martorii, tortura și proba prin apa fiartă. Martorii erau datori să se infățișeze în persoană înaintea acuzatorului și ambele părți, atât acuzatorul, cât și acuzatul aveau dreptul să –și aibă martorii lor.

Fiecare martor avea obligația să facă, pe lângă mărturia verbală și una scrisă pentru a se putea verifica exactitatea celor arătate. Depozițiile lor nu formau o parte distinctă a dezbaterilor, ci se confundă cu pledoariile afacerii; astfel, când oratorul făcea în pledoaria sa o alegațiune, prezenta în același timp și

martorul cu care dovedește validitatea celor susținute. În timpul depoziției, martorul nu putea fi întrerupt și nici partea potrivnică nu putea să-i pună întrebări.

Depozițiile martorilor nu aveau altă tărie decât aceea a unui act scris; cu toate acestea însă, fiecare martor era dator să presteze jurământul în mod solemn, sub pedeapsă; dacă refuză, să fie amendat cu 1000 de drahme sau supus la tortură. Un alt mijloc de probă o reprezenta tortura.

Originea o găsim în sclavagism. Sclavii erau socotiți nedemni de a mărturisi de bună voie în instanță și de aceea mărturiile lor se luau în urma unor prealabile torturi cu biciul și roata.

Același lucru se făcea și în fața unui inculpat a cărui mărturie se obținea prin același mijloc de tortură. La început, tortura era aplicată numai sclavilor, dar pe parcurs și oamenilor liberi. Popoarele vechi nu vedeau nimic sălbatic în aplicarea torturii ca mijloc de probă. Isocrat zicea: „că nimic nu indică mai bine adevărul decât tortura. Un martor poate să mintă, dar în mijlocul torturii adevărul singur vorbește”.

Alături de aceste două mijloace de probă, Sophocle citează un al treilea mijloc și anume proba prin fier roșu și apă fiartă. Aceasta pare a fi fost luată din Orient, fiind însă de scurtă durată, îndată ce Grecia a cunoscut un grad de civilizație superior s-a abandonat acest mijloc de probă.

În dreptul roman găsim și probe scrise care lipseau la greci. În primii ani ai republicii romane, probele nu precedau, ci urmau dezbaterile. Mai întâi se pleda de o parte și de alta și numai după încetarea pledoariilor urmau mijloacele de probă.

Acest sistem era criticabil pentru că numai cunoscându-ne probele existente se putea susține acuzarea sau apărarea; căci și una și alta depindeau de dovezile înfățișate. Probele în dreptul roman erau tot în număr de trei: probe scrise, martori și tortura.

Probele scrise alcătuiau toate actele cu care se dovedea vinovăția sau nevinovăția unui acuzat. Romanii aveau dreptul la percheziție. Acuzatorul, cu mandatul pretorului putea face vizite domiciliare, ridica corpuri delictive și întocmea acte pentru aceste operațiuni. Acest mijloc de probă era întrebuițat, mai ales, când era vorba de acte sau condice de ridicat.

În timpul republicii, dreptul de citare al martorilor îl avea numai acuzatorul. Numărul martorilor era limitat, judecătorul stabilind dinainte câte persoane urmau să fie ascultate. Toți martorii, înainte de a-și face depozițiunea erau obligați să depună jurământul.

Al treilea mijloc de probă căruia romanii îi dădeau o importanță majoră era tortura. Explicația acestei sălbăticii o găsim în faptul că la toate popoarele din antichitate și prin urmare la romani, ideile de milă, de bunătate și de umanitate nu existau sau dacă totuși existau erau sub formă falsă și diametral opusă popoarelor moderne. Și la tortură, ca și la martori, judecătorul este suveran să țină sau nu seama de declarațiile ce i se fac.

Ideile umanitare ale unor împărați se impun în scurt timp. Astfel, Grațian împiedică prelungirea detențiilor prealabile, pentru că justiția și pedeapsa trebuie să fie grabnice și să nu zdrobească pe acela care trebuie să-și recapete libertatea. Același împărat își aruncă privirea și asupra temnițelor, cerând ca ele să fie împărțite în subdiviziuni, după vârsta deținuților, după natura delictelor și după „calitatea” acestor deținuți. Grațian suspenda executarea torturii în cele 40 de zile de la postul cel mare, iar mai târziu este suspendată, în tot acest timp, executarea pedepsei corporale. Mai multe legi inițiate de acest împărat absolveau printr-un fel de amnistie pe toți acuzații deținuți și aflați în temniță în timpul sărbătorilor Paștelui. Aceste decizii și altele de această natură respiră sentimentul creștinesc și fac să se vadă influența acestei religii care propovăduiește mila, iubirea și iertarea.

În procesul penal arhaic de tip acuzatorial, concepțiile empirice și mistice, permiteau organului judiciar să interpreteze în modul cel mai liber anumite probe, având chiar o esență sau o explicație supranaturală, în care spiritul de dreptate și de echitate era transferat uneori pe seama „înțelepciunii și atotputerniciei divinității“.

În procesul de tip inchizitorial, teoria probelor formale, în care legea dădea diverselor forme o forță dinainte stabilită, făcea ca aspectele formale cantitative sau calitative să fie precumpănitoare și să determine anticipat soluționarea cauzei în conformitate cu concepțiile și interesele promovate prin norma juridică.

În procesul penal modern, legea nu statuează o anumită valoare a probelor, dându-le o anumită putere probatorie așa cum era tipic în teoria probelor formale.

Totuși, în legislațiile actuale din numeroase state de drept există urme ale concepțiilor mai vechi, menținându-se în parte inegalitatea consacrată prin lege a unor probe (de exemplu, dispoziția potrivit căreia procesele verbale încheiate de anumite organe fac dovada până la înscrierea în fals).

Dreptul procesual penal modern exonerează organul judiciar de obligația respectării ierarhiei probelor stabilite prin lege și introduce teoria liberei aprecieri a probelor.

Elementul central al acestei teorii se bazează pe intima convingere a organului judiciar care își formează opinia în urma administrării probelor.

Libera apreciere a probelor permite ca un organ judiciar care-și formează o convingere să nu fie ținut vreodată de evaluarea dată probelor de către un alt organ judiciar. A considera convingerea liberă, dar a o subordona conștiinței generale impuse din afară și de o factură exclusivistă presupune o contradicție, care anulează în mare parte posibilitatea unei convingeri interne în adevăratul sens al cuvântului, așa cum gândirea juridică democratică și liberă a conturat acest concept.

Aplicarea cu caracter de generalitate a teoriei liberei aprecieri a probelor are în numeroase legislații unele restrângeri în cazurile când pentru anumite situații se admite sistemul probelor legale.

Legea permite ca procesele – verbale încheiate în diverse domenii de către unii agenți constatatori să aibă o putere doveditoare prestabilită de lege și să nu poată fi înlăturată decât prin înscrierea în fals. Procesele – verbale care fac dovadă până la înscrierea în fals se întâlnesc numai în materie de contravenții și delict.

În general, înscrierea în fals nu apare în materia penală și o asemenea putere de dovadă a unei probe nu se poate invoca în fața curților cu juri. Intima convingere a juraților nu putea fi încorsetată prin nicio probă, nici măcar prin anumite procese – verbale cu o putere prestabilită de lege.

Potrivit art.52,, care consacră prezumția de nevinovăția , „Orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă“; ca urmare, în momentul în care împotriva unei persoane se formulează învinuirea că a săvârșit o infracțiune, organele de urmărire penală sunt obligate să constate dacă infracțiunea a fost comisă în realitate și dacă persoana învinuită este vinovată de săvârșirea infracțiunii în sensul legii penale, fără o astfel de constatare nefiind justificată trimiterea învinuitului în fața instanței de judecată, pentru a i se aplica sancțiunea prevăzută de legea penală.

Odată ajunsă cauza la instanța de judecată, aceasta este obligată să constate dacă învinuirea adusă inculpatului prin actul de sesizare este întemeiată și, totodată, trebuie să constate toate împrejurările

referitoare la faptă și la inculpat care pot contribui la soluționarea cauzei potrivit legii și adevărului. Atât în fața organelor de urmărire penală, cât și a instanței de judecată părțile pot cere constatarea acelor împrejurări de fapt care sunt de natură, fie să susțină învinuirea, fie apărarea, existența sau inexistența daunelor materiale și morale, precum și întinderea lor.

Constatarea acestor fapte și împrejurări de fapt se realizează prin activitatea de probațiune, în cursul căreia autoritățile judiciare, dar și părțile din proces se servesc de probe, obținute prin mijloacele de probă.

În vocabularul practicienilor noțiunea de „probe“ a căpătat cu timpul mai multe înțelesuri, cuprinzând atât probele și mijloacele de probă, cât și rezultatul activității de probațiune.

Astfel, se obișnuiește a se spune că s-a efectuat proba cu martori, cu acte, cu expertiză, ceea ce împiedică o înțelegere a ceea ce este proba și ceea ce este mijlocul din care provine; de asemenea, se utilizează, în vocabularul de practician, că s-a făcut proba vinovăției, confundând noțiunea de proba cu rezultatul activității de probațiune, ceea ce nu este corect din punct de vedere științific.

Confuzia între probe și mijloace de probă a fost susținută și de dispozițiile Codului de procedură penală din 1936, care nu făcea deosebirea necesară între aceste instituții; astfel, Capitolul al II-lea din Titlul VII era intitulat „Probele scrise“, dar se referea la procesele – verbale și înscrisuri, care sunt în realitate mijloace de probă; în Capitolul al III-lea, intitulat „Probele orale“, erau reglementate mărturisirea inculpatului, care este o probă, apoi martorii, experții și interpreții, care sunt persoane a căror declarații constituie mijloace de probă.

Codul de procedură penală din 1968 a repus noțiunile de probă și mijloc de probă în înțelesul lor științific. Astfel, prin „probe“ se înțeleg elementele de fapt care servesc la constatarea existenței sau a inexistenței unei fapte prevăzute de legea penală, la identificarea persoanei sau a persoanelor care au săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei [art. 63, alin (1)]. Aceste elemente de fapt sunt fapte și împrejurări care stabilesc existența sau inexistența faptelor și împrejurărilor a căror stabilire se obține prin activitatea de probațiune.

De exemplu, fapta de vătămare a victimei de către învinuit și împrejurările în care a avut loc se pot constata prin împrejurarea că o altă persoană – martorul – a fost de față și a văzut cum învinuitul a lovit victima cu un cuțit, după care victima a fost condusă la spital; gradul de vătămare și durata îngrijirilor medicale necesare pentru vindecare se constată prin concluziile la care ajunge expertul medico – legal, după examinarea victimei.

Mijloacele de probă sunt mijloacele prevăzute de lege prin care se constată elementele de fapt ce constituie probe. În exemplul dat, proba săvârșirii infracțiunii de vătămare constă în ceea ce a văzut persoana care a fost de față la agresiune și concluzia necesității unei durate pentru vindecare de un anumit număr de zile, probe ajunse la cunoștința organelor de urmărire penală și a instanței de judecată prin declarația martorului ocular și prin raportul de expertiză medico – legală, care sunt mijloace de probă.

Mijloacele care conțin probe pot fi obținute de autoritățile judiciare prin diferite procedee de probațiune. Astfel, relatările învinuitului, părții vătămate, martorilor pot fi obținute prin luarea unei declarații scrise personal, prin ascultarea lor de către polițiști, procurori, judecători, prin confruntarea lor, folosindu-se limba română, ca limbă oficială, ori limba maternă a celui ascultat, prin interpret; prin aceste procedee probatorii se pot obține declarații care constituie mijloace de probă, iar aceste declarații conțin relatări despre fapte și împrejurări, care constituie probe.

Între probe și mijloacele de probă există o legătură indisolubilă, întrucât probele pot fi folosite numai dacă sunt obținute prin mijloacele de probă prevăzute de lege, legătură care poate produce confruntarea unora cu celelalte.

Activitatea judiciară prin care se folosesc procedeele probatorii pentru obținerea mijloacelor de probă, din care rezultă probele ce duc la constatarea faptelor ce constituie infracțiuni și a împrejurărilor în care au fost săvârșite, a apărărilor pe care și le fac părțile din proces se numește probațiune și constă în actele procesuale și procedurale prevăzute de lege prin care autoritățile judiciare, cu contribuția părților, stabilesc elementele de fapt necesare pentru cunoașterea faptelor și împrejurărilor de fapt care formează obiectul unei cauze penale.

În Codul de procedură penală, Capitolul I din Titlul III al Părții generale, în art. 62-68, întâlnim o seamă de dispoziții generale referitoare la probe. Bazele legale principale ale concepției referitoare la libera apreciere a probelor sunt reglementate prin art.63, alin.2 al Codului de procedură penală.

În acest text de lege, se subliniază că probele nu au o valoare dinainte stabilită, iar aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală și instanța de judecată potrivit convingerii lor, formată în urma examinării tuturor probelor administrate.

Intima convingere constituie un sentiment de certitudine fermă despre existența unei fapte, convingere care se întemeiază pe raționament, ea putând fi susținută și demonstrată pe baza unor argumente logice. În doctrină, s-a relevat că intima convingere, chiar dacă nu constituie o probă, ci rezultatul acesteia, rămâne un sistem din care subiectivul nu poate fi exclus.

Din art. 63, alin.2 Cod de procedură penală rezultă că sistemul legal de apreciere a probelor nu se manifestă în niciun caz din moment ce legea subliniază că probele nu au o valoare dinainte stabilită.

Printre dispozițiile generale există norme care statuează principiul obținerii libere a probelor fără a se putea influența aceasta prin constrângeri fizice sau morale. Art.68, alin.1 C. proc. pen. prevede interzicerea utilizării violențelor, amenințărilor ori altor mijloace de constrângere, precum și promisiuni sau îndemnuri, în scopul de a obține probe.

Admisibilitatea, relevanța, concludența și utilitatea probei

În orice proces penal se pune problema de a se stabili dacă împrejurarea de fapt dată în vileag cu ajutorul probelor, altfel spus, obiectul probei, are sau nu corelație cu obiectul probațiunii în cauză și deci dacă faptele, datele și întâmplările concrete a căror dovedire se solicită sunt de natură a ajuta soluționarea cauzei.

Faptele și împrejurările care formează obiectul probațiunii trebuie dovedite prin probe, provenite prin mijloacele de probă. În materie penală, în principiu, este admisibilă orice probă, legea neprecizând măsura în care probele sunt sau nu admisibile.

Art. 67, C. proc. pen., prevede că părțile pot propune probe și cere administrarea lor, aceste cereri neputând fi respinse dacă proba este concludentă și utilă. Rezultă că proba este totdeauna admisibilă dacă este necesară pentru soluționarea cauzei.

În procesul penal funcționează principiul libertății probelor. Acest principiu se manifestă, pe de o parte, sub aspectul libertății de a produce probe, în materie penală de regulă orice probă fiind admisibilă, pe de altă parte sub aspectul aprecierii acestora. Din punct de vedere al producerii probelor, principiul cunoaște două categorii de limitări: limitări legale și limitări impuse de principiile generale. Dacă intervin asemenea limitări proba devine inadmisibilă.

O probă este inadmisibilă în măsura în care legea o interzice expres. De exemplu, în cazul infracțiunii de adulter, potrivit art. 304, alin.4, C. pen., proba se face numai prin procesul – verbal de constatare a infracțiunilor flagrante sau prin scrisori care emană de la soțul vinovat, alte probe fiind inadmisibile.

În vederea realizării scopului procesului penal, în conținutul obiectului probațiunii pot fi cuprinse numai probele care aduc informații ce conduc la rezolvarea tuturor problemelor pe care le ridică fondul cauzei. Ca urmare a acestui fapt, în procesul penal, dar și în lege, probele pot fi pertinente, concludente și probe utile. Sunt pertinente probele care conduc la constatarea unor fapte și împrejurări care au legătură cu cauza în curs de urmărire sau de judecată. Nu este suficient ca proba să fie pertinentă, pentru a contribui la rezolvarea cauzei proba trebuie să fie și concludentă.

Probele concludente sunt acele elemente de fapt care servesc la dovedirea unor fapte și împrejurări de care depinde justa soluționare a cauzelor. Așadar, probele concludente sunt și probe pertinente, dar nu toate probele pertinente sunt și probe concludente.

Întrucât în art.67, alin.2 Codul de procedură penală se face referire la probele concludente, preocupările specialiștilor și ale practicii judiciare se concentrează asupra probelor concludente.

Concludența probelor este strâns legată de obiectul probațiunii, deoarece proba concludentă urmează să dovedească o faptă sau o împrejurare care face parte din obiectul probațiunii. De aceea, în art.67, alin.2 Cod de procedură penală se prevede că „administrarea unei probe nu poate fi respinsă dacă proba este concludentă“, în sensul că este de natură să dovedească o faptă sau o împrejurare de care depinde soluționarea justă a cauzei, per a contrario, în cazul în care proba nu este concludentă, ea trebuie respinsă. Aprecierea unei probe în sensul că este sau nu concludentă are loc atunci când părțile cer administrarea acestei probe; organul de urmărire penală sau instanța, înainte de a dispune administrarea probei, verifică în ce măsură proba este concludentă, dacă poate servi la justa soluționare a cauzei. Așadar, momentul când se apreciază concludența unei probe este momentul când se ia hotărârea de admitere sau respingere a probei și nu după ce proba a fost administrată.

Astfel, dacă se cere de către inculpat, ce se declară nevinovat, de a dovedi alibiul său, probele solicitate sunt concludente, dovedirea alibiului stabilind nevinovăția inculpatului; dacă, însă, după administrarea probei solicitate, nu s-a reușit a se stabili alibiul, proba administrată a rămas fără rezultat și nu va putea servi la stabilirea adevărului în cauza dată. Probele care nu sunt edificatoare, întrucât nu determină în niciun fel soluția se numesc neconcludente.

Concludente sunt și probele care sunt de natură să stabilească inexactitatea unor probe deja administrate, cunoscute sub denumirea de contraprobe. Concludența rezultă din dispoziția prevăzută în art. 66 C.proc.pen., potrivit căreia, în cazul în care există probe de vinovăție, învinuitul sau inculpatul are dreptul să probeze lipsa lor de temeinicie, deci să ceară contraprobe.

O probă concludentă deja administrată care determină convingerea organului judiciar nu mai trebuie dovedită devenind inutilă. De exemplu, în cazul unei infracțiuni flagrante cunoscută de un număr foarte mare de martori, cele declarate de ultimul martor care s-ar audia, deși ar avea toată concludența, prezintă o anumită inutilitate. Probele sunt utile când administrarea lor este necesară pentru soluționarea cauzei penale în conformitate cu legea și adevărul. Sunt utile și trebuie deci administrate numai probele concludente, ceea ce înseamnă că o probă utilă este și o probă concludentă; nu orice probă concludentă este și o probă utilă.

Astfel, când o faptă este dovedită convingător prin probele administrate, o nouă probă concludentă, care să dovedească aceeași faptă devine inutilă, nu mai trebuie să fie administrată. De aceea, potrivit art.67, alin 2, administrarea unei probe depinde nu numai de concludența ei, cât și de utilitatea ei. Probele utile nu trebuie să excedă o anumită limită de suficiență. Inutilitatea probei se manifestă gradat fiind cu atât mai sporită cu cât proba a fost administrată de mai multe ori peste limita necesară. Această limită se apreciază de organul judiciar în mod concret și de la caz la caz. În unele dispoziții ale sale (art.202, 262, 378), Codul de procedură penală folosește și sintagma „probe necesare“, înțelegând acele probe concludente care sunt și utile, ce trebuie administrate.

Contraproba este nu numai concludentă, ci și utilă, deoarece probele de vinovăție pot fi inexacte și numai prin confruntarea lor cu probele în apărare se poate constata adevărul. Așadar, pentru admiterea administrării unei probe se cere ca ea să fie admisibilă – să nu fie interzisă de lege, concludentă – să

contribuie la justa soluționare a cauzei și utilă – să fie necesară administrarea ei. În practică s-a decis că dacă instanța a admis o probă, ea nu mai poate reveni asupra dispoziției date, decât dacă s-ar stabili că acea probă este neconcludentă, inutilă ori administrarea sa este imposibilă.

Revenirea asupra probei admise nu se poate face decât cu arătarea cauzelor care o fac inutilă în cauză și asigurarea dreptului de apărare a inculpatului. Dacă din probele administrate rezultă că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată, deși acesta neagă comiterea faptei, instanța nu poate respinge probele solicitate în apărare, pe considerentul că administrarea lor ar fi inutilă. Este interzis a se întrebuița violențe, amenințări sau alte mijloace de constrângere, precum și promisiuni sau îndemnuri în scopul de a obține probe. De asemenea, este oprit a determina o persoană să săvârșească sau să continue săvârșirea unei fapte penale în scopul de a obține probe. În cazul în care o probă este pertinentă, concludentă și utilă, dar a fost administrată prin încălcarea dispozițiilor art. 68 C. proc. pen., o asemenea probă nu poate fi valorificată în procesul penal.

Aspecte din jurisprudența C.E.D.O.

Curtea a precizat în deciziile sale că, potrivit art. 19 din Convenția europeană, rolul său este acela de a asigura respectarea de către Statele Părți a angajamentelor rezultate din Convenția europeană, și nu acela de a analiza pretensele erori de fapt sau de drept comise de jurisdicțiile naționale, decât dacă și în măsura în care acestea determină încălcarea drepturilor și libertăților protejate de Convenție.

De altfel, nicio dispoziție a Convenției nu reglementează regimul probelor, aspect ce constituie, în primul rând, un domeniu de reglementare al legislațiilor naționale. Prin urmare, instanțele interne trebuie să aprecieze cu privire la probele obținute și la concluziile fiecărei probe pe care o parte dorește să o administreze. Nu este rolul Curții acela de a determina, de principiu, admisibilitatea anumitor tipuri de probă, ci de a examina dacă procedura, inclusiv modul în care elemente de probă au fost obținute sau administrate, a fost echitabilă în ansamblul său, și, dacă s-a încălcat și un alt drept protejat de Convenție, natura acestei încălcări.

Potrivit jurisprudenței C.E.D.O., în procesele penale, problematica administrării probelor trebuie analizată din perspectiva § 2 și 3 ale art. 6. - dreptul la un proces echitabil - din Convenția europeană.

Doctrina a subliniat că însăși preeminența dreptului nu poate fi concepută fără accesul la o justiție independentă și imparțială, ceea ce presupune garantarea dreptului la un proces echitabil. Dreptul la un proces echitabil consacrat de Convenția europeană implică respectarea unui anumit număr de garanții, unele generale, care privesc toți justițiabilii, și unele speciale, rezervate a priori „persoanelor acuzate”, în sensul european al termenului.

Excepțiile de inadmisibilitate a probelor propuse sau cerute de procurori sau de părți

Conform art. 63 C. pr. pen., constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei. Se menționează în continuare faptul că probele nu au o valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea fiecărei probe se face de către organul de urmărire penală sau de instanța de judecată, în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

În articolul următor, sunt enumerate limitativ mijloacele de probă prin care se constată elementele de fapt ce pot servi ca probă : declarațiile învinutului sau ale inculpatului, declarațiile părții vătămate, ale părții civile și ale părții responsabile civilmente, declarațiile martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, mijloacele materiale de probă, constatările tehnico-științifice, constatările medico-legale și expertizele. Prin Legea nr. 281/2003 a fost introdus alineatul 2 la articolul 64 Cod procedură penală, conform căruia „mijloacele de probă obținute în mod ilegal nu pot fi folosite în procesul penal”. Exprimarea din textul de lege menționat rămâne la nivelul unui principiu, fără nici o consecință procesuală concretă și fără vreo sancțiune.

Considerăm că pentru preeminența dreptului în materia probelor și a mijloacelor de probă se impune sancționarea probelor obținute în mod ilegal, prin invalidarea acestora. În doctrina Europei continentale se

vorbește despre nulitate, iar în cea din common law de excludere. În dreptul nostru regula excluderii mijloacelor de probă neregulate, așa cum este enunțată de art. 64 al.2 C. pr. pen., se fundamentează pe Convenția europeană a drepturilor omului și pe principiile generale de drept, având însă puține șanse să fie însușită de jurisprudență în condițiile nemodificării art. 197 C. pr. pen., în materia nulităților. Acest aspect este de natură să afecteze principiul libertății probelor care – în dreptul român – este departe de a fi absolut, având în vedere enumerarea limitativă a mijloacelor de probă din cuprinsul art. 64 al.1 C. pr. pen., așa cum am menționat. Mai mult, atunci când jurisdicția se găsește în imposibilitatea verificării legalității mijloacelor de probă sau a condițiilor în care a fost obținută proba, ea este ținută să înlăture această probă, precum și toate actele care decurg din ea.

Ilegalitatea poate rezulta fie din mijlocul de probă însuși (de exemplu, mărturisirea provocată sub efectul torturii), fie din condițiile în care a fost obținută sau administrată proba (de pildă, ascultarea convorbirilor telefonice efectuată în cazurile în care legea nu o permite). În acest fel, ar putea fi excluse fie probele inadmisibile datorită condițiilor în care au fost obținute, fie probele inadmisibile datorită condițiilor în care au fost administrate. Din categoria probelor inadmisibile prin natura lor menționăm: mărturisirea obținută în urma utilizării violenței și îndeosebi a torturii sau a tratamentelor inumane sau degradante (art. 3 al Convenției Europene a drepturilor omului și art. 69 al. 1 C. pr. pen); proba obținută prin violarea dreptului la tăcere (utilizarea narco-analizei sau a hipnozei în privința unui inculpat; recurgerea la poligraf în anchetele penale).

Legislația română recunoaște dreptul la tăcere al inculpatului, astfel că metodele menționate anterior sunt imposibil de utilizat față de persoana care are această calitate. Din contră, dacă un martor consimte, poate fi supus hipnozei, sub rezerva valorii probante pe care judecătorul ar putea-o acorda unui astfel de mijloc de probă (de exemplu rememorarea unui element material).

Din categoria probelor inadmisibile datorita condițiilor în care au fost obținute putem cita: probele obținute cu violarea secretului profesional, ascultarea sau interceptarea comunicațiilor și a telecomunicațiilor private efectuate cu violarea dispozițiilor legale, perchezițiile ilegal dispuse și executate cu violarea domiciliului. De asemenea, din categoria probelor inadmisibile, datorită condițiilor în care au fost administrate, considerăm că ar putea să facă parte acelea furnizate prin declarațiile martorilor care au dorit să li se asigure anonimatul.

În ceea ce privește procedura de invalidare a mijloacelor de probă obținute în mod ilegal, având în vedere și faptul că legea noastră nu are o prevedere specială în acest sens, apreciem că administrarea ilegală a probelor se poate face în toate fazele procesului penal. În faza de judecată, părțile se pot prevala de această nouă dispoziție legală, invocând-o pe calea unei excepții, în tot cursul judecății, sau prin exercitarea unei căi de atac. Iregularitățile comise în timpul urmăririi penale conduc la unele aspecte procedurale particulare, specifice activității desfășurate de Ministerul Public. În acest din urmă caz, părțile interesate ar putea invoca în fața procurorului, pe calea unei cereri, a unui memoriu, sau pe calea unei plângeri – în condițiile art. 275-278/1 C. pr. pen -, caracterul ilegal al unor mijloace de probă administrate. Astfel, plângerea este, după caz, de competența procurorului, a procurorului ierarhic superior sau instanței competente.

Considerăm că art. 301 C. pr. pen. permite verificarea de către instanță a legalității mijloacelor de probă obținute în timpul urmăririi penale în cadrul unei proceduri preliminare distincte. De altfel, se prevede expres în art. 301 al.1 C. pr. pen., faptul că „în cursul judecății procurorul și oricare dintre părți pot formula cereri, ridica excepții și pune concluzii”, iar în art. 302 C. pr. pen. se arată că „instanța este obligată să pună în discuție cererile și excepțiile arătate în art. 301 C. pr. pen., sau excepțiile ridicate din oficiu și să se pronunțe asupra lor prin încheiere motivată”. O asemenea excepție ar putea-o constitui și aceea privind caracterul ilegal al unor mijloace de probă, care ar putea determina excluderea probei obținute în acest fel (ilegal), având natura juridică a unei chestiuni preliminare.

Legea nu prevede nimic particular cu privire la consecințele produse de excluderea mijloacelor de probă obținute în mod ilegal, ceea ce înseamnă că domeniul aplicabil rămâne acela al regimului comun al nulităților, așa cum se desprinde din prevederile art. 197 C. pr. pen.. În acest cadru este posibil însă ca atunci când o probă este invalidă efectele ei să se întindă și asupra probelor administrate ulterior, dacă au legătură între ele.

Cu privire la posibilitatea restituirii dosarului la procuror pentru refacerea mijloacelor de probă ilegale în condițiile art. 332 C. pr. pen., apreciem că aceasta nu poate constitui o soluție la îndemâna judecătorului, întrucât prevederea din textul de lege, în sensul că „mijloacele de probă ilegale nu pot fi folosite” conduc pe de o parte, la concluzia că ele nu mai pot fi refăcute, indiferent de felul nulității, nici de către instanță și, cu atât mai mult, de către procuror, iar pe de altă parte că instanța penală trebuie să se bazeze doar pe acele probe care au fost obținute în mod legal și să le înlăture pur și simplu pe celelalte.

Conform dispozițiilor legale în vigoare neputința folosirii mijloacelor de probă ilegale nu se regăsește nici în cazurile de „achitare” și nici între cele de „încetare a procesului penal”, unica modalitate fiind aceea de invocare a acestora pe cale unor excepții în cazul procesului penal.

Întrucât dispozițiile art. 64 al.2 C.pr.pen. permit posibilitatea unei antepuneri a judecătorului, considerăm că de lege ferenda se impune reglementarea unei proceduri speciale, anterioare investirii instanței penale cu judecarea fondului, care să fie dublată de o soluție procesuală cu rolul de a împiedica continuarea procesului (închiderea dosarului sau anularea urmăririi care se regăsesc în dreptul american). În prezent, instanța de judecată are numai posibilitatea de a constata, cu ocazia deliberării sau a luării hotărârii nelegalitatea obținerii unor mijloace de probă, putând să le înlăture atât pe acestea, cât și probele obținute prin intermediul lor, constatând că acțiunea penală este nefondată și dispunând achitarea inculpatului, în condițiile inexistenței altor probe care să dovedească vinovăția acestuia.

În codurile de procedură vest europene este dezvoltată pe larg invalidarea probei. În codurile socialiste asemenea prevederi sunt aproape inexistente. De exemplu, în codul chinez de procedură penală nu există termenii de „nulitate” sau „excludere”, fiind cunoscută numai o procedură de „control judiciar” – dacă o jurisdicție de grad superior descoperă o „eroare” într-o decizie a unei instanțe inferioare ea poate rejudeca acea cauză, sau o casează și o trimite spre rejudecare. În Marea Britanie (art. 76 din PACE 1984) mărturisirea acuzatului este respinsă ca probă dacă „mărturisirea este obținută prin presiune sau prin orice alt comportament, care are tendința de a o face mai puțin credibilă”. În dreptul francez problema nulității a fost de mai multe ori modificată, fiind prevăzute două forme de nulitate - textuale (prevăzute de lege) și substanțiale (referitoare la violarea unei reguli importante). Dreptul german interzice expres utilizarea declarațiilor consecutive unui interogatoriu condus după metode incorecte.

IN JURISPRUDENȚA S-A AFIRMAT CA :

Sentință penală 37 /06.03.2009 / Omor

Constată că s-a înregistrat la această instanță sub dosar nr. 4325/85/2007, rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Sibiu, prin care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului F.V.A. pentru comiterea infracțiunii de omor calificat, prev. de art. 174 al. 1 combinat cu art. 175 al. 1 lit. i C.p., cu aplicarea art. 37 lit. a, art. 61 al. 2 C.p., reținându-se în fapt că în noaptea de 6/7 septembrie 2007 pe fondul consumului de alcool și al refuzului victimei G.V. de a-l servi cu țigări, în imobilul din strada P., în prezența mai multor persoane, inculpatul F. a supus victima unor acte de violență fizică; inițial inculpatul a lovit victima cu palma și cu o bucată de furtun apoi i-a aplicat lovituri repetate cu pumnii în zona capului și toracelui, cauzându-i leziuni traumatice grave care au impus intervenție chirurgicală în regim de urgență și acordarea de îngrijiri medicale calificate, în pofida cărora în ziua de 19 septembrie 2007 victima a decedat.

În pofida demersurilor realizate, **în faza de cercetare judecătorească nu s-a reușit audierea martorilor P.D.L., P.M., I.N.** Din actele dosarului, referitor la ultima martoră a reieșit că aceasta a decedat la data de 19 octombrie 2007, **iar cu privire la ceilalți doi martori, deși timp de 10 luni s-a încercat aducerea lor la instanță**, acest lucru nu s-a putut realiza, din mandatele de aducere rezultând că martora P.D. este din luna octombrie 2007 **plecată din țară**, iar martorul P.M. nu a putut fi găsit și prezentat, motiv pentru care la ultimul termen de

judecată *inculpatul a și renunțat la citarea acestui martor. Ascultarea celor trei martori nefiind posibilă, tribunalul a făcut aplicarea prevederilor art. 327 al. 3 C.p.p.*

(...)Cu privire la aceste aspecte tribunalul reține, că din probele administrate în cauză nu a rezultat în mod indubitabil că inculpatul ar fi comis respectivele acte; aceasta având în vedere împrejurarea că doar martorii P. și P. au susținut că inculpatul a lovit cu furtunul, însă cei doi martori nu au putut fi audiați și de către instanță, motiv pentru care, pentru a respecta principiile contradictorialității, nemijlocirii și egalității armelor în administrarea probelor, dispozițiile art. 6 paragraful 3 lit. d din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului sub acest aspect (cauzele *Unterpertinger contra Austriei, Lüdi contra Elveției*), tribunalul nu va reține în sarcina inculpatului comiterea acestor acte.

JURISPRUDENȚA CURȚII EUROPENE

HOTĂRÂREA, din 29 aprilie 2008, *Cauza Spînu împotriva României*

(Cererea nr. 32.030/02)

(...)Curtea a declarat că atunci când o instanță de recurs este sesizată cu soluționarea unei cauze în fapt și în drept și este investită să analizeze în ansamblul ei problema vinovăției sau a nevinovăției, ea nu poate, din motive de echitate a procesului, să decidă asupra acestor probleme fără aprecierea directă a mărturiilor prezentate personal de inculpatul care susține că nu a comis fapta considerată infracțiune (hotărârile *Ekbatani împotriva Suediei* din 26 mai 1988, seria A nr. 134, p. 14, § 32, și *Constantinescu împotriva României*, citată anterior, § 55).

60. În această privință, Curtea subliniază că termenul "martor" are, în sistemul Convenției, un sens "autonom" (*Hotărârea Vidal împotriva Belgiei* din 22 aprilie 1992, seria A nr. 235-B, p. 32-33, § 33, și *Luca împotriva Italiei*, nr. 33.354/96, § 41, CEDO 2001-II). Astfel, din moment ce *o depoziție, indiferent că a fost făcută de un martor stricto sensu sau de un coinculpat, este susceptibilă să întemeieze, într-un mod substanțial, condamnarea învinuitului, constituie o mărturie acuzatorie, iar garanțiile prevăzute de art. 6 § 1 din Convenție îi sunt aplicabile* (vezi, *mutatis mutandis*, *Hotărârea Ferrantelli și Santangelo împotriva Italiei* din 7 august 1996, Culegere 1996-III, p. 950-951, §§ 51-52).

61. După ce a constatat o contradicție între mărturiile făcute de reclamantă și de coinculpatul său, M.M., în timpul urmăririi penale și declarațiile ulterioare în fața

instanței, Curtea Supremă de Justiție a concluzionat că primele corespundeau realității, *deoarece se coroborau cu alte probe, fără a preciza care anume*. Or, *acest martor al acușării nu a fost audiat*. Pe de altă parte, Curtea observă că Curtea Supremă de Justiție *a făcut trimitere la petele de sânge* găsite pe vesta lui M.M., cu toate că instanțele inferioare *au constatat că aceste pete nu puteau fi analizate științific și că nu se putea identifica persoana căreia îi aparțineau*. Fără îndoială, era de datoria instanței de recurs să aprecieze datele culese; nu este mai puțin adevărat că vinovăția reclamantei a fost stabilită pe baza aceluiași probe care i-au determinat pe judecătorii Curții de Apel să se îndoiască suficient de temeinicia acușăției pentru a motiva soluția sa de achitare.

62. Prin urmare, putem considera că Curtea Supremă de Justiție *și-a încălcat obligația de a dispune măsuri pozitive pentru a clarifica declarațiile martorului* (Arnasson, citată anterior, § 38) *și de a-i da reclamantei posibilitatea să își apere cauza*.

DOCTRINA SI JURISPRUDENTA CURTII CU PRIVIRE LA APLICAREA ART 2 CEDO :

CU PRIVIRE LA DREPTUL DE A AVEA O ANCHETA EFECTIVA CU PRIVIRE LA CAUZELE SI IMPREJURARILE DECESULUI UNEI PERSOANE – DOCTRINA CURTII EUROPENE IN MATERIE

Obligația procedurală – necesitatea unei anchete efective privind circumstanțele morții:

Protecția procedurală a dreptului la viață presupune ca actele ce au cauzat moartea să fie „supuse unei anchete independente și publice .

Investigația presupune „o examinare completă, imparțială și aprofundată a circumstanțelor în care au fost comise omuciderea” .

Obligația procedurală – realizarea unei anchete oficiale și efective - este independentă de obligația materială, Curtea putând condamna un stat pentru neîndeplinirea obligației procedurale după ce l-a exonerat de orice încălcare a obligației substanțiale.

Așa cum precizează Curtea în mai multe cauze, scopul unei asemenea anchete este de a asigura aplicarea efectivă a legilor interne care protejează dreptul la viață și tragerea la răspundere a celor vinovați pentru decesele survenite din cauza lor. Ancheta desfășurată trebuie să fie aptă conducă la identificarea și pedepsirea persoanelor responsabile.

În legătură cu ancheta ce trebuie desfășurată, din jurisprudența de până acum a Curții se desprind câteva principii generale a căror respectare este verificată de Curte în fiecare cauză.

Astfel, tipul de anchetă ce trebuie să permită atingerea obiectivelor menționate poate varia în funcție de circumstanțe. Totuși, oricare ar fi modalitatea de desfășurare a anchetei, autoritățile trebuie să acționeze din oficiu, din momentul în care cauza le-a fost adusă la cunoștință. Ele nu pot lăsa apropiaților defunctului inițiativa depunerii unei plângeri formale sau nu le pot permite acestora să-și asume responsabilitatea unei proceduri de anchetă .

Ancheta trebuie de asemenea să fie efectivă, în sensul că este capabilă, mai întâi, să determine circumstanțele cauzei , iar apoi, să conducă la identificarea și pedepsirea celor responsabili . Aceasta este însă o obligație de mijloace, iar nu una de rezultat .

În unele situații, cum ar fi în cazul unei simple neglijențe, În consecință, efectivitatea anchetei impune, în primul rând, ca autoritățile să ia măsuri rezonabile pentru a asigura obținerea probelor privind faptele examinate, inclusiv, între altele, depoziții ale martorilor oculari , expertize , și, în funcție de circumstanțele fiecărui caz, o autopsie aptă să furnizeze o evidență completă și precisă a rănilor și o analiză obiectivă a constatărilor clinice, mai ales a cauzei morții . Orice deficiență a anchetei, care diminuează capacitatea acesteia de a stabili cauza morții sau persoana responsabilă riscă să ducă la concluzia că ancheta nu corespunde standardului cerut de Curte. O anchetă nu va fi efectivă decât dacă toate dovezile sunt analizate corespunzător și concluziile sunt concordante și motivate .

De asemenea, pentru ca anchetă să poată fi considerată efectivă, este necesar ca persoanele responsabile de conducerea anchetei să fie independente de cele care sunt, eventual, implicate în deces; ele trebuie, pe de o parte, să nu le fie subordonate din punct de vedere ierarhic sau instituțional, și, pe de altă parte, să fie independente din punct de vedere practic .

Curtea a subliniat că, pentru aceleași motive cu cele menționate anterior, trebuie să existe un element suficient de control public al anchetei sau al rezultatelor sale, pentru a garanta că responsabilii vor fi trași la răspundere. Curtea a indicat însă că publicitatea procedurilor de anchetă sau a rezultatelor poate satisface cerințele articolului 2 numai dacă, în circumstanțele cauzei, gradul de publicitate asigură posibilitatea tragerii la răspundere, atât în teorie cât și în practică, a agenților statului implicați în eveniment.

Din momentul în care au cunoștință de un deces survenit în condiții suspecte, autoritățile trebuie, din oficiu, să conducă o anchetă, la care apropiații defunctului trebuie, de asemenea din oficiu, să fie asociați. Atitudinea acestora este însă indiferentă, lipsa acestora de interes în participare (prin solicitarea obținerii unor tipuri de probe, de exemplu) neputând avea ca efect eliberarea autorităților de sarcina de a lua toate măsurile posibile pentru a stabili adevărul și răspunderea celor vinovați .

Ancheta nu trebuie, însă, să fie perfectă pentru a corespunde exigențelor stabilite de Curtea Europeană; ea poate avea unele lipsuri, câtă vreme aceste lipsuri nu sunt de natură să afecteze caracterul complet, imparțial și aprofundat al anchetei. Așa cum arată chiar Curtea, „natura și gradul intensității anchetei care satisfac pragul minim de efectivitate depinde de circumstanțele cauzei. Ele trebuie apreciate pe baza faptelor relevante și având în vedere realitățile practice ale muncii de investigare. Nu este posibil să se reducă varietatea situațiilor care ar putea apărea la o simplă listă de acte de investigare sau alte tipuri de criterii simplificate” .

Curtea a reținut că obligația procedurală a statului a fost încălcată în cazuri ca: absența sistematică a oricărei anchete ; ancheta nu viza determinarea circumstanțelor exacte ale morții ,ancheta nu s-a desfășurat cu promptitudine

sau diligență rezonabilă ; ancheta a avut o întindere limitată ca obiective și o durată scurtă ; ancheta nu a fost condusă de persoane independente de cele implicate în evenimentele litigioase ; **decizia de a nu urmări penal nu a fost motivată**; raportul de anchetă nu a fost făcut public și rezultatele anchetei nu au fost comunicate reclamantului, lipsind astfel elementele de control public și accesibilitate a apropiaților; părinții victimei nu au avut posibilitatea de a pune întrebări martorilor și au trebuit să aștepte publicarea raportului de anchetă pentru a afla toate dovezile privind faptele ; nu a fost luate măsuri de prezervare a dovezilor la locul faptei și nu au fost efectuate toate măsurătorile necesare ; au fost privilegiate informațiile primite de la agenții statului , spre exemplu raportul forțelor de securitate nefiind pus sub semnul întrebării atâta vreme cât nu existau elemente care să-l contrazică (numai în situația în care existau asemenea elemente, procurorul ar fi luat alte măsuri pentru investigarea cauzei) sau **raportul acestora despre evenimente a fost însușit de procuror fără a fi confruntat cu alte probe** ori a fost înlăturată depoziția unui martor esențial, numai pe baza declarațiilor acuzaților sau a colegilor acestora ; **nu a fost efectuată o reconstituire, deși aceasta era necesară ; nu a existat un examen medico-legal corespunzător sau o autopsie, nefiind posibilă stabilirea cauzei morții** ; raportul de autopsie nu conținea informații importante care ar fi putut clarifica circumstanțele morții ; nu au fost audiați unii martori oculari ; nu au fost audiați membrii familiei decedatului, în anumite circumstanțe ; impunitatea de care se bucura poliția .

În schimb, ancheta a îndeplinit cerințele stabilite de Curte, atunci când „mai mult de 60 de martori au fost audiați, **realizându-se un mare număr de expertize**; reclamantii au fost, în mod constant, ținuți la curent cu evoluția anchetei, au putut să ia cunoștință de conținutul expertizelor și al depozițiilor martorilor, **au putut prezenta contra-expertize, de care anchetatorii au ținut cont, invitându-i pe autorii primelor expertize să-și exprime punctul de vedere asupra expertizelor care aveau un alt punct de vedere decât cele realizate de ei; în fața parchetului și a curții de apel, reclamantii și-au putut prezenta toate argumentele care, conform opiniei lor, erau contrare clasării cauzei, și atât procurorul general cât și curtea de apel au răspuns acestor argumente.**”

Cu privire la actele premergătoare efectuate în cauză, instanța are în vedere faptul că începerea urmăririi penale se dispune, de principiu, in rem, atunci când există date cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, astfel cum prevede art. 228 alin. 1 din Codul de procedură penală, potrivit căruia “Organul de urmărire penală sesizat în vreunul din modurile prevăzute în art. 221 dispune prin rezoluție începerea urmăririi penale, când din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate nu rezultă vreunul din cazurile de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale prevăzute în art. 10, cu excepția celui de la lit. b¹)”. Începerea urmăririi penale se dispune in personam numai dacă, în același timp, există suficiente date și cu privire la persoana autorului infracțiunii.

Alin. 3 al art. 224 din Codul de procedură penală prevede că “Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă”. Rezultă deci că în această fază, cu excepția procesului-verbal menționat în textul citat, nu pot fi efectuate acte de procedură care să constituie mijloace de probă în sensul prevederilor art. 64 din Codul de procedură penală și care să vizeze o anumită persoană, bănuită ca fiind autorul infracțiunii.

Prin Decizia nr. 141 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 din 30 noiembrie 1999, Curtea Constituțională a reținut că “garantarea dreptului la apărare nu se poate asigura în afara procesului penal, înainte de începerea urmăririi penale, când făptuitorul nu are calitatea procesuală de învinuit sau inculpat. [...] Efectuarea de către organele de urmărire penală a unor acte premergătoare, anterior începerii urmăririi penale, în vederea strângerii datelor necesare declanșării procesului penal, nu reprezintă momentul începerii procesului penal și se efectuează tocmai pentru a se constata dacă sunt sau nu temeiuri pentru începerea procesului penal”. S-a mai reținut, de asemenea, că, deși “în conformitate cu prevederile art. 224 din Codul de procedură penală, procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă, dreptul la apărare al învinuitului nu poate fi considerat ca fiind încălcat, pentru că acesta are posibilitatea de a-l combate cu alt mijloc de probă, atunci când instanța ar înțelege să-i dea eficiență”.

Constatările finalizate de către organul de urmărire penală cu ocazia efectuării actelor premergătoare se materializează în procesul verbal de consemnare a actelor premergătoare, care se încheie în vederea începerii urmăririi penale. Acest proces verbal cuprinde date sau informații privind actele de investigații care au fost întreprinse cu privire la săvârșirea infracțiunilor.

Procesul verbal de consemnare a actelor premergătoare se încheie de către organul de urmărire penală competent, reprezentând unicul mijloc de materializare a actelor la care se referă textul art. 224 Cod procedură penală și nu se confundă cu procesul verbal de constatare ori de sesizare din oficiu și nici cu cel de începere a urmăririi penale.

Textul art. 224 Cod procedură penală, care reglementează instituția actelor premergătoare precizează scopul efectuării acestora, organelle ce le pot efectua și faptul că procedușul verbal de consemnare poate constitui mijloc de probă.

În ceea ce privește calitatea de mijloace de probă a declarațiilor date de pensionarii în numele cărora au fost întocmite cererile de obținere a biletelor de tratament, după începerea urmăririi penale față de inculpate era necesară întocmirea unui proces-verbal prin care se constată efectuarea acestor acte premergătoare pentru a putea constitui mijloc de probă, în conformitate cu art. 224 al. 3 Cod procedură penală. În decizia penală nr. 309/R/2004 a Curții de Apel Brașov s-a reținut că: „Actele premergătoare nu au valoare probatorie în lipsa procesului-verbal prin care se constată efectuarea lor și care constituie mijloc de probă”. În cuprinsul aceleiași decizii penale s-a mai arătat că: “Potrivit art. 224 Cod procedură penală în vederea urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare, iar procesul-verbal prin care se constată efectuarea lor poate constitui mijloc de probă”.

Spre deosebire de faza actelor premergătoare, care vizează numai verificarea sau completarea informațiilor din actul de sesizare, urmărirea penală este cea care are ca scop, potrivit art. 200 Cod procedură penală, strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea autorilor și la stabilirea răspunderii acestora pentru a se constata dacă este cazul sau nu să fie trimis în judecată. Dacă actele procesuale și procedurale, cum sunt: cercetarea la fața locului, perchezițiile domiciliare, declarațiile părților vătămate și ale martorilor, au fost efectuate înainte de începerea urmăririi penale, în faza actelor premergătoare, iar după începerea urmăririi penale nu a mai administrat nici o

probă, ci a procedat la audierea inculpatului și prezentarea materialului de urmărire penală, dispunând trimiterea în judecată a acestuia, în cauză nu s-a efectuat urmărirea penală în sensul prevăzut de Codul de procedură penală .

Urmărirea penală, potrivit art. 2 Cod procedură penală, este o fază obligatorie a procesului penal, în cadrul căruia inculpatul își poate exercita corespunzător toate drepturile procesuale, lipsa acestuia conduce la o sesizare nelegală a instanței de judecată și la incidența dispozițiilor art. 197 al.2 Cod procedură penală .

În acest caz se impune restituirea dosarului la procuror în vederea efectuării urmăririi penale” .

Toate aspectele menționate mai sus sunt incidente în prezenta cauză în condițiile în care nu s-au respectat prevederile art. 224 alin. 3 Cod procedură penală și nu s-a întocmit procesul verbal de consemnare a actelor premergătoare. Având în vedere importanța pe plan probatoriu a declarațiilor date de martorii audiați înaintea de începerea urmăririi penale, precum și faptul că în cadrul urmăririi penale singurele probe administrate sunt declarațiile inculpatelor și rapoartele de constatare tehnico-științifică, instanța apreciază că lipsește o etapă obligatorie a procesului penal, respectiv urmărirea penală, astfel încât sesizarea instanței s-a făcut în mod nelegal și se impune restituirea cauzei la procuror în vederea efectuării urmăririi penale.

În ceea ce privește prezentarea materialului de urmărire penală, la data de 16.09.2008 s-a procedat la prezentarea materialului de urmărire penală față de inculpata SV, moment în care aceasta a solicitat audierea unui martor. În data de 18.09.2008 s-a procedat la audierea martorului TA, declarația sa fiind consemnată în dosarul de urmărire penală (vol. I, fila 311).

Momentul prezentării materialului de urmărire penală este crucial în stabilirea valorii probatorii administrate , indiciilor de vinovăție , a utilității administrării altor probe , dimensionarea prejudiciului având consecințe importante în aflarea adevărului , regulă de bază în procesul penal , așa cum este definită în art. 3 Cod procedură penală.

Garantarea dreptului la apărare , nu trebuie să existe doar enunțiativ , ci trebuie realizat prin recunoașterea și acordarea tuturor drepturilor procesuale ale inculpaților.

În aceste condiții, instanța apreciază că inculpatelor li s-a adus o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului, fiind îndeplinite cerințele art. 197 alin. 1 și 4 Cod procedură penală și va dispune restituirea dosarului la procuror.

Față de aspectele reținute mai sus, având în vedere faptul că unele din motivele de nelegalitate a actului de sesizare impun restituirea cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale, altele restituirea cauzei la procuror pentru efectuarea urmăririi penale, iar altele implică doar refacerea anumitor acte, instanța va admite solicitările apărătorilor inculpatelor apreciind ca nelegală sesizarea instanței prin și va dispune în baza art. 300 Cod procedură penală și art. 332 alin. 2 Cod procedură penală restituirea cauzei la Parchetul de pe lângă Tribunalul Vaslui pentru refacerea urmăririi penale de către organul competent.

JUDECATPRUL NU A FACUT O INTERPRETARE LEGALA A FAPTELOR PENTRU CARE A PRONUNTAT CONDAMNAREA

- **Cu privire la infractiunea prev de art 319 c penal**

JURISPRUDENTA :

CURTEA DE APEL CLUJ

DECIZIA PENALĂ NR. 111/A/2008

“ (...) Împotriva hotărârii în termen legal s-a exercitat calea de atac a apelului de către Parchetul de pe lângă Tribunalul Sălaj.

În final, în funcție și de precizările orale ale procurorului de ședință, este de consemnat că singurul motiv de apel vizat de parchet privește o eventuală schimbare de încadrare juridică a faptelor din infracțiunea de omor în infracțiunea de profanare de morminte înscrisă la disp.art.319 C.pen. În concret, **ultima infracțiune vizează o activitate de profanare de morminte prin orice mijloace, respectiv a unui monument, a unei urme funerare ori a unui cadavru, aspect ultim privitor la speță.**

(...) Prin aceste activități s-a adus o atingere, o alterare a sentimentului de respect datorat morților și amintirii acestora. (...)

Mai mult, **profanarea unui cadavru înseamnă expunerea la batjocură, mutilarea, ori alte operațiuni de acest gen** ceea ce nu este cazul (concluziile scrise depuse la dosar).

Instanța de apel ,analizând cererea formulată în acest sens, (...) cu incidența disp.art.371C.pr.pen., reține următoarele: (...)

Ulterior însă, **realizându-se o cercetare judecătorească deplină, în concordanță și cu disp. art. 200 C.proc.pen.** în sensul că urmărirea penală are ca obiect doar strângerea de probe pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată, (...) Așadar, în funcție de noile elemente ce caracterizează cauza, esențiale, instanța de fond s-a regăsit într-o situație clasică de necesitate în pronunțarea unei **hotărâri de achitare a inculpatei U. B. de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii de omor** prev.de art.174, 175 al.1 lit.a,c,d C.pen.

În continuare însă, în funcție de derulările faptice ce s-au realizat de către inculpată în perioada cu pricina, **apare într-adevăr justificată punerea în discuție a problemei de schimbare de încadrare juridică din infracțiunea de omor în infracțiunea de profanare de morminte prev. de art. 319 C.pen..** Mai

mult, e de consemnat și aspectul de detaliu juridic vizând promovarea unui recurs în interesul legii în materie, **ce în final a și fost admis** (încă nemotivat) și s-a constatat necesitatea reținerii unui concurs de infracțiuni între profanare de morminte când obiectul material al infracțiunii este un cadavru, cu infracțiunea de omor ,în situația în care inculpatul, ulterior uciderii, se dedă la acte de dezmembrare, incendierea cadavrului, urmărind în acest fapt ascunderea faptei principale de omor.

De reținut însă că, în speța de față, o astfel de infracțiune de profanare de morminte prev.de art.319 C.pen., nu subzistă.

(..) În orice caz, **aspectul esențial juridic este acela că nu avem de a face cu acțiuni concrete de profanare - care în general vizează acțiuni violente, de distrugere, mutilare a cadavrului.** Și în situația în care acțiunea de profanare se realizează prin acte efectuate fără violență, **ele trebuie comise în dauna obiectului material concret al infracțiunii, adică cadavrul, și ele trebuie să exprime o lipsă de respect față de memoria acestuia.**

Și în cuprinsul recursului în interesul legii promovat ,deși nu există o identitate de situații, **se vorbește de acțiunile concrete de „dezmembrare, incendiere a cadavrului”, așadar acte de profanare așa-zis clasice - violente, grave. (..)**

- IV. **Judecatorul nu s-a pronunțat cu privire la cererea de adresare a întrebărilor preliminarei către Curtea de Justiție a Comunității Europene de la Luxembourg . la pag 17 randul judecatorul face mențiunea “ *In ce privește cererea de sesizare a Curtii Europene respinge cererea intrucat tribunalul nu este ultima instanța* “ .**

Se va vedea ca **in discutie era cererea de adresare a întrebărilor preliminarei către CJCE Luxembourg si nu o cerere de sesizare a Curtii Europene – cerere despre care face vorbire judecatorul – lasand nesolutionata adevarata cerere – de sesizare CJ Luxembourg ;**

Chiar si sub efectul de eroare de identificare a cererii si a destinatarului cererii se observa ca judecatorul nu o motiveaza – mentiunea “ *nu este ultima instanta*” este scoasa in afara leii , aceasta observatie nu are relevanta cat timp *judecatorul era obligat a face examinarea admisibilitatii cererii de adresare a intrebarilor preliminarii raportata la fondul cererii* – a fi ultima instanta sau nu avea relevanta doar cu privire la imprejurarea ca era facultativa sau obligatorie sesizarea CJCE functie de stadiul procesual al cauzei ;

Cu privire la aceasta cerere judecatorul era obligat a observa ca de la 1 ianuarie 2007 România este membră a Uniunii Europene.

Ca urmare, potrivit art.148 din Constituție, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare, iar, potrivit Legii 157/2005 de ratificare a Tratatului de aderare a României și Bulgariei la Uniunea Europeană, statul român și-a asumat obligația de a respecta dispozițiile din tratatele originare ale Comunității, dinainte de aderare.

Așa fiind, instanța de fond era obligata a observa ca în cauză sunt aplicabile în mod direct, dispozițiile dreptului comunitar, ce au prioritate față de dreptul national.

Judecatorul cauzei nu numai ca NU A MOTIVAT respingerea cererii de adresare a intrebarilor preliminarii DAR A CONFUNDAT CEREREA DE ADRESARE A INTREBARILOR PRELIMINARII CATRE CJCE CU O CERERE DE INVESTIRE A CURTII EUROPENE – CERERE PE CARE NU AM FORMULAT-O IN CAUZA .

In aceste conditii , cererea de adresare a intrebarilor preliminarii catre Curtea de Justitie a Comunitatii Europene de la Luxembourg A RAMAS NESOLUTIONATA .

JURISPRUDENTA INALTEI CURTI DE CASATIE SI JUSTITIE

Cerere privind sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare. Inadmisibilitate

Cuprins pe materii: Drept procesual penal. Partea specială. Judecata. Căile de atac ordinare. Recursul
Indice alfabetic: Drept procesual penal
- cerere privind sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare

Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, art. 267

În conformitate cu dispozițiile art. 267 paragraf 1 lit. (a) și (b) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la: (a) interpretarea tratatelor și (b) validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii. Prin urmare, cererea privind sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, referitoare la interpretarea unui act al Consiliului Europei, cum este Convenția penală privind corupția, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999, iar nu a unui tratat al Uniunii Europene sau act al instituțiilor, organelor, oficiilor sau agențiilor Uniunii Europene, este inadmisibilă.

Respingerea cererii privind sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare se dispune prin încheiere definitivă.

I.C.C.J., Secția penală, încheierea din 30 ianuarie 2012

Prin rechizitoriul din 3 decembrie 2009 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Galați au fost trimiși în judecată inculpatul T.S. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, faptă prevăzută în art. 257 alin. (1) C. pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și inculpata B.I. pentru complicitate la infracțiunea de trafic de influență și complicitate la infracțiunea de cumpărare de influență.

În fapt, în sarcina inculpatului T.S. s-a reținut, în esență, că în perioada mai-noiembrie 2009, în calitate de avocat în cadrul Baroului București, a pretins sume de bani de la martora denunțătoare C.G. pentru a interveni pe lângă judecătorii care aveau spre soluționare un dosar al Curții de Apel Galați în care aceasta avea calitatea de inculpată, în vederea liberării ei din starea de arest preventiv.

În același scop, inculpatul a acceptat promisiunea oferirii sumei de 30.000 euro, formulată de martora denunțătoare prin intermediul inculpatei B.I., primind în două tranșe sumele de 1.000 lei și 2.150 lei (echivalentul sumei de 500 euro) de la investigatorul sub acoperire P.N., pentru ca la data de 5 noiembrie 2009 să fie prins în flagrant în momentul în care primea suma de 5.000 euro de la același investigator. Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București, Secția a II-a penală, și a fost soluționată prin sentința nr. 51 din 31 ianuarie 2011, prin care inculpatul T.S. a fost condamnat la pedeapsa de 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență.

Recursurile declarate de inculpații T.S. și B.I. împotriva hotărârii instanței de fond au fost înregistrate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală.

Prin cererea formulată la termenul din 16 ianuarie 2012, recurentul inculpat T.S. a solicitat sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare prin care să se răspundă la întrebarea: „Include Convenția penală privind corupția, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999, în câmpul de aplicare al persoanelor sancționabile pentru infracțiunea de trafic de influență și instituția/persoana avocatului?”

În motivarea cererii, situația premisă a fost argumentată pe aspectul că esența acuzațiilor aduse recurentului inculpat T.S. este rezumată la noțiunea de infracțiune de corupție, iar elementul de bază al încadrării pretinselor sale acțiuni într-o normă de incriminare a Codului penal se bazează pe aprecierea calității sale de avocat.

S-a mai susținut că, în raport cu obiectul de reglementare al Convenției penale privind corupția adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999, ratificată de România prin Legea nr. 27/2002, și anume corupția activă în sectorul privat, există o discordanță vădită între scopul Convenției, respectiv stabilirea în sarcina statelor semnatare a obligației de a crea mecanisme juridice apte să combată fenomenul corupției în sistemul public și în cel privat, și scopul Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, care a incriminat mai mult decât era posibil prin raportare la dispozițiile art. 20 alin. (2) din Constituția României.

Prin raportare la situația particulară dedusă judecării, s-a susținut că la data judecării și soluționării în fond a cauzei, respectiv 31 ianuarie 2011, dispozițiile art. 39 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, reglementau o cauză de nepedepsire aplicabilă deplin și în cazul recurentului inculpat, dispozițiile art. 37 alin. (61) din actul normativ indicat (anterior republicării) prevăzând că: „avocatul nu răspunde penal pentru recomandările și opiniile profesionale pe care le comunică clientului său și nici pentru actele juridice pe care le propune clientului său, urmate de săvârșirea de către client a unei fapte prevăzute de legea penală. Prezentul alineat nu se aplică în cazul infracțiunilor prevăzute de Codul penal la art. 155 - art. 173, art. 174 - art. 192, art. 197 - art. 204, art. 205 - art. 206, art. 236 - art. 244, art. 273 - art. 277, art. 279 - art. 281, art. 303 - art. 307, art. 308 - art. 313, art. 314 - art. 316, art. 317 - art. 330, art. 331 - art. 347, art. 348 - art. 352, art. 353 - art. 355, art. 356 - art. 361.”

Ulterior, respectiva cauză de nepedepsire a fost menținută prin art. 39 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011, iar la data de 14 februarie 2011 a fost abrogată prin O. U. G. nr. 10/2011, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 113 din 14 februarie 2011.

Apreciindu-se că succesiunea de legi penale anterior prezentată care a condus la excluderea cauzei de nepedepsire sus-menționate întreține incertitudinea cu privire la posibilitatea angajării răspunderii penale a avocatului pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, s-a apreciat ca fiind necesară pronunțarea de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a unei hotărâri preliminare prin care să se stabilească dacă, potrivit Convenției penale privind corupția adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999, avocatul poate fi subiect activ al infracțiunii de trafic de influență.

Analizând chestiunea prejudicială invocată de recurentul inculpat T.S., Înalta Curte de Casație și Justiție constată următoarele:

Sistemul trimerilor preliminare reprezintă un mecanism fundamental al dreptului Uniunii Europene, mecanism menit să confere instanțelor naționale mijloacele de a asigura o interpretare și o aplicare uniformă a dreptului comunitar în toate statele membre.

Acțiunea în pronunțarea unei hotărâri preliminare este o procedură necontencioasă, de colaborare judiciară, independentă de orice inițiativă a părților.

Procedura trimerilor preliminare este reglementată cu titlu general prin art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JOUE 2008, C 115, p. 47, denumit în continuare „TFUE”), reglementări particulare ale acțiunii privind pronunțarea unei hotărâri preliminare regăsindu-se și în alte surse ale dreptului Uniunii Europene, respectiv Protocolul din 3 iunie 1971 privind Convenția relativă la recunoașterea reciprocă a societăților comerciale și a persoanelor juridice din 29 februarie 1968 și Convenția de la Lugano din 16 decembrie 1968 privind competența instanțelor judecătorești și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, încheiată între statele membre ale Comunității Europene și AELS.

În raport cu reglementarea dată chestiunilor prejudiciale prin normele Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene și în absența unor criterii legale care ar trebui să stea la baza aprecierii instanței naționale asupra admisibilității cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare, doctrina relevantă în materie a stabilit că acțiunea în pronunțarea unei hotărâri preliminare presupune îndeplinirea unor condiții de admisibilitate privind calitatea procesuală activă - Curtea de Justiție a Uniunii Europene putând fi sesizată cu o chestiune prejudicială numai de către o instanță a unui stat membru; obiectul chestiunii prejudiciale, care se referă exclusiv la interpretarea sau validitatea normei comunitare; momentul

formulării unei astfel de cereri, precum și condiția de relevanță și concludentă a chestiunii prejudiciale asupra soluționării fondului litigiului dedus judecării instanței naționale.

Dacă în ceea ce privește calitatea procesuală activă, Înalta Curte de Casație și Justiție îndeplinește condiția de jurisdicție națională competentă să sesizeze Curtea de Justiție a Uniunii Europene, îndeplinită fiind și condiția formulării chestiunii prejudiciale în cursul unei judecări aflate în derulare la o instanță națională, condiția privind obiectul chestiunii prejudiciale în raport cu competența generală de jurisdicție a instanței comunitare reglementată prin art. 267 TFUE nu este îndeplinită.

Astfel, potrivit art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și dispozițiilor articolului nr. 19 alineatul (3) litera (b) din Tratatul privind Uniunea Europeană (JOUE 2008, C 115, p. 13, denumit în continuare „TUE”), Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe cu titlu preliminar cu privire la interpretarea dreptului Uniunii Europene și cu privire la validitatea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii, neavând, în mod evident, competența de a interpreta legile sau reglementările naționale, dar nici posibilitatea de a decide asupra validității unei proceduri a autorității interne.

Textul de lege menționat stabilește că obiectul cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare se referă exclusiv la interpretarea dreptului Uniunii Europene sau la aprecierea validității acestuia, Curtea de Justiție a Uniunii Europene nefiind competentă să răspundă unor chestiuni prejudiciale care exced sferei de aplicare a dreptului comunitar.

Prin urmare, Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu poate fi sesizată decât în scopul clarificării unor dispoziții ale actelor normative ale Uniunii Europene, indiferent de categoria izvoarelor din care acestea fac parte.

În acest sens, dispoziția art. 288 din TFUE stabilește posibilitatea formulării unei cereri de pronunțare a unei hotărâri preliminare în interpretare privind tratatele Comunităților/Uniunii Europene (tratatele inițiale și de revizuire, anexele și protocoalele), actele juridice care fac parte din dreptul derivat al Uniunii Europene (respectiv Regulamentele, Directivele și Deciziile adoptate de instituțiile comunitare în exercitarea competențelor atribuite prin tratatele constitutive, în scopul atingerii finalității acestora), acordurile externe încheiate de Uniunea Europeană (acordurile internaționale încheiate de Consiliu în baza art. 218 TFUE sau acordurile de asociere încheiate în baza art. 217 TFUE) și statutele organismelor create printr-un act al Consiliului, dacă aceste statute prevăd astfel de dispoziții.

De asemenea, deși s-a statuat cu caracter de principiu că interpretarea unei hotărâri pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu poate forma obiectul unei cereri prejudiciale, în practică au existat situații în care instanța de contencios comunitar a pronunțat asemenea hotărâri preliminare.

În egală măsură, competența Curții de Justiție a Uniunii Europene de a pronunța hotărâri preliminare cu privire la aprecierea validității actelor juridice se referă exclusiv la norme juridice adoptate prin actele juridice ale Uniunii Europene, Curtea neputând efectua un control de legalitate al normelor dreptului național.

Din această perspectivă, raportat la cazul particular dedus judecării, se constată că prin cererea formulată și susținută în ședința din 16 ianuarie 2012, recurentul inculpat T.S. a solicitat sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene în vederea interpretării Convenției penale privind corupția, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999, cu privire la aspectul dacă avocatul poate constitui subiect activ al infracțiunii de trafic de influență.

Convenția penală privind corupția adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999, ratificată de România prin Legea nr. 27/2002, este un act normativ internațional emis de Consiliul Europei în aplicarea Programului de acțiune împotriva corupției adoptat de Comitetul Miniștrilor Consiliului Europei în luna noiembrie 1996 și ca urmare a recomandărilor celei de a 19-a Conferințe a miniștrilor europeni ai justiției (La Valetta, 1994), semnatare fiind statele membre ale Consiliului Europei.

Acest act normativ nu constituie izvor de drept comunitar, întrucât Consiliul Europei nu participă la procesul formal de luare a deciziilor stabilit prin tratatele comunitare, rolul său rezumându-se la exprimarea exclusivă a unui punct de vedere politic. În plus, sarcina punerii în aplicare a politicii comunitare revine instituțiilor comunitare, în special Consiliului Uniunii Europene.

Consiliul European, nefiind o instituție a Comunităților Europene sau a Uniunii Europene, hotărârile sau actele emise de această instituție nu sunt adoptate potrivit procedurii prevăzute în tratatele comunitare, deoarece nu sunt acte ale unei instituții comunitare.

Neavând, prin urmare, efectele juridice ale unui act normativ comunitar, actele juridice emise de Consiliul European - în speță, Convenția penală privind corupția adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999, nu intră în sfera controlului jurisdicțional al Curții de Justiție a Uniunii Europene și, ca atare, nu poate face obiectul unei trimiteri prejudiciale în interpretare sau în examinarea validității, în condițiile art. 267 TFUE.

Constatând, prin urmare, că obiectul chestiunii prejudiciale cu care a fost sesizată instanța nu constituie o normă comunitară, Înalta Curte de Casație și Justiție constată inadmisibilitatea cererii de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene formulată de recurentul inculpat T.S., constatare care face de prisos analiza pertinentei și concludentei chestiunii prejudiciale invocate asupra soluționării fondului litigiului dedus judecării instanței naționale.

În plus, se constată că, în raport cu maniera de formulare a întrebării ce se dorește a primi o dezlegare preliminară din partea Curții de Justiție a Uniunii Europene, deși, formal, aceasta vizează interpretarea Convenției penale privind corupția adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999 pe aspectul privind angajarea răspunderii penale a avocatului pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, intenția reală a recurentului inculpat este aceea de a obține o hotărâre asupra conformității legii naționale cu actul normativ sus-menționat, verificare care excede controlului de jurisdicție efectuat de Curtea de Justiție. În consecință, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene formulată de recurentul inculpat T.S., prin încheiere definitivă.

v. **Judecatorul a declarat incheiat faza cercetarii judecatoresti fara a parcurge etapa cercetarii judecatoresti** – sub acest aspect se va observa ca:

- pentru termenul de judecată din 25 iunie 2013 ***au fost emise mandate de aducere cu insotitor*** pentru ...
- **mandatul de aducere pentru Todor Elena nu a fost executat** ...la dosar exista copia formelor de citare cu mandate emise la data de ... forme ce nu s-au intors pana la termenul din 25 iunie ...ceea ce echivaleaza cu neexecutarea mandatului
- **formele de executare a mandatului de aducere pentru martora T E s-au intors la data de ... - dupa ce s-a solutionat cauza**
- judecatorul a dat citire declaratiilor anterioare ale martorilor desi aceasta procedura nu era permisa de art ...
- ***citirea declaratiilor anterioare era permisa numai in situatia in care audierea martorei nu era posibila***

- martora putea fi audiata – in mandatul emis la data de se mentioneaza ca politistul ...a luat legatura cu martora la nr de tel ...si I .sa pus in vedere sa se prezinte ...
- *prev art 183 alin .4. prevad ca modalitate de executare a mandatului de aducere ... executare a si prin constarngere*
- **audierea martorei era imperios necesara** in acceptiunea art 2 cedo ...pentru aface o ancheta complete si efectiva ...*avand in vedere ca martoriile acestei martore au stat la baza formularii acuazitiei impotriva mea . marturiile sale au stat la baza luarii masurii arestarii...cu trimietre si la imprejurarea ca *as fi incercat sa o determin sa nu spuna adevarul organelor judiciare* ...*
- **potrivit prev art 289 cpp judecatorul era obligat sa asigure audierea nemijlocita a martorei** , permitandu-mi a-i adresa intrebari ...aceasta garantie de **administare nemijlocita cu respectarea principiului contradictorialitatii** este gantata si prin art ..6 , art 5 CEDO , norme ce prevad OBLIGATIA INSTITUITA PE SEAMA JUDECATORULUI de a fi audiati martorii apararii in aceleasi conditii cu martorii acuzarii ...precum si de disp art 6 pct ...ce prevad dreptul unui acuzat de a i- se asigura facilitatile necesare pregatirii apararii ... si **dreptul de a adresa nemijlocit intrebari martorilor**

DOCTRINA SI JURISPRUDENTA IN MATERIE :

1. **Principiul nemijlocirii** – 289 C.pr.pen.

- obligatia instantei de a îndeplini în mod direct toate actele procesuale și procedurale ce dau continut sedintelor de judecata. Instanta intra în contact direct cu toate probele (în faza de UP sunt audiati martori, inculpatul → instanta le reia) si asupra tuturor aspectelor legate de solutionarea cauzei.

-

Practica jud: ÎCCJ, decizia 1947/2000: **e nelegala hotărârea prin care instantă a luat act de renuntarea procurorului la ascultarea unor martori care au fost audiati in faza de urmarire penala.**

1. **Principiul contradictorialitatii**

- **toate probele administrate în cauză sunt supuse discutiei partilor**, procurorului, aparatorilor. Contradictorialitatea = instanța percepe probele instituind un filtru al punctelor de vedere exprimate verbal de toate părțile cu interese contrare în soluționarea cauzei penale. Probele administrate în prezenta / sub controlul, contribuția directă a partilor.

Art. 6 CEDO: pr. contradictorialității – garanție a unui proces echitabil, a procedurii judiciare. Acest pr. garantează ca partea adversă să fie instiintată de depunerea oricărei observații în cauză / **sa aiba posibilitatea de a comenta aceste observații**. Autoritățile trebuie să comunice apărării toate probele acuzației și să asigure posibilitatea efectivă pt cel învinuit / inculpat de a discuta argumentele acuzației (cauza Fitt contra UK)

2. **Principiul oralității: presupune posibilitatea participanților de a formula oral cereri, formula excepții.** În faza de judecată predomină oralitatea ședinței.

JURISPRUDENȚA CURȚII DE APEL PITEȘTI

Restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii urmăririi penale.

Tip speta

Decizie

Numar speta

350/2012

Data speta

Restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii urmăririi penale.

Art.332 Cod procedură penală

Curtea a reținut că, în mod corect prima instanță a făcut în cauză aplicarea acestei instituții procesuale a restituirii pentru refacerea urmăririi penale, potrivit prevederilor art.332 Cod pr. penală, fără a fi necesar ca în prealabil, instanța să acorde prioritate dispozițiilor art.300 alin.2, vizând verificarea la prima înfățișare a regularității actului de sesizare.

În cauză, nu operează această ultimă instituție procesuală, nefiind vorba de o neregularitate a actului de sesizare, care se putea acoperi prin înlăturarea acesteia de îndată sau prin acordarea unui termen, ci de o sesizare nelegală, sub aspectul actelor procesuale și procedurale ce au stat la baza întocmirii rechizitoriului.

Instituția prevăzută de art.332 C.p.pen, vizează nulitatea absolută a actului de sesizare, care poate să fie invocată în tot cursul judecării, așa cum just a procedat prima instanță.

Așa fiind, restituindu-se cauza pentru refacerea urmăririi penale, urmează a fi avute în vedere toate garanțiile procesuale vizând exigențele unui proces echitabil și ale dreptului la apărare, așa cum au fost menționate de prima instanță, înlăturându-se, totodată, și alte aspecte arătate în motivarea instanței, cum ar fi și aceea a audierii inculpatului, în cursul urmăririi penale, atât în calitate de martor, cât și în calitate de învinuit, urmând ca, în cauză, cercetarea penală să se facă în condițiile legii.

(Decizia penală nr. 350/2012 din 19 Aprilie 2012)

Prin sentința penală nr.130 din 16 ianuarie 2012, Judecătoria Pitești, a respins ca nefondate excepțiile invocate de către inculpatul P. R. D. (motivul 2) și inculpata I. N.A. (motivul 2), a admis excepțiile invocate de către inculpatul P.R. D. (motivul 1) și inculpata I. N.A. (motivul 1).

În temeiul art. 332 al. 2 Cpp comb. cu art. 197 al. 2 Cpp, art. 6 Cpp și art. 6 din CEDO, s-a desesizat și a restituit cauza parchetului pentru refacerea urmăririi penale în prezenta cauză, având ca obiect săvârșirea infracțiunii prev. de art. 42 al. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003 de către inculpatul P.M. D., și infracțiunea prev. de art. 26 Cp rap. la art. 42 al. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, art. 42 alin. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003 de către inculpata I. N..

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a constatat, că prin rechizitoriul nr. X/P/2011 din 28.09.2011 al parchetului, s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului P.R.D., pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 42 alin. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003 și a inculpatei I. N.A., pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 26 Cp rap. la art. 42 alin. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, art. 42 alin 1 și 3 din Legea nr. 161/2003.

În esență, în actul de sesizare s-a reținut, că la data de 19.05.2011, în intervalul orar 16:17-16:20, inculpatul P.R.D. a accesat fără drept, prin încălcarea măsurilor de securitate, sistemul informatic reprezentat de contul de e-mail aparținând părții vătămate I.G.C..

De asemenea, în sarcina inculpatei I. N.A. s-a reținut că a pus la dispoziția inculpatului P. R.D., parola și răspunsurile la întrebările ajutoare necesare accesării contului de e-mail, aparținând părții vătămate I.G.C., iar la data de 19.05.2011, în intervalul orar 21:53-21:57, fără drept, prin încălcarea măsurilor de securitate, a accesat sistemul informatic reprezentat de contul de e-mail, aparținând părții vătămate.

La termenul de judecată din data de 09.01.2012, apărătorii celor doi inculpați au invocat excepții cu privire la neregularitatea actului de sesizare, în sensul că urmărirea penală în cauză este lovită de nulitate absolută, pentru motivele expuse în mod detaliat în cuprinsul înscrisurilor depuse la dosarul cauzei.

Astfel, a reținut instanța de fond, motivul 2 invocat în cuprinsul excepțiilor de către apărătorii inculpaților este identic și se referă la împrejurarea că la data de 05.09.2011 a fost efectuat în cadrul urmăririi penale un experiment judiciar la care cei doi inculpați nu au luat parte nici personal, nici prin avocat, nefiind informați despre efectuarea actului, conform art. 172 Cpp, neexistând niciun act al procurorului prin care să se dispună un asemenea experiment (care are valoarea probantă a unei reconstituiri).

Apărătorii inculpaților au considerat, că acestora li s-a îngădit dreptul la apărare, nu li s-a adus la cunoștință întregul material de urmărire penală, li s-a îngădit dreptul la informare privind efectuarea unui act de urmărire penală, li s-a îngădit dreptul de a proba lipsa de temeinicie a acestui experiment asupra faptelor și li s-a îngădit dreptul la un proces echitabil, fiind în imposibilitate de a proba lipsa de temeinicie a acestui experiment printr-un experiment similar, solicitând restituirea cauzei la procuror, în vederea refacerii urmăririi penale, în baza art. 332 Cpp, art. 197 Cpp rap. la art. 6 alin. 2 Cpp corob. cu art. 6 alin. 3 Cpp, art. 5 pct. 2 și art. 6 CEDO rap. la art. 172 Cpp.

Referitor la motivul 1 al excepțiilor invocate de către inculpatul PRD, s-a solicitat restituirea cauzei la procuror, în vederea refacerii urmăririi penale, în baza art. 332 Cpp, art. 197 Cpp rap. la art. 6 alin. 2 Cpp corob. cu art. 6 alin. 3 Cpp, art. 5 pct. 2 și art. 6 CEDO rap. la art. 172 Cpp, pe considerentul că urmărirea penală este lovită de nulitate întrucât pentru o perioadă de timp, inculpatul a avut atât calitatea de martor, cât și de învinuit, iar sub calitatea de martor, i s-a îngădit dreptul la informare și de a nu se autoincrimina (art. 14 pct. 3 din Pactul Drepturilor Civile și Politice), lipsind garanțiile unui proces echitabil în condițiile unei cercetări judecătorești bazate pe o urmărire penală nelegală, în care a fost deopotrivă și învinuit și martor, neexistând acte procedurale legate de atribuirea calității de martor.

S-a precizat, că la data de 30.06.2011, parchetul a întocmit procesul verbal de aducere la cunoștință a învinuirii, actul vizând comiterea unei singure infracțiuni, respectiv cea prev. de art. 42 alin 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, la datele de 30.06.2011 și 26.08.2011, lui P.R.D. i se ia declarație de învinuit, iar la aceeași dată, de 26.08.2011, i se ia declarație de martor, fără să existe ordonanță de scoatere de sub urmărire penală, confirmată de procurorul ierarhic superior, la data de 31.08.2011 i se ia un supliment de declarația ca învinuit, iar la data de 26.09.2011 odată cu prezentarea materialului de urmărire penală, se infirmă declarația de martor, fără să i se aducă la cunoștință din nou învinuirea și încadrarea faptei, fără a i se acorda timpul necesar pregătirii apărării.

Din punct de vedere procedural, s-a susținut că, respectiva calitate de martor se obține în urma unei rezoluții de scoatere de sub urmărire penală, inculpatul neputând fi martor la comiterea prezumptivei infracțiuni a inculpatei, în care este acuzată de complicitate cu inculpatul, pentru comiterea unei infracțiuni unde este și martor, iar rezoluția de scoatere de sub urmărire penală (care nu există), nu putea fi înfirmată decât de procurorul ierarhic superior, singurul act care putea duce la încetarea calității de martor, perioadă în care nu puteau fi luate și coexistă declarații de martor simultan cu declarații de învinuit, respectiv cu procese verbale de confruntare cu P. R.D., în calitate de învinuit, acte care sunt considerate de către apărătorul inculpatului că sunt lovite de nulitate absolută.

Și motivul 1 al excepțiilor invocate de către apărătoarea inculpatei I. N. A., vizează tot nulitatea urmăririi penale și se solicită restituirea cauzei la procuror, în vederea refacerii urmăririi penale, în baza art. 332 Cpp, art. 197 Cpp rap. la art. 6 alin. 2 Cpp corob. cu art. 6 alin. 3 Cpp, art. 5 pct. 2 și art. 6 CEDO. Astfel, s-a susținut, că la data de 26.08.2011, au fost efectuate de către parchet, actele procedurale constând în rezoluția de începere a urmăririi penale, procesul verbal de aducere la cunoștință a învinuirii, care vizează comiterea unei singure infracțiuni prev. de art. 42 alin. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, iar la data de 26.09.2011 s-a efectuat procesul verbal de prezentare a materialului de urmărire penală, actul vizând comiterea a două infracțiuni, iar la data de 28.09.2011 a fost întocmit rechizitoriul cu dispoziția trimiterii în judecată vizând comiterea a două infracțiuni, inculpata având cunoștință că decât pentru o singură infracțiune este cercetată.

Prin urmare, nu i s-a adus la cunoștință schimbarea încadrării juridice din punct de vedere procedural prin reținerea a încă a unei fapte în sarcina sa, având drept consecință vătămarea dreptului inculpatei la informare cu privire la acuzațiile noi care i se aduc în legătură cu cea de-a doua infracțiune, i-a fost vătămat dreptul la apărare în ceea ce privește cea de-a doua infracțiune reținută în sarcina sa ulterior, i-a fost vătămat dreptul de a administra probe în apărare față de cea de-a doua infracțiune, i-a fost vătămat dreptul la deplina exercitare a drepturilor procesuale, respectiv îngrădirea efectivă a dreptului la apărare și i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepțiile invocate de către apărătorii inculpaților, instanța de fond a constatat, că excepțiile de la motivul 2 sunt nefondate, iar excepțiile de la motivul 1 sunt fondate, pentru considerentele care vor fi expuse în continuare.

Astfel, la data de 05.09.2011, organele de urmărire penală au procedat la efectuarea unui experiment judiciar constând în crearea unei adrese de e-mail pe site-ul companiei Yahoo, activitățile efectuate reieșind din cuprinsul procesului verbal și DVD-ului marca Copy Me, ce conține un fișier video în acest sens.

Împrejurarea că la acest experiment judiciar nu au participat P.R. D. și I. N. A., în calitate de învinuiți, sau apărătorii acestora, care nu au fost informați de către organele de urmărire penală despre efectuarea acestui act procedural, nu semnifică că acestora li s-a încălcat dreptul la apărare, în condițiile în care prezentarea materialului de urmărire penală s-a făcut de către procuror la data de 26.09.2011, deci ulterior efectuării experimentului judiciar, ocazie cu care acestora li s-a prezentat întregul probatoriu administrat de către organele de urmărire penală până la acel moment, inclusiv concluziile experimentului judiciar. În consecință, instanța de fond a respins ca nefondate excepțiile invocate de către inculpați și care fac obiectul motivului 2 al acestora.

Referitor la motivul 1 al excepțiilor, invocat de către inculpata I. N. A., s-a reținut de instanța de fond, că prin rezoluția nr. 74/2011 din data de 26.08.2011, orele 16:50, procurorul de caz a dispus în temeiul art. 228 alin. 1 Cpp, începerea urmăririi penale față de aceasta pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 42 alin. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003.

Cu ocazie luării primei declarații lui I.N.A., i s-a adus la cunoștință că este învinuită pentru săvârșirea infracțiunii de acces fără drept la un sistem informatic prin încălcarea măsurilor de securitate, faptă prev. de art. 42 alin 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, constând în aceea că în perioada 07-29.05.2011, a accesat fără drept adresa de e-mail prin spargerea codului de acces, a părții vătămate I. G.C., așa cum reiese din cuprinsul procesului verbal de aducere la cunoștință a învinuirii și a dreptului la apărare, întocmit de către procurorul de caz.

I.N.A. a fost audiată în calitate de învinuit, la datele de 26.08.2011, 29.08.2011, 31.08.2011 și 26.09.2011, numai în legătură cu fapta sub aspectul căreia a fost începută urmărirea penală, fiind audiată de către procuror în mod detaliat referitor la infr. prev. de art. 42 alin. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, constând în aceea că la data de 19.05.2011, în intervalul orar 21:53-21:57, fără drept, prin încălcarea măsurilor de securitate, a accesat sistemul informatic reprezentat de contul de e-mail aparținând părții vătămate, iar în nici un caz sub aspectul participației sub forma complicității, relativ la infracțiunea prev. de art. 26 Cp rap. la art. 42 alin. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, constând în aceea că, ar fi pus la dispoziția inculpatului P.R.D., parola și răspunsurile la întrebările ajutoare necesare accesării contului de e-mail aparținând părții vătămate I. G.C..

Procesele verbale de confruntare au atestat, că neconcordanțele între declarațiile părților au vizat decât infr. prev. de art. 42 alin. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, constând în accesarea de către inculpată la data de 19.05.2011, în intervalul orar 21:53-21:57, fără drept, prin încălcarea măsurilor de securitate, a sistemului informatic reprezentat de contul de e-mail aparținând părții vătămate, confruntarea nevizând și cealaltă infracțiune sub aspectul căreia s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatei.

Acesteia i-a fost prezentat materialul de urmărire penală de către procuror la data de 26.09.2011, menționându-se în cuprinsul procesului verbal că aceasta este învinuită de săvârșirea a două infracțiuni, respectiv cele prev. de art. 26 Cp rap. la art. 42 alin. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, art. 42 alin 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, pentru care de altfel, s-a și dispus trimiterea în judecată.

Este evident, a apreciat instanța de fond, că inculpatei nu i-au fost respectate garanțiile procesuale în raport de calitatea sa de învinuită în faza de urmărire penală, fiindu-i încălcate dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, garantate atât de Codul de procedură penală, cât și de CEDO.

Astfel, a reținut prima instanță, sesizarea instanței prin rechizitoriu are ca obiect două infracțiuni, deși pe tot parcursul fazei de urmărire penală, atât cu ocazia începerii urmăririi penale, aducerii la cunoștință a învinuirii și a dreptului la apărare de către procuror, I. N. A. a avut cunoștință că împotriva sa, a fost începută urmărirea penală decât pentru infr. prev. de art. 42 alin. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, constând în accesarea fără drept a adresei de e-mail aparținând părții vătămate, prin spargerea codului de acces. Toate actele procesuale și procedurale dispuse de către procuror, probatoriul administrat în cauză, respectiv începerea urmăririi penale, aducerea la cunoștință a învinuirii și a dreptului la apărare, declarațiile învinuitei, confruntările între aceasta, învinuitul P.R.D. și partea vătămată, materializate în cuprinsul proceselor verbale, se referă exclusiv la o singură infracțiune, cea prev. de art. 42 alin 1 și 3 din Legea nr. 161/2003.

Cu ocazie prezentării materialului de urmărire penală, i s-a adus la cunoștință învinuitei că este acuzată de săvârșirea a două infracțiuni, iar prin rechizitoriul din data de 28.09.2011, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatei pentru două infracțiuni, iar nu decât pentru singura infracțiune care a făcut obiectul urmăririi penale, fiindu-i vătămat dreptul său la informare cu privire la acuzațiile noi care i se aduc și dreptul său la apărare, în ceea ce privește cea de-a doua infracțiune reținută în sarcina sa, încălcându-se astfel art.6 C.p.p. și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului

Din punct de vedere procedural, procurorul avea posibilitatea extinderii cercetării penale conform art. 238 Cpp și cu privire la cea de-a doua infracțiune, reglementarea respectivă fiind incidentă într-o astfel de situație, atunci când „organul de cercetare penală constată fapte noi în sarcina învinuitului sau inculpatului, ori împrejurări noi care pot duce la schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care s-a dispus începerea urmăririi penale ori s-a pus în mișcare acțiunea penală și este obligat să facă propuneri procurorului pentru extinderea cercetărilor penale”.

În cauză, a reținut instanța de fond, probatoriul fiind administrat exclusiv de către procuror, acesta era obligat să extindă cercetările penale cu privire la învinuită referitor și la infr. prev. de art. 26 Cp rap. la art. 42 alin. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, în temeiul art. 238 Cpp, ceea ce nu s-a dispus, însă procurorul a dispus ulterior trimiterea în judecată a lui I.N. A. și pentru respectiva infracțiune.

Art. 6 Cpp garantează dreptul de apărare al lui I. N. A., în calitate de învinuită, prevăzând că „în cursul procesului penal, organele judiciare sunt obligate să asigure părților deplina exercitare a drepturilor procesuale în condițiile prevăzute de lege și să administreze probele necesare în apărare, au obligația să-l

încunoștințe, de îndată și mai înainte de a-l audia pe învinuit sau pe inculpat, despre fapta pentru care este cercetat, încadrarea juridică a acesteia și să-i asigure posibilitatea pregătirii și exercitării apărării”. Or, în cauză, a constatat prima instanță, nu au fost respectate garanțiile procesuale prev. de art. 6 Cpp și art. 6 din CEDO, încălcându-se dreptul de apărare al inculpatei și dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care aceasta nu a fost încunoștințată înainte de audiere despre cea de-a doua faptă prev. de art. 26 Cp rap. la art. 42 alin. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, pentru a-i da posibilitatea pregătirii și exercitării apărării în raport de învinuirea adusă, iar toate actele procesuale și procedurale, probatoriul în integralitatea sa până la momentul prezentării materialului de urmărire penală au fost administrate numai cu privire la infr. prev. de art. 42 alin. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, iar și nu referitor la fapta constând în participarea sub forma complicității la pretinsa infracțiune comisă de către inculpatul PRD.

În măsura în care procurorul dispunea extinderea cercetărilor penale în temeiul art. 238 Cpp și cu privire la cea de-a doua infracțiune, I. N.A. trebuia din nou audiată, în calitate de învinuită, referitor și la această infracțiune, iar confruntările dintre aceasta, P. R.D. și I. G. C. trebuiau circumscrise întregului cadru procesual, iar nu parțial, decât sub aspectul unei singure infracțiuni, așa cum s-a procedat în prezenta cauză.

În consecință, a apreciat prima instanță, actele de urmărire penală efectuate cu privire la inculpata I. N. A. sunt lovite de nulitate absolută, fiind incident cazul prev. de art. 197 alin. 2 Cpp, pentru considerentele expuse anterior, întrucât sesizarea instanței prin rechizitoriu s-a făcut în mod nelegal de către procuror, având ca temei acte procesuale și procedurale nule, încălcându-i-se acesteia dreptul la apărare și la un proces echitabil, în condițiile în care s-a dispus trimiterea sa în judecată pentru două infracțiuni, iar întregul material de urmărire penală administrat în cauză se raportează la o singură infracțiune. Referitor la motivul 1 al excepțiilor, invocat de către apărătorul inculpatului P. R.D., s-a constatat că acesta este fondat, întrucât acesta nu putea cumula în același timp două calități procesuale distincte, respectiv de învinuit și martor.

Astfel, prin rezoluția procurorului nr. 63/2011 din data de 29.06.2011, orele 11:00, în temeiul art. 228 alin 1 Cpp, s-a dispus începerea urmăririi penale față de P. R. D., pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 42 alin 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, iar la data de 30.06.2011, i-a fost adusă la cunoștință învinuirea constând în aceea că a accesat fără drept, adresa personală de e-mail ce aparține părții vătămate I.G.C., fiind vorba de infracțiunea de accesare fără drept la un sistem informatic prin încălcarea măsurilor de securitate, așa cum reiese din procesul verbal de aducere la cunoștință a învinuirii și a dreptului de apărare.

P. R.D. a fost audiat în calitate de martor la data de 26.08.2011, în legătură cu învinuirea adusă lui I.N. A., iar la data de 26.09.2011, procurorul de caz, a dispus în temeiul art. 220 alin. 1 Cpp infirmarea declarației de martor, urmând ca actul procesual astfel infirmat să rămână la suplimentul dosarului penal.

Este de precizat, a reținut instanța de fond, că la data la care P.R. D. a fost audiat în calitate de martor, avea și calitatea de învinuit, existând incompatibilitate sub acest aspect, întrucât o persoană nu poate cumula concomitent ambele calități procesuale, fiind inadmisibil ca acesta să fie audiat ca martor în propria cauză, în legătură cu împrejurările în care ar fi accesat fără drept adresa personală de e-mail ce aparține părții vătămate I. G. C..

După infirmarea declarației de martor, de către procuror și pentru a fi garantate drepturile procesuale ale lui P.R.D., în calitate de învinuit și în special dreptul de apărare, trebuia audiat de către procuror sub aspectul învinuirii aduse și a faptei pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, după data de 26.09.2011, lucru ce nu s-a întâmplat, iar în aceeași zi procurorul i-a prezentat materialul de urmărire penală.

În legătură cu momentul în care învinuitului P.R.D. i-a fost prezentat materialul de urmărire penală, acesta a susținut că nu este de acord cu infirmarea declarației de martor din data de 26.08.2011, întrucât apreciază că a dat declarații care s-au folosit împotriva sa.

Instanța de fond a constatat, că au fost încălcate dispozițiile legale cu ocazia infirmării declarației de martor de către procuror, întrucât infirmarea se putea dispune numai de către procurorul ierarhic superior prin ordonanță, iar nu de către procurorul de caz prin rezoluție.

Încălcându-se astfel disp. art. 220 alin. 1 Cpp, care reglementează procedura care este incidentă în cazul infirmării actelor sau măsurilor procesuale nelegale, instanța de fond a apreciat, că rezoluția procurorului

din data de 26.09.2011 este nulă, deci nu poate fi luată în considerare, ceea ce semnifică că la momentul prezentării materialului de urmărire penală, P.R. D. cumula două calități procesuale incompatibile, atât calitatea de învinuit, cât și cea de martor.

Acesta nu putea fi martor în propria cauză, „pro causa”, ceea ce ar presupune că „s-ar autoincrimina”, ceea ce este inadmisibil în raport de normele procesuale penale și CEDO.

În consecință, s-a apreciat de instanța de fond, că inculpatului i-au fost încălcate dreptul de apărare și dreptul la un proces echitabil, actele de urmărire penală efectuate în cauză față de acesta, în calitate de învinuit fiind lovite de nulitate absolută, instanța fiind sesizată în mod nelegal prin rechizitoriu, întrucât probatoriul administrat în cauză s-a referit la persoana acestuia, atât ca învinuit, cât și ca martor.

Art. 197 alin 2 Cpp prevede că „dispozițiile relative la competența după materie sau după calitatea persoanei, la sesizarea instanței, la compunerea acesteia și la publicitatea ședinței de judecată, sunt prevăzute sub sancțiunea nulității”.

De asemenea, art.332 alin.2 Cpp prevede că „instanța se desesizează și restituie cauza procurorului pentru refacerea urmăririi penale, în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, sesizarea instanței, prezența învinuitului sau a inculpatului și asistarea acestuia de către apărător”.

Avându-se în vedere că în prezenta cauză sesizarea instanței prin rechizitoriu s-a făcut în mod nelegal de către procuror, excepțiile invocate de către cei doi inculpați și care fac obiectul motivului 1, au fost apreciate ca fiind admisibile pentru considerentele expuse anterior în mod detaliat, în temeiul art. art. 332 al. 2 Cpp comb. cu art. 197 al. 2 Cpp, art. 6 Cpp și art. 6 din CEDO, prima instanță s-a desesizat și a restituit cauza parchetului pentru refacerea urmăririi penale, în cauza având ca obiect săvârșirea infracțiunii prev. de art. 42 al. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003 de către inculpatul P.R. D. și infracțiunea prev. de art. 26 Cp rap. la art. 42 al. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003, art. 42 alin. 1 și 3 din Legea nr. 161/2003 de către inculpații I. N.A..

Prin decizia penală nr.350 din 19 aprilie 2012, Curtea de Apel Pitești, cu majoritate, a respins ca nefondat recursul parchetului reținând următoarele:

Inculpatul P. R.D. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.42 alin.1 și 3 din Legea nr.161/2003, ca autor, constând în aceea că la data de 19.05.2011, în intervalul orar 16:17-16:20, a accesat fără drept, prin încălcarea măsurilor de securitate, sistemul informatic reprezentat de contul de e-mail aparținând părții vătămate I. G.C..

Împotriva inculpatei I. N. A. s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale pentru ambele infracțiuni, respectiv cea în calitate de autor și de complice, prevăzute de art.42 alin.1 și 3 din Legea nr.161/2003, așa cum au fost arătate mai sus, deși pentru infracțiunea reținută în calitate de complice, prevăzută de art.26 Cod penal rap. la art.42 alin.1 și 3 din Legea nr.161/2003, nu s-a dispus, în prealabil, începerea urmăririi penale.

- vi. **Hotararea este nelegală**, fiind afectata de nulitate absoluta in conditiile emiterii acesteia dupa ce judecatorul cauzei a fost recuzat, ulterior s-a abtinut de a mai judeca aceasta cauza, iar **hotararile pronuntate asupra recuzarii si asupra abtinerii nu erau definitive la data de 25 iunie 2013**, data la care judecatorul a revenit in cauza si a declarant incheiata faza cercetarii judecatoresti trecand la dezbaterea cauzei pe fond

astfel ,

- dupa formularea cererii de recuzare judecatorul cauzei a formulat cerere de abtinere
- pentru solutionarea cererii de abtinere s-a desemnat completul c 4 pentru solutionarea acesteia
- cererea de abtinere a fost solutionata de catre judecatorul I. Fundatureanu, care solutioneaza cererea in sensul respingerii cererii
- asupra cererii de recuzare s-a pronuntat acelasi judecator I Fundatureanu

Hotararile ce privesc solutionarea cererii de abtinere , a cererii de recuzare a judecatorului precum si hotararile ce au fost emise ulterior acestui moment procesual- incheierea de amanare a pronuntarii si hotararea de condamnare – sunt afectate de nulitate absoluta .

Aceste hotarari au fost emise cu nerespectarea urmatoarelor norme legale :

Pronuntarea hotararii - art.310 Cod procedura penala :

se face in sedinta publica de catre presedintele completului de judecata asistat de grefier. (presedintele completului ce a solutionat cererea de abtinere / cererea de recuzare)

IN DOCTRINA se apreciaza ca :

Pronuntarea hotararii constituie modalitatea prin care cei prezenti la judecata iau cunostiinta de felul in care instanta a rezolvat cauza .

Potrivit art 358 cpp dispozitivul hotararii se pronunta in conditiile art 310 cpp- de catre presedintele completului ce a solutionat cererea de abtinere / recuzare asistat de catre grefier.

Cu privire la modul in care a fost solutionata abtinerea / recuzarea aducem critici de legalitate .

CU PRIVIRE LA TEMEIUL DE DREPT AL ABȚINERII :

Codul deontologic al magistraților, aprobat prin H.G. nr. 144/26.04.2005, care, în art. 10 al. 3 prevede că magistrații trebuie să se abțină de la orice comportament, act sau manifestare de natură să altereze încrederea în imparțialitatea și independența lor, iar în art. 11 al. 1 se reține că în cazurile și condițiile prevăzute de lege, magistrații sunt datori să se abțină și să aducă la cunoștință celor competenți să dispună cu privire la abțineri".

Ori, în condițiile în care, încălcarea Codului deontologic conduce la angajarea, potrivit legii, a răspunderii disciplinare a magistraților, obligativitatea respectării acestor norme de conduită fiind prevăzută expres în Legea nr. 303/28.06.2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, abținerea judecătorilor poate fi corect întemeiată pe aceste dispoziții.

Cu privire la cererea de abținere judecătorul era obligat a observa ca sunt întrunite condițiile prevăzute de art 12 alin 2 din Legea nr 85-2006, art 24 alin 1 pr civ. art 98 alin 2 din Hotărârea CSM NR 387/2005 ȘI ART 31 ȘI 34 PR CIV.

Incidentele procedurale referitoare la compunerea completelor de judecată se vor soluționa cu respectarea normelor de procedură și a normelor de **repartizare aleatorie a cauzelor**. Incidentele procedurale referitoare la toți membrii completului de judecată, precum **incompatibilitatea, recuzarea sau abținerea, se vor soluționa de completul cu numărul imediat următor**, care judecă în aceeași materie. Dacă în materia respectivă nu există decât un singur complet de judecată, incidentele procedurale referitoare la toți membrii completului vor fi soluționate de completul imediat următor, indiferent de materia în care judecă potrivit art ART. 98 din **HOTĂRÂREA CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII nr. 387 din 22 septembrie 2005 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești**.

Interpretarea textului legal anterior indicat relevă că în ipoteza în care într-o anumită materie nu mai poate fi constituit un alt complet de judecată incidentele procedurale referitoare la toți membrii completului vor fi soluționate de completul imediat următor, indiferent de materia în care judecă.

In cauza se observa ca declarația de abținere formulată de domnul judecător Neacsu Gheorghe nu a fost repartizată spre soluționare potrivit dispozițiilor HOTĂRÂRII CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII nr. 387 din 22 septembrie 2005 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, iar

judecătorul care a procedat la analizarea cererii nu a fost investit legal pentru solutionarea cererii .

Ori, în condițiile în care, încălcarea Codului deontologic conduce la angajarea, potrivit legii, a răspunderii disciplinare a magistraților, obligativitatea respectării acestor norme de conduită fiind prevăzută expres în Legea nr. 303/28.06.2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, **nerespectarea acestor norme imbraca forma unor abateri de la normele de ordine public ace atrage casarea cu trimitere spre rejudecare a cauzei** .

JURISPRUDENTA CURTII EUROPENE IN MATERIE

cauza HAUSCHILDT versus DANEMARCA

Hotărârea Curții din 24 mai 1989

(...)

46. **Existența imparțialității, în sensul conferit de articolul 6 paragraful 1, se determină prin aplicarea unui test subiectiv**, constând în examinarea **convingerilor personale ale unui judecător** anume într-o cauză dată și, în același timp, **pe baza unui test obiectiv**, al cărui scop este de a stabili **dacă judecătorul a oferit garanții suficiente pentru a elimina orice dubiu legitim în cauza respectivă** (vezi, între altele, hotărârea Curții în cazul De Cubber...).

47. În ceea ce privește testul subiectiv, reclamantul nu a susținut nici în fața Comisiei și nici a Curții că judecătorii respectivi au acționat pe baza unui interes personal.

Imparțialitatea unui judecător se prezumă până la proba contrară(...)

Urmează să aplicăm testul obiectiv.

48. În contextul testului obiectiv, **Curtea trebuie să stabilească dacă au existat elemente de fapt verificabile apte de a ridica dubii cu privire la imparțialitatea judecătorului**, independent de comportamentul său personal. **Din acest punct de vedere, chiar și aparențele pot fi importante**. Ceea ce este important este **încrederea pe care instanțele de judecată trebuie să o inspire publicului într-o societate democratică și, în cauzele penale, încrederea pe care trebuie să o inspire acuzatului**. În consecință, orice judecător cu privire la care există un motiv legitim care să îndreptățească temerea că ar putea să nu fie imparțial trebuie să se retragă (vezi, mutatis mutandis, hotărârea în cazul De Cubber, citat mai sus).

Rezultă de aici că punctul de vedere al acuzatului este important, dar nu decisiv pentru a hotărî dacă există motive legitime care să justifice temerea lipsei de imparțialitate a unui judecător anume într-o cauză dată (vezi hotărârea în cazul Piersack...). **Ceea ce este decisiv este dacă această temere poate fi justificată în mod obiectiv**.

49. În cauza de față, temerea lipsei de imparțialitate s-a întemeiat pe faptul că judecătorul de la instanța municipală care a condus procesul și judecătorii de la înalta Curte care au participat la luarea deciziei în apel intraseră anterior în contact cu această cauză și adoptaseră, într-o etapă premergătoare procesului, diferite decizii cu privire la reclamant (vezi paragrafele 20-22 și 26).

Astfel de situații îi pot crea acuzatului dubii cu privire la imparțialitatea judecătorului, dubii care sunt de înțeles, dar care nu pot fi considerate, în mod obligatoriu, ca fiind justificate și obiective. Circumstanțele particulare ale fiecărui caz în parte sunt determinante pentru a stabili dacă dubiile respective sunt justificate în mod obiectiv.

52. Pentru ca secțiunea 762(2) a Legii să fie aplicabilă, este necesar, între altele, ca judecătorul să se asigure că există „o suspiciune confirmată în mod deosebit” că persoana acuzată a comis infracțiunea (infracțiunile) de care este acuzată. Explicația oficială oferită acestei formulări a constat în convingerea judecătorului cu privire la existența unui „grad ridicat de claritate” în raport cu vinovăția persoanei respective (vezi paragrafele 34-35). În aceste condiții, diferența între chestiunea pe care judecătorul trebuie să o decidă când aplică dispozițiile acestei secțiuni și chestiunea pe care trebuie să o decidă când pronunță sentința în cauză devine infimă.

De aceea, Curtea consideră că în circumstanțele particulare ale cauzei imparțialitatea instanțelor de judecată în discuție poate fi pusă sub semnul întrebării, iar temerile reclamantului pot fi considerate ca justificate în mod obiectiv.

53. În concluzie, Curtea decide că articolul 6 paragraful 1 al Convenției a fost încălcat.

VII. **Judecatorul cauzai a lasat nesolutionata cererea de revocare a arestarii preventive** cu privire la care instanta de recurs la termenul din data de 8 iunie 2013 a dispus casarea cu trimitere spre rejudecare

- prin casarea hotararii cauza a fost trimisa spre rejudecare primei instante
- la data de 10 iunie 2013 judecatorul Ioan Fundatureanu a solutionat cauza doar sub aspectul verificarii arestarii preventive in conditiile art 300/2 cpp art 160/b cpp –**lasand spre solutionare cererea de revocare a arestarii pe seama completului ce avea cauza in competenta spre solutionare pe fond**
- la termenul de judecata din 25 iunie 2013 judecatorul a solutionat numai cererea de revoare **in conformitat cu art 332 alin 3 cpp** formulata ca urmare a asustinerii cererii de restituire a cauzei la parchet pentru refacerea urmarii penale
- **cererea de revocare asupra careia se pronuntase solutia de casare cu rejudecare a ramas nesolutionata**

JURISPRUDENȚA ÎN ALTEI CURȚII DE CASĂ ȘI JUSTIȚIE :

Prin încheierea din 22 aprilie 2009, Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori - ca instanță de apel, investită cu soluționarea apelurilor declarate de inculpați - în baza art. 160b raportat la art. 3002 C. proc. pen. a menținut starea de arest a inculpaților P.V. și C.A.

(...)

Cât privește temeiul arestării preventive, respectiv art. 148 alin. (1) lit. f) C. proc. pen., pericolul concret ce ar rezulta pentru ordinea publică dacă inculpații ar fi lăsați în libertate este dedus de instanță din gravitatea deosebită a faptelor imputate inculpaților, modul și împrejurările de comitere a acestora, care le conferă făptuitorilor un ridicat grad de pericolozitate socială.

Deși inculpații sunt arestați preventiv de 4 ani și 6 luni, caracterul rezonabil al duratei măsurii - arată instanța - nu este încălcat, fiind apreciat, conform practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, și în raport cu gravitatea infracțiunilor, indiciile cu privire la vinovăție și alte criterii, cum ar fi pericolul pe care inculpații l-ar prezenta, sustrăgându-se procedurilor judiciare sau riscul de a comite alte infracțiuni.

(...)

prin sentința penală nr. 109 din 27 februarie 2009, Tribunalul Cluj, soluționând ca instanță de fond cauza, în conformitate cu dispozițiile art. 350 alin. (1) C. proc. pen., a menținut arestarea preventivă a inculpaților.

Împotriva acestei încheieri inculpații au declarat recurs.

Criticile privesc nelegalitatea încheierii, constând în existența cauzei de încetare de drept a măsurii arestării, prevăzută în art. 140 alin. (1) lit. a) C. proc. pen., aceasta fiind menținută după expirarea termenului de 60 zile, prevăzut în art. 160b din același cod, de la ultima verificare.

Astfel, se susține că la 6 ianuarie 2009 Tribunalul Cluj, instanță de fond, a menținut prin încheiere măsura arestării, pentru ca la 3 februarie 2009 să aibă loc dezbaterile, pronunțarea, amânată succesiv, având loc la 27 februarie 2009, când, odată cu condamnarea, a fost menținută și arestarea preventivă. Această măsură, însă, este nelegală, fiind luată în lipsa inculpaților, care nici nu au fost ascultați în acest scop.

(...)

Verificând hotărârea atacată pe baza actelor și lucrărilor de la dosar (...)

Din conținutul prevederilor art. 160b alin. (1) C. proc. pen. și cel al art. 23 alin. (6) din Constituția României rezultă, în interpretarea logică a normelor, că în cursul judecății instanța este obligată să verifice, nu mai târziu de 60 zile de la luarea măsurii ori de la ultima menținere a acesteia, legalitatea și temeinicia arestării preventive.

Încălcarea acestui termen are ca efect, potrivit art. 140 alin. (1) lit. a) C. proc. pen., încetarea de drept a măsurii arestării preventive.

(...)I.C.C.J., secția penală, decizia nr. 1870 din 20 mai

- VIII. **Hotărârea nu cuprinde analiza probelor care au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale** ; lipsa acestei analize duce la nulitatea absolută a hotărârii , hotărârea fiind emisă cu încălcarea normelor imperative prevăzute de **art 356 alin 1 lit c cod procedura penala**;

De asemenea , instanta nu s-a pronuntat cu privire la EXCEPTIA DE NELEGALITATE A MIJLOACELOR DE PROBA ADMINISTRATE IN FAZA D EURMARIRE PENALA , lucrarile de urmarire penala prezentate instantei ca mijloace de proba in cauza , pe baza carora se sustine acuzatia impotriva mea, FIIND defaimate in prezent ca fiind mijloace de proba ilegale.

Cât privesc „*probele*”, nu ne referim la dovezi privite in particular ci avem in vedere **INTREAGA PROBATIUNE** , FIECARE DIN ASA –ZISELE DOVEZI ADMINISTRATE IN CURSUL URMARIRII PENALE FIIND AFECTATA DE NULITATE ABSOLUTA , nulitate ce se examinează prin raportare la normele în materie, respectiv art. 63- 68 CPP.

NORME LEGALE RELEVANTE :

„Art. 63 Probele și aprecierea lor

Constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei.”

Art. 64 Mijloacele de probă

Mijloacele de probă prin care se constată elementele de fapt ce pot servi ca probă sunt: declarațiile învinutului sau ale inculpatului, declarațiile părții vătămate, ale părții civile și ale părții responsabile civilmente, declarațiile martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, mijloacele materiale de probă, constatările tehnico-științifice, constatările medico-legale și expertizele.

Mijloacele de probă obținute în mod ilegal nu pot fi folosite în procesul penal.

În situația în care se constată că probele au fost administrate ilegal, acestea vor fi înlăturate în condițiile art. 64 alin 2 CPP.

Cât privește noțiunea ”*probă*” și noțiunea ”*indicii temeinice*” ne vom raporta la prevederile art. 63 CPP, art. 65 CPP, având în vedere *aptitudinea mijlocului de probă de a încorpora date și informații care să conducă la concluzia rezonabilă că a fost săvârșită fapta penală de către cel acuzat*

împotriva căruia urmează a se lua / sau a fost menținută măsura arestării preventive.

În prezenta cauză trebuie să constatați că așa zisele dovezi că am săvârșit fapta de omor **sunt lipsite de conținut**.

Este o certitudine că lucrări de urmărire penală și pretinse dovezi prin care procurorul și-a întemeiat învinuirea în prezenta cauză au fost demascate și calificate ca escrocherie internațională de către procurorul Richard Whittam care a susținut învinuirea în fața Curții Olb Bailey din Londra față de cetățeanul britanic James Mckormick, “contributor “ la aceste demersuri ilegale ale anchetatorilor din prezenta cauză.

JURISPRUDENTA INALTEI CURTI DE CASATIE SI JUSTITIE PRIVIND OBLIGATIA JUDECATORULUI DE A SE PRONUNTATA ASUPRA CARACTERULUI LEGAL/ILEGAL AL MIJLOACELOR DE PROBA :

I.C.C.J., secția penală, decizia nr. 13 din 8 ianuarie 2007

Potrivit prevederilor art. 332 alin. (2) și (4) C. proc. pen., instanța se desesizează și restituie cauza procurorului pentru refacerea urmăririi penale, între altele, în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la sesizarea instanței. În cazul în care rechizitoriul, ca act de sesizare a instanței, cuprinde toate elementele prevăzute în art. 263 C. proc. pen. și nu prezintă nicio neregularitate care să impună refacerea acestuia, instanța nu poate dispune restituirea cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale, în temeiul art. 332 alin. (2) C. proc. pen., constatând caracterul ilegal al mijloacelor de probă pe baza cărora s-a dispus trimiterea în judecată, întrucât instanța se pronunță asupra caracterului ilegal al mijloacelor de probă prin hotărâre, după efectuarea cercetării judecătorești și după dezbateri.

Prin rechizitoriul Direcției Naționale Anticorupție, Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție, nr. 100 din 20 aprilie 2006 s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților C.C. și L.F. pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute în art. 7 alin. (1) din Legea nr.78/2000 raportat la art. 254 alin. (2) C. pen., art. 132 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. și art. 8 din Legea nr. 39/2003, a inculpatului V.D., pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute în art. 7 alin. (2) din Legea nr.78/2000 raportat la art. 255 alin. (1) cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. și art. 8 din Legea nr. 39/2003, iar a inculpaților C.A., I.G. și C.M., pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute în art. 6 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 257 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. și art.8 din Legea nr. 39/2003.

Prin sentința nr. 66/P din 13 septembrie 2006 a Curții de Apel Oradea, Secția penală și pentru cauze cu minori și familie, s-a dispus, în baza art. 332 alin. (2) C. proc. pen., restituirea la procuror a cauzei penale privind pe inculpați pentru refacerea urmăririi penale, considerând că actul de sesizare a instanței este lovit de nulitate absolută, întrucât după începerea urmăririi penale nu s-au mai efectuat acte de urmărire penală.

Astfel, s-a reținut că toate actele procedurale efectuate în cauză s-au realizat înainte de începerea urmăririi penale, în faza actelor premergătoare, iar după începerea urmăririi penale nu s-au administrat probe și s-a procedat la audierea inculpaților și trimiterea lor în judecată.

În legătură cu actele premergătoare, s-a apreciat că acestea nu au nici o valoare în lipsa procesului-verbal prin care se constată efectuarea lor și care poate constitui mijloc de probă.

De asemenea, s-a reținut că în privința autorizării interceptărilor și prelungirii acestora nu s-au respectat dispozițiile referitoare la competență, ceea ce atrage sancțiunea nulității absolute a acestor probe conform art. 197 alin. (2) C. proc. pen.

Totodată, sesizarea instanței s-a apreciat a fi nelegală, prin încălcarea dispozițiilor art. 2 C. proc. pen. și ale art. 6 paragraf 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Recursul declarat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, este întemeiat.

În conformitate cu dispozițiile art. 332 alin. (2) și (4) C. proc. pen., instanța se desesizează și restituie cauza procurorului pentru refacerea urmăririi penale în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, sesizarea instanței, prezența învinutului sau inculpatului și asistarea acestuia de către apărător, iar împotriva hotărârii de desesizare se poate face recurs de către procuror sau persoana ale cărei interese au fost vătămăte prin hotărâre.

Potrivit art. 62 și art. 64 alin. (2) C. proc. pen., în vederea aflării adevărului organul de urmărire penală și instanța de judecată sunt obligate să lămurească cauza sub toate aspectele pe bază de probe, iar mijloacele de probă obținute în mod ilegal nu pot fi folosite în procesul penal.

Pe de altă parte, în baza art. 300 C. proc. pen., instanța este datoare să verifice din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare, iar când constată că sesizarea nu este făcută potrivit legii și neregularitatea nu poate fi înlăturată, dosarul se restituie organului de urmărire penală în vederea refacerii actului de sesizare.

Din examinarea prevederilor menționate rezultă că numai nerespectarea dispozițiilor privind sesizarea instanței constituie temei de restituire a cauzei la procuror, iar aprecierea caracterului ilegal al mijloacelor de probă obținute de procuror în cursul urmăririi penale, ce constituie fundamentul trimiterii în judecată, este de atributul instanței, care se pronunță, însă, prin hotărâre, după efectuarea cercetării judecătorești și după dezbateri.

Analizând rechizitoriul nr. 100 din 20 aprilie 2006 întocmit de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție, se constată că acest act respectă, prin formă și conținut, toate cerințele legii. Actul de sesizare a instanței cuprinde toate elementele prevăzute în art. 263 C. proc. pen., și anume datele referitoare la persoana inculpaților, faptele reținute în sarcina lor, încadrarea juridică, probele pe care se întemeiază învinuirea și dispoziția de trimitere în judecată, precum și numele persoanelor care trebuie citate în instanță. Totodată, acest act nu cuprinde aspecte de neregularitate care să impună refacerea lui de către procuror.

În cauză, prima instanță, fără a efectua cercetarea judecătorească, s-a pronunțat asupra unor mijloace de probe pe care procurorul și-a întemeiat trimiterea în judecată a inculpaților, apreciind că nelegalitatea actelor premergătoare și neadministrarea de probe după începerea urmăririi penale ar atrage nelegalitatea actului de sesizare în întregul său și ar face necesară refacerea urmăririi penale.

Or, extinzând obiectul verificării de la actul de sesizare, la materialul probator pe care acest act s-a întemeiat, prima instanță a încălcat atât dispozițiile imperative evocate, cât și cele referitoare la obligativitatea efectuării cercetării judecătorești, în cadrul căreia se putea examina public, nemijlocit și contradictoriu întregul material probator, pronunțând astfel o hotărâre nelegală.

În consecință, recursul a fost admis, hotărârea atacată a fost casată și s-a dispus trimiterea cauzei pentru continuarea judecării la Curtea de Apel Oradea.

CU PRIVIRE LA NETEMEINICIA HOTARARII PRIMEI INSTANTE

:

Hotararea primei instante nu cuprinde o argumentare a solutiei de condamnare .

Judecatorul cauzei nu a raspuns criticilor pe care le-am adus fata de argumentele prezentate de catre procuror in sustinerea ipotezei suprimarii vietii sotiei mele .

Judecatorul cauzei nu a lamurit dubiile profunde cu privire la tezele prezentate de catre procuror in sustinerea acuzarii .

Judecatorul cauzei nu a raspuns intrebarilor lasate de catre acuzare fara raspuns. Judecatorul a pronuntat in aceste circumstante o hotarare de condamnare pe baza de prezumtii desi certitudini existau numai in beneficiul apararilor mele .

Astfel ,

Este o certitudine că soția mea nu a fost căutată ca persoană în viață potrivit procedurilor obligatorii prevăzute de dreptul național și internațional în materie.

Este o certitudine că soția mea nu a fost căutată prin Interpol în adevăratul sens la cuvântului.

Procedura folosită în prezenta cauză, întemeiată pe prevederile art 97 din Convenția Schengen, nu are nicio valoare probatorie în raport de acuzația ce mi se aduce.

Căutarea cu referire la art. 97 din Convenția Schengen se făcea sub rigorile dreptului persoanei cautate, confidențialitatea datelor, persoana căutate este singura care decide dacă acceptă sau nu ca autoritățile sau familia să afle date despre locul în care se găsește în prezent.

Cât privește cautarea ei în interiorul țării, această căutare s-a făcut prin folosirea dispozitivului ADE 650, definit fără putere de tăgadă de către procurorul european un fals grosolan, o escorcherie ce putea fi cunoscută de procurorii români încă din 2010- fiind anchete jurnalistice asupra acestor anchete din acea perioada de timp – **asadar fapte notorii.**

Astfel, actele medico legale ca probe esențiale în materia infracțiunii de omor, acestea **fie nu există** fie **nu au valoare juridică- în accepțiunea legii**, fiind emise de o institutie ce **nu avea competența funcțională prevăzută de lege pentru efectuarea actului.**

Elementele constitutive ale infracțiunii de omor presupun **existența unui cadavru** ca obiect material al acestei infracțiuni .

În prezenta cauză, **acesta nu există.**

Acetele medico legale ca probă esențială în cauza de omor nu există.

Existența infracțiunii de omor este condiționată de *dovezi certe care să confirme suprimarea vieții unei persoane.*

În prezenta cauză *presupunerea rezonabilă că a fost suprimată viața soției mele nu este întemeiată pe nicio dovadă.*

Presupunerea rezonabilă că *eu am suprimat viața soției mele* **nu este susținută de nicio dovadă.**

În accepțiunea legii, *suprimarea vieții unei persoane se constată printr-un certificat constatator, act medico legal* ce confirmă împrejurarea că viața unei persoane vii a fost suprimată prin acțiunea/omisiunea unei alte persoane, ce dobândește calitatea de subiect activ al infracțiunii de omor.

Doar această ipoteză, **de suprimare a vieții unei persoane** ne circumscrie sferei de aplicare a legii penale.

Cu referire la prezenta cauză pentru a fi justificată rezonabil și legal acuzația ce mi-a fost adusă și implicit arestarea, se impunea ca ipoteza cadru prezentată mai sus să se regăsească în speță.

Astfel:

Ipoteza premiză: suprimarea vieții soției mele trebuia susținută de dovezi/indicii rezonabile care să ateste că:

1. soția mea *nu mai este în viață*;

2. că eu sunt cel care i-am suprimat viața

3. să fie *individualizată și descrisă modalitatea de suprimare a vieții, arma folosită, locul și timpul* în care aș fi săvârșit fapta- cu indicarea rezonabilă a *modalității de suprimare a vieții* și- față de modul în care a fost prezentată acuzația de către procuror- se impunea a fi arătată *modalitatea în concret și încadrarea în timp a presupunsului depeșaj.*

4. să fie precizată și argumentată **latura subiectivă a infracțiunii**, respectiv să fie precizată **forma de vinovăție** sub aspectul **intenției** de ai fi suprimat viața; se impune această precizare ca o componentă esențială a acuzației , cu referire la aprecierile făcute în mod constant de către anchetatori pe durate celor 5 ani de zile, potrivit cărora ”nu a avut intenția să omnoare, fiind antrenați într-o ceartă conjugală”.

5.arătarea **mobilului** săvârșirii acestei fapte, prin prezentarea unor fapte și împrejurări credibile; mobilul prezentat de către anchetatori / procurori este unul fantezist ce este contrazis de însăși dovezile la care face referire procurorul.

A se vedea afirmația privind intenția de a-mi însuși bunurile soției, cum este apartamentul din Brasov, str. Gloriei, apartament în care locuiam.

Din contractul de credit nr. 48 din 28.06.2007 se observă că acest apartament era ipotecă de grad 1 bancară până în anul 2032 pentru o valoare de 65.000 Euro.

Se observă din actele depuse la dosar că acest apartament a fost *cumpărat prin credit bancar*, apoi a fost *ipotecat pentru alt credit*.

Examinând ipotezele mai sus arătate - care ar duce la presupunerea rezonabilă că soției mele i-a fost suprimată viața - și că aș fi autorul acestei faptese impune să verificali întrunirea acestor cerințe raportate la lucrările dosarului.

În acest context sunteți obligat a constata:

- **că nu există nici o dovadă certă din care să rezulte că soția mea nu este în viață;**
- **că la dosar nu există un act medico legal care să-i confirme decesul;** Hotărârea judecătorească care proclamă pe cale administrativă decesul, *nu poate avea caracter de probă cu privire la deces în accepțiunea legii penale.*
- **că nu există niciun act medico legal care să prezinte concluzii științifice privind existența decesului, cauza decesului, leziunile care au condus la deces, modalitatea de cauzare a leziunilor, gravitatea acestora și aptitudinea lor de a cauza decesul.**
- **că nu există la dosar probe tehnico științifice de natură criminalistică / traseologică care să expună în mod rezonabil modalitatea de cauzare a leziunilor și corespondența criminalistică, logico juridică dintre mecanismul de producere a leziunilor și corespondența cu urmele ce se pretinde că au fost găsite în spațiul identificat ca fiind locul săvârșirii faptei.**
- **Că nu există la dosar acte de constatare cu privire la urmele găsite la locul indicat ca fiind locul săvârșirii faptei; **procesele verbale de cercetare la fața locului existente la dosarul cauzei nu pot avea valoare juridică** cu referire la**

modul în care s-a desfășurat cercetările la fața locului, cu privire la forma în care au fost redactate aceste înscrisuri.â

Se impune a se observa că **cercetarea la fața locului s-a făcut cu nerespectarea gravă a formelor prevăzute de lege în materie; spre ex: cercetarea s-a făcut în lipsa unui mandat de percheziție (acest mandat a fost dat doar pentru CFL din 19.09.2007), **cercetarea s-a făcut de organe necompetente funcțional pentru această activitate;** la cercetarea locală nu a participat procurorul deși era singurul organ competent față de acuzația de omor.**

- **cercetarea locală a fost efectuată de polițiști ce nu aveau calitatea cerută de lege pentru a efectua lucrări de urmărire într-o cauză penală, ce privea un omor, cu un presupus autor cu calitate specială, aceea de ofițer de poliție judiciară, se atrăgea aplicarea prevederilor Ordinului MAI 216/ 2009 privind cerințele pe care trebuia să le îndeplinească organele de cercetare ce efectuau lucrări de urmărire într-o cauză ce îl privea pe un ofițer de poliție judiciară; a se avea în vedere că această calitate mi-a fost retrasă numai din data de 04 martie 2008.**

Ordin nr. 216/2009/din 10/09/2009

Publicat in Monitorul Oficial, Partea I nr. 631 din 23/09/2009

privind cercetarea penala a personalului din structurile Ministerului Administratiei si Internelor

Avand in vedere prevederile art. 201, 207, 208 si 209 din Codul de procedura penala, ale art. 27 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea si functionarea Politiei Romane, cu modificarile si completarile ulterioare, si ale art. 6 si 8 din Legea nr. 364/2004 privind organizarea si functionarea politiei judiciare, cu modificarile ulterioare,

(...)

Art. 4. - (1) Pentru a fi desemnati in conditiile art. 3, ofiterii trebuie sa indeplineasca cumulativ urmatoarele conditii:

a) sa aiba studii juridice superioare cu diploma de licenta;

b) sa aiba functia sau gradul cel putin egal cu cel al persoanei cercetate;

c) sa nu fi fost sanctionat disciplinar in ultimii 5 ani;

d) sa nu se afle in curs de cercetare prealabila, cercetare ori in judecata unui consiliu de onoare sau consiliu de judecata;

e) sa nu fie invinuit sau inculpat intr-o cauza penala;

f) sa nu se afle in unul dintre cazurile de incompatibilitate prevazute de lege.

(2) Inlocuirea ofiterilor desemnati in conditiile art. 2 se efectueaza pentru cazurile de incompatibilitate prevazute de lege.

(3) Actul prin care se face desemnarea sau inlocuirea se va comunica in termen de 3 zile unitatii de parchet competente care asigura supravegherea urmaririi penale ori procurorului ce efectueaza urmarirea penala.

Art. 5. - Anumite acte de cercetare penala privind savarsirea infractiunilor de coruptie, a infractiunilor asimilate infractiunilor de coruptie ori in legatura directa cu infractiunile de coruptie, in care este implicat personalul Ministerului Administratiei si Internelor, vor fi efectuate, in conditiile legii, de catre ofiterii de politie judiciara din cadrul Directiei Generale Anticoruptie.

Art. 7. - Plangerea, denuntul sau procesul-verbal de sesizare din oficiu, dupa caz, cu privire la savarsirea unei infractiuni de catre personalul Ministerului Administratiei si Internelor se va inregistra la secretariatul unitatii adresante si va fi inaintat de indata unitatii de parchet competente, in vederea atribuirii numarului unic.

Art. 8. - Seful unitatii din care face parte personalul Ministerului Administratiei si Internelor fata de care se efectueaza acte de urmarire penala (inclusiv actele premergatoare) are obligatia sa asigure conditiile necesare bunei desfasurari a cercetarii penale.

- **că în cauză nu există acte medico legale efectuate de instituția competentă din cadrul institutiilor de medicina legala din România;**

Activitatea de medicina legala se desfasoara in baza unei metodologii unitare , conform normelor legislative elaborate de Consiliul Superior de Medicina Legala si de Ministerul Sanatatii Publice .

Raportat la acest cadru legal,sunteți obligat a observa că singurul organism de specialitate competent potrivit legii era Serviciul de Medicină Legală Judetean Braşov.

**DE PE SITE-UL DE RESORT <http://www.legmed.ro/index>. LUAM
URMATOARELE INFORMATII :**

Tipuri de expertize medico-legale

*(conform legii 459/2001, M.O. 418/27.07.2001,
privind "Organizarea activitatii si functionarea
institutiilor de medicina legala" cu modificarile aduse de
Ordonanta Nr 57 Monitorul Oficial al Romaniei,
Partea I, nr. 531/31.08.2001)*

Activitatea de medicina legala, parte integranta a asistentei medicale, consta in efectuarea de expertize, examinari, constatari, examene de laborator si alte lucrari medico-legale asupra persoanelor in viata, cadavrelor, produselor biologice si corpurilor delictive, in vederea stabilirii adevarului in cauzele privind infractiunile contra vietii, integritatii corporale si sanatatii persoanelor ori in alte situatii prevazute de lege, precum si in efectuarea de expertize medico-legale psihiatrice si de cercetare a filiatiei.

Pe niveluri de competenta profesionala si teritoriala unitatile medico-legale au urmatoarele atributii:

Cabinetele de medicina legala

Art. 13, al.1. Pentru efectuarea expertizelor si constatarilor medico-legale in localitatile in care functioneaza cabinete de medicina legala organele judiciare sau alte persoane fizice ori juridice se adreseaza acestora. in celelalte cazuri de expertiza sau de constatare organele judiciare sau alte persoane fizice ori juridice se adreseaza serviciului de medicina legala judetean, cu respectarea competentei teritoriale si a ierarhiei competentei profesionale.

Al.2. Pentru efectuarea unei noi expertize organele judiciare se adreseaza, dupa caz, serviciului de medicina legala judetean sau institutului de medicina legala competent, potrivit prezentului regulament.

Serviciile de medicina legala

Art.14, al. 1. Serviciile de medicina legala judetene, in conformitate cu competenta lor teritoriala, sunt abilitate sa efectueze expertize, examinari, constatari sau

alte lucrari medico-legale si complementare, la solicitarea organelor judiciare competente sau a altor persoane fizice ori juridice.

Al. 2. Serviciile de medicina legala judetene efectueaza examinarile complementare

IN TRATATUL „MEDICINA LEGALA” SCRIS DE DIRECTORUL INSTITUTULUI DE MEDICINA LEGALA – DR. Dan Dermengiu / Valentin Iftenie, Editura CH Beck , pag 10 , se precizeaza:

Activitatea de medicina legala sa desfasoara cu respectarea principiului competentei; competenta , la nivel general semnifica dreptul dar si obligatia de a desfasura o anumita activitate ; in domeniul medico-legal , competenta , privita ca „abilitate medico-legala” (V Dongoroz(...)) ce-i revine unei anumite institutii medico-legale de a raspunde solicitarilor organelor abilitate sau persoanelor , poate fi (prin analogie cu competenta in materie penala):

-competenta teritoriala , conform careia examinarea medico-legala initiala se realizeaza la institutia medico-legala la care este arondat domiciliul persoanei respective sau unde a fost savarsita fapta , iar in situatia defunctilor acolo unde s-a produs decesul ; prin acest tip de competenta se realizeaza o diferentiere pe orizontala intre institutiile medico-legale ;

-competenta functionala , ce se refera la categoriile de activitati ce pot fi efectuate intr-o institutie medico-legala ;

Cu toate acestea, rapoartele medico legale ordonate de procuror în cauză au fost efectuate de către INML Mina Minovici. Această ”prorogare de competență” nu este îngăduită de lege.

Deși cauza a fost preluată de către Parchetul de pe langa Înalta Curte de Casație și Justiție, această schimbare a organului de urmărire penală în favoarea unei structuri ierarhice superioare nu atragea modificări în

competența unității de medicină legală, competentă potrivit legii să se pronunțe asupra aspectelor medico legale implicate în caz.

Procurorii nu au luat în considerare acest aspect.

Toate acetele medico legale au fost efectuate de către INML Mina Minovici.

În acest context se observă că au fost efectuate de către un organ necompetent.

În aceste condiții este obligatorie înlăturarea acestora, în conformitate cu prevederile art 64 alin 2 CPP.

A SE AVEA IN VEDERE CADRUL LEGAL CU PRIVIRE LA ACTIVITATEA DE MEDICINA –LEGALA :

Legea nr. 459/2001 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 1/2000 privind organizarea activității și funcționarea instituțiilor de medicină legală

În vigoare de la 27.07.2001, Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 418 din 27.07.2001.

Art. 1. - Activitatea de medicină legală, parte integrantă a asistenței medicale, constă în efectuarea de expertize, examinări, constatări, examene de laborator și alte lucrări medico-legale asupra persoanelor în viață, cadavrelor, produselor biologice și corpurilor delictive, în vederea stabilirii adevărului în cauzele privind infracțiunile contra vieții, integrității corporale și sănătății persoanelor ori în alte situații prevăzute de lege, precum și în efectuarea de expertize medico-legale psihiatrice și de cercetare a filiației."

Activitatea de medicină legală, parte integrantă a asistenței medicale, constă în efectuarea de expert

ORDONANTA Nr. 1 din 20 ianuarie 2000

privind organizarea activitatii si functionarea institutiilor de medicina legala

ACT EMIS DE: GUVERNUL ROMANIEI

ACT PUBLICAT IN: MONITORUL OFICIAL NR. 22 din 21 ianuarie 2000

Art. 1

Activitatea de medicina legala consta in efectuarea de expertize, examinari, constatari, examene de laborator si alte lucrari medico-legale asupra persoanelor in viata, cadavrelor, produselor biologice si corpurilor delictive, in vederea stabilirii adevarului in cauzele privind infractiunile contra vietii, integritatii corporale si sanatatii persoanelor ori in alte situatii prevazute de lege, precum si in efectuarea de expertize medico-legale psihiatrice si de cercetare a filiatiei.

Art. 2

(1) Activitatea de medicina legala asigura mijloace de proba cu caracter stiintific organelor de urmarire penala, instantelor judecatoresti, precum si la cererea persoanelor interesate, in solutionarea cauzelor penale, civile sau de alta natura, contribuind prin mijloace specifice, prevazute de lege, la stabilirea adevarului.

(2) In desfasurarea activitatii de medicina legala, institutiile de medicina legala colaboreaza cu organele de urmarire penala si cu instantele judecatoresti, in vederea stabilirii lucrarilor de pregatire si a altor masuri necesare pentru ca expertizele, constatarile sau alte lucrari medico-legale sa fie efectuate in bune conditii si in mod operativ.

(3) Institutiile de medicina legala contribuie la realizarea cercetarii stiintifice in domeniul medicinei legale si la imbunatatirea asistentei medicale, prin elaborarea de opinii stiintifice medico-legale in cazurile solicitate de organele sanitare.

Art. 3 *(1) Orice ingerinta in activitatea medico-legala este interzisa.*

(2) Incalcarea prevederilor alin. (1) atrage raspunderea administrativa, civila sau penala, dupa caz.

Art. 4 *Institutiile de medicina legala sunt singurele unitati sanitare care efectueaza, potrivit legii, constatari, expertize, precum si alte lucrari medico-legale.*

Art. 5 *(1) Activitatea de medicina legala se realizeaza prin urmatoarele institutii sanitare cu caracter public:*

a) Institutul de Medicina Legala "Prof. Dr. Mina Minovici" Bucuresti, unitate cu personalitate juridica in subordinea Ministerului Sanatatii;

b) instituttele de medicina legala din centrele medicale universitare, unitati cu personalitate juridica in subordinea Ministerului Sanatatii;

c) serviciile de medicina legala judetene si cabinetele de medicina legala din orasele neresedinta de judet, aflate in structura organizatorica a serviciilor de medicina legala judetene, subordonate, din punct de vedere administrativ, directiilor de sanatate publica.

(2) Pe langa Institutul de Medicina Legala "Prof. Dr. Mina Minovici" Bucuresti functioneaza Comisia superioara medico-legala, cu sediul la acest institut.

(3) *In cadrul institutelor de medicina legala din centrele medicale universitare, precum si in cadrul Institutului de Medicina Legala "Prof. Dr. Mina Minovici" Bucuresti functioneaza comisii de avizare si control al actelor medico-legale.*

CAP. 3 Atributiile institutiilor sanitare care desfasoara activitate de medicina legala

Art. 15 *Institutul de Medicina Legala "Prof. Dr. Mina Minovici" Bucuresti, precum si celelalte institute de medicina legala, in limitele competentei lor teritoriale, stabilite prin regulamentul de aplicare a dispozitiilor prezentei ordonante, au urmatoarele atributii principale:*

a) efectueaza, din dispozitia organelor de urmarire penala, a instantelor judecatoresti sau la cererea persoanelor interesate, expertize si constatari, precum si alte lucrari medico-legale;

b) efectueaza noi expertize medico-legale dispuse de organele de urmarire penala sau de instantele judecatoresti, precum si in cazurile de deficiente privind acordarea asistentei medicale ori in cazurile in care, potrivit legii, sunt necesare expertize medico-legale psihiatrice;

c) executa examene complementare de laborator, solicitate de serviciile de medicina legala judetene, de organele de urmarire penala, de instantele judecatoresti sau de persoanele interesate;

d) indeplinesc, pentru judetele in care isi au sediul, respectiv pentru municipiul Bucuresti, atributiile ce revin serviciilor de medicina legala judetene prevazute in prezenta ordonanta;

e) efectueaza cercetari stiintifice in domeniul medicinei legale si pun la dispozitie invatamantului universitar si postuniversitar materiale documentare, precum si alte mijloace necesare procesului de invatamant;

f) contribuie la sprijinirea asistentei medicale atat prin analiza aspectelor medico-legale din activitatea unitatilor sanitare, la cererea acestora, cat si prin analiza unor probleme constatate cu ocazia desfasurarii activitatii de medicina legala;

g) propun Consiliului superior de medicina legala masuri corespunzatoare in vederea asigurarii, din punct de vedere metodologic, a unei practici unitare in domeniul medicinei legale pe intregul teritoriu al tarii;

h) avizeaza functionarea, in conditiile legii, a agentilor economici care desfasoara activitati de imbalsamare si alte servicii de estetica mortuara.

Art. 16

Directorul general al Institutului de Medicina Legala "Prof. Dr. Mina Minovici" Bucuresti si directorii institutelor de medicina legala din centrele medicale universitare desemneaza medicii legisti

din subordine, care urmeaza sa efectueze constatările medico-legale, expertizele si noile expertize medico-legale.

Art. 17

Serviciile de medicina legala judetene au urmatoarele atributii principale:

a) efectueaza expertize si constatari medico-legale din dispozitia organelor de urmarire penala sau a instantelor judecatoresti, precum si in cazurile de deficiente in acordarea asistentei ori in cazurile in care, potrivit legii, sunt necesare expertize medico-legale psihiatrice;

b) efectueaza orice alta expertiza sau constatare medico-legala, in cazul in care se apreciaza ca aceasta nu poate fi efectuata de cabinetul de medicina legala;

c) efectueaza, cu plata, examinari medico-legale, la cererea persoanelor interesate, precum si orice alte lucrari medico-legale, cu exceptia celor care intra in competenta cabinetului de medicina legala;

d) efectueaza noi expertize medico-legale, cu exceptia celor care intra in competenta institutelor de medicina legala;

e) pun la dispozitie catedrelor de medicina legala din universitatile de medicina si farmacie, in conditiile prevazute de dispozitiile legale, de deontologia medicala si de reglementarile privind drepturile omului, materiale documentare, cadavre, tesuturi si alte produse biologice necesare procesului didactic;

f) pun la dispozitie Institutului de Medicina Legala "Prof. Dr. Mina Minovici" Bucuresti si institutelor de medicina legala materiale necesare pentru cercetarea stiintifica;

g) contribuie la ridicarea nivelului de acordare a asistentei medicale din unitatile sanitare, comunicand organului ierarhic superior al acestor unitati deficientele constatate cu ocazia desfasurarii activitatii de medicina legala;

h) participa, la cererea institutiilor sanitare si a Colegiului Medicilor din Romania, la lucrarile comisiilor de ancheta, instituite de acestea, si contribuie, atunci cand diagnosticul este incert, la clarificarea cauzelor care au provocat vatamarea integritatii corporale, a sanatatii sau decesul bolnavilor.

Art. 18

Cabinetele de medicina legala au urmatoarele atributii principale:

a) efectueaza orice expertiza si constatare medico-legala, din dispozitia organelor de urmarire penala sau a instantelor judecatoresti, cu exceptia celor care intra in atributiile serviciilor de medicina legala;

- b) asigura, cu plata, efectuarea examenarilor medico-legale, la cererea persoanelor interesate;
- c) asigura, cu plata, efectuarea altor lucrari medico-legale.

Art. 19 *Examinarile medico-legale cerute de persoanele interesate se asigura de un medic legist al serviciului de medicina legala sau al cabinetului de medicina legala din raza teritoriala de activitate, o singura data aceleiasi persoane, pentru aceeasi fapta.*

In acest context se impune a constata ca acuzatia ce mi-a fost adusa si , mai ales , CONDAMNAREA , nu are justificare in „dovezile” de la dosar .

- IX. **Hotararea nu cuprinde solutia** judecatorului fata de cererea de **acordare/respingere a cererii de acordare a daunelor materiale** formulate de catre partea civila
- X. **Hotararea nu cuprinde motivarea** judecatorului cu privire la **acordarea partiala a daunelor morale** catre partile civile
- XI. **Hotararea este nelegala** deoarece a validat o investire a instantei ce nu a respectat cerintele de legalitate **sub aspectul inaintarii catre instanta a unora din dovezile ce au fost administrate de organul de urmarire in cursul urmaririi penale**

JURISPRUDENTA INALTEI CURTI DE CASATIE SI JUSTITIE

I.C.C.J., Sectia penală, încheierea nr. 552 din 11 aprilie 2012

Aşa fiind, s-a reţinut că singura lege care reglementează competenţa de cercetare a poliţiştilor care au şi calitatea de organe ale poliţiei judiciare este Legea nr. 218/2002, care prin art. 27 alin. (3) lit. b) stabileşte în competenţa curţilor de apel judecarea în primă instanţă a infracţiunilor comise de ofiţerii de poliţie ce au calitatea de organe de cercetare ale poliţiei judiciare cu grad profesional de la comisar şef de poliţie la subinspector de poliţie.

În condiţiile în care inculpatul S.I., deşi a făcut parte din poliţia de frontieră, şi-a menţinut calitatea de organ de cercetare al poliţiei judiciare, s-a apreciat că revine curţii de apel competenţa soluţionării cauzei. Prin art. V din Legea nr. 281/2003 a fost abrogat expres art. 64 din Legea nr. 360/2002, iar prin art. 27 din Legea nr. 218/2002, modificat şi completat prin art. IV din Legea nr. 281/2003, au fost stabilite norme de desemnare a poliţiştilor care au calitatea de organe de cercetare penală ale poliţiei judiciare, precum şi competenţa de urmărire penală şi judecată a acestora, în funcţie de gradele lor profesionale.

În aplicarea acestor texte de lege, ministrul administraţiei şi internelor a emis iniţial Ordinul nr. 617 din 29 decembrie 2003, înlocuit prin Ordinul nr. 484 din 14 ianuarie 2005, modificat şi completat prin Ordinul nr. 581 din 4 aprilie 2005, ulterior cu Ordinul nr. 1504 din 17 noiembrie 2006, fiind desemnaţi

nominal, în 43 de anexe, cei 20.413 polițiști ce funcționează ca organe de cercetare penală ale poliției judiciare. În art. 27 alin. (2) din Legea nr. 218/2002 se prevede că urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de procuror în cazul infracțiunilor săvârșite de polițiști care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare, după distincțiile arătate în alin. (3) al aceluiași articol.

Așadar, textul de lege menționat instituie norme exprесе de competență după calitatea persoanei atât în ceea ce privește urmărirea penală, cât și judecarea în primă instanță, fără a distinge în raport cu natura infracțiunii săvârșite.

II. Înalta Curte de Casație și Justiție, asupra conflictului negativ de competență, constată că în mod corect a fost investită cu soluționarea cauzei Curtea de Apel Timișoara, competența de judecare a faptelor aparținând acestei instanțe, deoarece calitatea de ofițer de poliție judiciară fusese dobândită de inculpatul S.I. conform legii, iar această calitate nu încetase prin mutarea sa la Punctul de Trecere a Frontierei Naidăș.

Astfel, prin art. V din Legea nr. 281/2003 a fost abrogat expres art. 64 din Legea nr. 360/2002, iar prin art. 27 din Legea nr. 218/2002, modificat și completat prin art. IV din Legea nr. 281/2003, au fost stabilite norme de desemnare a polițiștilor care au calitatea de organe de cercetare penală ale poliției judiciare, precum și competența de urmărire penală și judecată a acestora, în funcție de gradele lor profesionale. În aplicarea dispozițiilor legale sus-menționate, ministrul administrației și internelor a emis inițial Ordinul nr. 617 din 29 decembrie 2003, înlocuit prin Ordinul nr. 484 din 14 ianuarie 2005, modificat și completat prin Ordinul nr. 581 din 4 aprilie 2005, ulterior cu Ordinul nr. 1504 din 17 noiembrie 2006, în care au fost desemnați nominal, în 43 de anexe, cei 20.413 polițiști ce funcționează ca organe de cercetare penală ale poliției judiciare.

Faptele de care este acuzat inculpatul S.I., aderare la un grup infracțional organizat și luare de mită, în formă continuată, au legătură cu atribuțiile sale de serviciu, ce includeau competențe specifice poliției judiciare, de constatare a infracțiunilor, chiar dacă inculpatul își desfășura activitatea la un punct de frontieră. Atribuțiile agenților de poliție de frontieră, între care și inculpatul S.I., după mutarea acestuia la Punctul de Trecere a Frontierei Naidăș, presupun competențe de poliție judiciară, conform art. 215 C. proc. pen., cu atât mai mult cu cât inculpatul menționat avea calitatea de șef de tură al polițiștilor din respectivul punct de trecere a frontierei. Ca atare, nu sunt incidente dispozițiile art. 3 din Ordinul nr. 1504 din 17 noiembrie 2006, conform cărora calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare încetează la numirea în funcții care nu presupun desfășurarea activităților prevăzute în art. 4 din același ordin.

Sub un alt aspect, Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale a modificat Legea privind organizarea și funcționarea Poliției Române, nr. 218/2002, prevăzând că infracțiunile săvârșite de polițiștii care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare se judecă în primă instanță de către curtea de apel, în cazul polițiștilor prevăzuți în art. 14 alin. (2) pct. I lit. e) - j) din Legea nr. 360/2002: comisar-șef de poliție, comisar de poliție, subcomisar de poliție, inspector principal de poliție, inspector de poliție, subinspector de poliție (art. 27 alin. 3 lit. b din Legea nr. 218/2002, astfel cum a fost modificată).

Inculpatul S.I. avea gradul profesional de inspector principal de poliție și calitatea de șef de tură al polițiștilor din cadrul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Timiș - Punctul de Trecere a Frontierei Naidăș, din înscrisurile aflate la dosar rezultând că inculpatul a fost desemnat ca organ de cercetare al poliției judiciare la data de 1 decembrie 2004, fiind eliberat din această calitate prin ordinul ministrului administrației și internelor din data de 5 noiembrie 2010, cu avizul procurorului general nr. 3157/C/A din 2 octombrie 2010. În calitate de șef de tură al polițiștilor din cadrul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Timiș - Punctul de Trecere a Frontierei Naidăș, inculpatul avea atribuții ce ținneau de competențele poliției judiciare, respectiv în ceea ce privește constatarea infracțiunilor, aceste competențe ale poliției de frontieră fiind stabilite și în conformitate cu dispozițiile din Codul de procedură penală. Astfel, conform art. 215 C. proc. pen., agenții de poliție de frontieră au obligațiile și drepturile prevăzute în art. 214 alin. (1) și (2) C. proc. pen., respectiv luarea de declarații de la făptuitor și de la martorii care au fost de față la săvârșirea unei infracțiuni, întocmirea procesului-verbal despre împrejurările concrete ale săvârșirii acesteia, reținerea corpurilor delictive, evaluarea pagubelor, precum și efectuarea oricăror alte acte, când legea prevede aceasta.

De asemenea, conform Legii nr. 360/2002, polițistul este funcționar public cu statut special și își exercită atribuțiile stabilite pentru Poliția Română. Polițistul are atribuții generale de constatare a infracțiunilor, ce se suprapun cu activitățile de poliție judiciară. Totodată, O. U. G. nr. 104/2001 cuprinde reglementări ce vizează organizarea și funcționarea Poliției de Frontieră, ce includ activitatea de constatare a infracțiunilor, specifică și poliției judiciare.

Cum în calitate de șef de tură al polițiștilor din cadrul Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Timiș - Punctul de Trecere a Frontierei Naidăș, inculpatul avea atribuții ce țineau și de competențele poliției judiciare, respectiv în ceea ce privește constatarea infracțiunilor, nu se poate susține că, prin mutare, și-a pierdut calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare, aceasta încetând doar la data ordinului emis în acest sens de către ministrul administrației și internelor - 5 noiembrie 2010.

Pe de altă parte, pierderea calității de organ de cercetare al poliției judiciare după această dată, respectiv împrejurarea că, la sesizarea instanței, inculpatul nu mai avea această calitate, nu este de natură a determina schimbări în ceea ce privește instanța competentă, având în vedere dispozițiile art. 40 alin. (1) lit. a) C. proc. pen., respectiv că faptele de luare de mită, în formă continuată, prevăzută în art. 254 alin. (2) C. pen. raportat la art. 6 și art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. și aderare la un grup infracțional organizat, prevăzută în art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003, pentru care a fost trimis în judecată inculpatul, au legătură cu atribuțiile sale de serviciu ce includeau, la momentul comiterii faptelor de care este acuzat, atribuții specifice de ofițer al poliției judiciare.

Față de toate aceste considerente, având în vedere că inculpatul S.I. a făcut parte din poliția judiciară și că și-a menținut această calitate după mutare, prin atribuțiile ce îi reveneau în cadrul poliției de frontieră, că faptele pentru care este acuzat au legătură cu aceste atribuții, că potrivit dispozițiilor legale polițiștii de frontieră se supun Statutului polițistului și Legii nr. 218/2002, iar competența de soluționare a infracțiunilor săvârșite de ofițerii având calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare revine curților de apel chiar și în cazul în care, ulterior comiterii faptei care avea legătură cu atribuțiile de serviciu, calitatea de ofițer de poliție judiciară încetează, Înalta Curte de Casație și Justiție, în baza art. 43 alin. (1) C. proc. pen. raportat la art. 29 pct. 5 lit. a) din același cod, a stabilit competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel Timișoara, instanță căreia i-a trimis dosarul.

Acesta obligatie de a inainta instantei TOATE probele administrate in cursul urmaririi penale, atat in sustinerea acuzarii cat si in aparare, revine PROCURORULUI , in conformitate cu prevederile art 65 cpp, norme legale ce prevad obligatia de a administra probele ca o sarcina ce revine exclusiv organului de urmarire si instantei de judecata

Si prevederile art 202 cpp OBLIGA ORGANUL DE URMARIRE SA STRANGA PROBELE NECESARE PENTRU AFLAREA ADEVARULUI si pentru lamurirea cauzei sub toate aspectele.

Organul de urmarire este obligat sa administreze probe atat in favoarea cat si in defavoarea inculpatului. Organul de urmarire este obligat sa stranga date de natura sa serveasca la solutionarea cauzei.

In prezenta cauza se observa ca organul de urmarire a ridicat de la biroul de avocatura al sotiei mele agenda sa de lucru, in acest sens, va rog, sa aveti in vedere *declaratia asistentei sotiei mele, martora Nitu*

Emilia Raluca, care declara ca **a predat organului de urmarire aceasta agenda.**

Extras din declaratia martorei Nitu Emilia Raluca data la 28.09.2007 :
“**astazi cu prilejul prezentei declaratii predau organelor de urmarire penala agenda de culoare albastra, pe care o folosea Elodia la cabinet,**
pentru a-si face diverse insemnari, in legatura cu profesia de avocat.”

Examinand materialele ce insotesc rechizitoriul, observam ca aceasta agenda nu se regaseste in probele trimise instantei, alaturat rechizitorului.

Am solicitat organului de urmarire in probatiune, sa dispuna verificari cu privire la **cauzele pe care sotia mea le avea pe rol si sa identifice persoanele care se gaseau in relatii tensionate cu aceasta**, am solicitat de asemenea sa ceara Directiei Finantelor Publice **veniturile obtinute de sotia mea pe titlu de onorariu** pentru a lamurii o imprejurare esentiala, respectiv **daca existau persoane care i-au remis sume de bani importante si ar fi avut vreo motivatie in stari conflictuale cu sotia mea** in calitate de avocat.

Date importante legate de aceste aspecte cu certitudine se gaseau in agenda sa de lucru.

Nu intelegem motivatia pentru care organul de urmarire, procurorii de caz, desi erau in posesia acestei agende, nu au facut vorbire despre detinerea ei, **nu au exploatat criminalistic datele cuprinse in agenda**, si mai ales **NU INTELEGEM DE CE ACEASTA PROBA NU A FOST INAINTATA INSTANTEI ALATURAT RECHIZITORULUI.**

De asemenea , **nu au fost depuse la dosar si nu au fost inaintate instantei transcrierile convorbirilor telefonice interceptate de catre procuror** in cursul anului 2007, 2008 .

Dupa cum se observa din inscrisurile atasate , in dosarul de urmarire 1249 /P/2007 au fost interceptate si transcrise convorbirile purtate de catre mine cu diferite persoane.

Am constatat ca aceste convorbiri au fost transmise la dosarul 98/P/2008 al PICCJ –DIICOT Brasov , si , **desi au fost administrate ca probe in ACEASTA CAUZA , nu se regasesc la dosar .**

Putem afirma asadar ca au fost omise probele ce puteau sustine APARAREA si au fost inaintate alaturat rechizitoriului numai probele IN ACUZARE .

Incalcarea acestei obligatii de catre organul de urmarire reprezinta o incalcare a prevederilor art 262 Cpp ce presupun obligatia procurorului ca inainte de a emite rechizitoriul sa verifice daca urmarirea penala este completa, daca exista probele necesare si legal administrate care sa garanteze aflarea adevarului.

De asemenea aceasta obligatie de a examina toate probele si de a le atasa rechizitoriului revine procurului conform **art 263 alin 1 Cpp.**

Obligatia de a inainta instantei rechizitoriul impreuna cu dosarul cauzei, CARE SA CONTINA TOATE PROBELE ADMINISTRATE, revine PROCURORULUI IERARHIC CARE A VERIFICAT RECHIZITORIUL SI CARE INAINTEAZA DOSARUL INSTANTEI COMPETENTE.

Nerespectarea acestei obligatii reprezinta cazul de nulitate absoluta potrivit art. 300 cpp cu referire la art 264 cpp si art 197 cpp, consecinta nerespectarii acestei norme fiind aceea prevazuta de art 300 cpp- respective DOSARUL SE RESTITUIE ORGANULUI CARE A INTOCMIT ACTUL DE SESIZARE IN VEDEREA REFACERII ACESTUIA.

Sanctiunea prevazuta de lege pentru incalcarea normelor legale incalcate este prevazuta si de **art 332 alin 2 cpp, respectiv restituirea pentru refacerea urmaririi penale,** fiind dovedit cazul de nerespectare a dispozitiilor privitoare la sesizarea instantei.

Se impune a se observa incalcarea dreptului la aparare si **prin omisiunea organelor judiciare de a administra si de a atasa rechizitorului probele admise in aparare,** la cererea subsemnatului inculpat

Dupa cum se poate obseva din cererea de probe depusa la dosarul cauzei , am solicitat organului de urmarire, administrarea unor probe in aparare raportat la procedurile standard de urmat in materie de disparitie a unei persoane, cu suspiciunea suprimarii vietii.

Intre aceste dovezi am solicitat verificari la centrele sociale si la lacasurile de cult.

Prin ordonanta emisa de catre procuror, **a fost admisa in parte aceasta cerere** si a fost transmisa Patriarhiei Romane solicitarea de a face verificari in legatura cu eventuala prezenta a sotiei mele, avocat GHINESCU ELODIA MARILENA, in cadrul personalului monahal, apartinand vreunei manastari din Patriarhia Romana.

Prin raspunsul numarul 418 din data de 25.01.2013 Patriarhia Romana – Cancelaria Sfantului Sinod a facut cunoscut procurorului ca :
“ (...) ***Indata ce vom avea raspunsul solicitat, va vom instiinta***”.

Se observa asadar ca proba nu a fost administrata, rezultatul la solicitarea noastra nu a constat intr-un raspuns cert, ***ci promisiunea*** ca indata ce se vor obtine datele acestea vor fi trimise procurorului.

Se constata ca o proba admisa NU A FOST ADMINISTRATA.

Se constata ca urmarirea penala nu este completa.

Se constata ca procurorul a sfidat dispozitiile art 262 Cpp ce impuneau procurorului a verifica **daca urmarirea penala este completa**, si daca exista probe necesare si legal administrate, si **abia in aceste conditii se putea emite rechizitoriul.**

Se constata ca au fost nerespectate dispozitiile art. 263 alin 1 cpp privind obligatia procurorului de a mentiona in rechizitoriu “ **fapta si persoana PENTRU CARE S-A EFECTUAT URMARIREA PENALA.**

Neobservand imprejurarea ca o proba admisa nu a fost administrata, procurorul nu si-a indeplinit obligatia aratata in art. 265 alin 1 CPP, respectiv aceea de a constata ca urmarirea nu este completa si ca nu au fost respectate dispozitiile legale care garanteaza aflarea adevarului, **norma ce impune obligatia de restituire a cauzei la organul care a**

efectuat urmarirea penala in vederea completarii sau a refacerii urmaririi penale.

Se impune a se constata incalcarea dreptului la aparare prin **omisiunea administrarii efective a unei probe admisa in aparare de catre procuror**

Dupa cum se poate observa prin ordonanta DE ADMITERE IN PARTE A CERERII D EPROBE IN APARARE , procurorul a admis in aparare emiterea unei adrese catre SPP, **pentru a se comunica rezultatul anchetei efectuata de aceasta institutie in legatura cu cei doi ofiteri SPP** ce erau in relatii apropiate cu sotia mea.

Desi admisa cererea noastra, au fost soliciate si *au fost transmise relatii privind o eventuala ancheta disciplinara* cu privire la cei doi ofiteri SPP.

Nu aceasta a fost cererea noastra.

Dupa cum se poate observa din examinarea cererii de probe, am solicitat dosarul de ancheta privind implicarea celor doi in relatia cu sotia mea, avandu-se in vedere si imprejurarea ca ultima persoana care a contactat-o telefonic pe sotia mea a fost unul din ofiterii SPP, imprejurare cunoscuta de anchetatori.

Asadar raspunsul transmis de catre SPP, prin care aducea la cunostinta procurorului ca “NU S-A EFECTUAT O ANCHETA DISCIPLINARA IMPOTRIVA CELOR DOI OFITERI SPP ”**nu reprezinta o proba administrata de catre procuror in scopul aflarii adevarului** – raportat la imprejurarile ce se impunea a fi fost lamurite.

In cererea mea de probe nu am facut vorbire despre fapte disciplinare.

Ceea ce se impunea a fi verificat de catre procurori, in exercitarea obligatiei de a lamuri cauza, erau datele despre relatia sotiei mele cu cei doi ofiteri si o eventuala implicare a acestora in disparitia sotiei mele.

Organul de urmarire era obligat sa lamureasca aceste aspecte mai ales ca detineau informatii despre:

-Imprejurarea ca sotia mea a suportat o agresiune fizica din partea unuia din cei doi ofiteri SPP,cu putin timp inainte de disparitia sa;

-Din corespondenta e-mail reiese ca ofiterul SPP o avertizase la data de 10 iulie 2007, legat de acele schimbari importante, ca: “in ce priveste cealalta idee....n-asi zice ca e buna, baby, ci mai degreaba rea....si degraba varsatoare de sange nevinovat....(..)... in aceeasi zi in urmatorul e-mail o avertizeaza: “exprimarea noastra a fost sufficient de criptica incat sa nu ne facem griji. Stiu asta. (...)nici acum nu inteleg ce te- a deranjat de fapt ca ti-am spus ca mesajele sunt monitorizate? Doar nu e prima oara, am vrut doar sa-ti reamintesc asta”.

In acest context procurorul avea obligatia de a cere lamuriri cu privire la acea idee “ degraba varsatoare de sange nevinovat”.

Ancheta interna efectuata de SPP avea relevanta majora in cauza pentru aflarea adevarului cat timp se vorbeste de monitorizare .

Restrictiile in aflarea adevarului ma priveaza de dreptul de a avea parte de o ancheta completa si corecta.

Raspunsul SPP la solicitarea noastra se impunea si din perspectiva modului in care cei doi ofiteri SPP au dat declaratiile in fata procurorului.

Astfel se observa ca singura declaratie data sub prestare de juramant, data de ofiterul Ilie Cristian, a fost cea din iulie 2008.

Declaratia data procurorului la data de 14 ianuarie 2013 de catre Ilie Cristian a fost data in lipsa juramantului si singura norma legala care permite in procedura legala interna omisiunea depunerii juramantului este cea prevazuta de art 79 alin 1 cpp, respectiv: “*persoana obligata a pastra secretul profssional nu poate fi ascultata ca martor cu privire la faptele si imprejurarile de care a luat cunostinta in exercitiul profesiei fara incuvintarea persoanei sau a unitatii fata de care este obligata a pastra secretul*”.

In ceea ce-l priveste pe Zabara Dan, se observa ca acestui martor I-AU FOST LUATE TOATE DECLARATIILE fara JURAMANT.

Este rezonabila aprecierea ca doar acesta restrictie putea justifica atitudinea organului de urmarire fata de cei doi ofiteri, carora nu le-a cerut a depune juramantul in niciuna din modalitatile aratate in art. 85 cpp.

In aceste conditii cu atat mai mult se impunea preluarea anchetei interne efectuata de SPP.

In acest context, **neadministrarea probei solicitate si admisa de procuror echivaleaza cu o incalcare grava a dreptului la aparare,** incalcare dreptului la o ancheta completa, o incalcare grava a obligatiei organului judiciar de a administra toate dovezile necesare pentru aflarea adevarului in cauza.

Aceasta omisiune reprezinta cazul de neregularitate a actului de sesizare raportat la prevederile art 261 cpp privind obligatia de a face o ancheta completa, raportat si la art 263 cpp privind obligatia ca rechizitoriul sa insumeze o urmarire penala completa cu referire la probe certe, care sa nu lase loc echivocului cu privire la fapta retinuta prin actul de acuzare.

Sanctiunea pentru nerespectarea acestei cerinte este cea aratata la **332 alin 2 cpp** si atrage restituirea dosarului pentru refacerea urmaririi penale.

Hotararea este nelegala si prin neobservarea incalcarii dreptului la aparare prin **omisiunea administrarii unor probe certe privind delimitarea imprejurarii privind disparitia sotiei mele de suspiciunea de omor.**

In Rechizitoriu se arata :

“Dovada faptului că Ghinescu Elodia Marilena este decedată, nefiind o simplă persoană dispărută, este dată de activitățile de cautare(..)/ În acest sens, menționăm că au fost efectuate investigații ample, menite a găsi victima, atât în cadrul procedurii dispariției, cât și în cadrul procedurii urmăririi internaționale și în prezentul dosar penal.”

Se impune a avea in vedere urmatoarele aspect ce contrazic ipoteza acuzarii :

1. Am solicitat a se face adresa la Interpol pentru a cere lamuriri despre identificarea sotiei mele la aeroporturile din tara

Aceasta cererea a fost respinsa cu motivatia ca au fost primite relatii de la 180 de tari in sensul ca nu a fost identificata locatia sa.

Va rog sa observati ca acest raspuns nu echivaleaza ca administrare a acestei dovezi.

Raspunsul transmis de catre Interpol privind darea in urmarire in cele 185 de tari ESTE IRELEVANT .

In adresa nr 1785372/JGV din 6.10.2008 se mentioneaza “datele de identitate , fotografia si semnalmentele sus-numitei au fost difuzate in cele 185 state member Interpol, pentru masurile specific de cautare .Pana in prezent nu am primit date in legatura cu localizarea acesteia in strainatate .”

Adresa confirma imprejurarea ca “ ***NU AM PRIMIT DATE***”.

Potrivit procedurilor specific Interpol , urmarirea UNEI PERSOANE ADULTE DISPARUTE (art 97) , in conditiile in care persoana este urmarita in materia “***NOT CRIMINAL*** “ , se face sub o directiva , numita “ACTIUNEA DE URMAT “ – ADRESATA TUTUROR AGENTILOR INTERPOL INSARCINATI CU URMARIREA .

In aceasta procedura a urmaririi adultului – not criminal- actiunea de urmat este aceea specificata in procedure de : “ ***INTREBATI PERSOANA DACA EL/EA ESTE DE ACORD CA ADRESA /LOCATIA EI/LUI SA FIE COMMUNICATE AUTORITATILOR SOLICITANTE / LUATI LEGATURA CU BIROUL NATIONAL SIRENE SI COMUNICATI CONSIMTAMANTUL PERSOANEI LA NR TEL ...***”

INTREBARI CE NU AU PRIMIT RASPUNS INAINTE DE A FI ACUZAT DE OMOR IN PREZENTA CAUZA :

-De ce s-a dat valoare probatorie raspunsului emis de catre Interpol in sensul ca NU S-AU PRIMIT DATE IN LEGATURA CU

LOCALIZAREA cat timp SE STIA de existenta acestei proceduri CE INTERZICEA agentilor Interpol sa COMUNICE DATE DESPRE LOCALIZAREA SOTIEI MELE – in situatia lesne de observat ca aceasta nu isi dadea consimtamantul in conditiile in care a plecat TOCMAI pentru a nu fi gasita ?

-De ce nu a fost dispusa cautarea in material “criminal mater “ CARE FACEA OBLIGATORIE IDENTIFICAREA SI TRANSMITEREA DATELOR PRIVIND LOCALIZAREA ?

-De ce nu s-au cerut relatii de la birourile Sirene / Interpol despre imprejurarea privind TRANSMITEREA RASPUNSULUI SOTIEI MELE la intrebarea specificata in fisa urmaritului – PRIVIND CONSIMTAMANTUL SAU LIPSA CONSIMTAMANTULUI ?

-DE CE NU S-A FACUT DISTINCTIA INTRE OBLIGATIA DE A PASTRA SECRETUL CU PRIVIRE LA LOCALIZARE si OBLIGATIA de a transmite informatii DESPRE EXISTENTA ACESTEIA CA FIINTA IN VIATA – cat timp se stia ca exista un caz in care o persoana ESTE ACUZATA DE O INFRACTIUNE GRAVA PE CARE NU A COMIS –O un omor ASUPRA UNEI PEROANE CE DE FAPT ERA IN VIATA ?

-DE CE NU S-A DAT VALOARE PROBATORIE INSCRISURILOR CE CONFIRMA IESIREA DIN TARA A SOTIEI MELE ?

Astfel,

-**In volumul III** al dosarului de urmarire penala , **fila 159** este depusa FISA URMARITULUI ce o priveste pe sotia mea .

Aceasta fisa poarta mentiunea :”**Figureaza iesit din tara** “

-**in volumul VIII** al dosarului de urmarire penala , **la fila 23** exista un in scris anexa al fisei urmaritului ce cuprinde mentiunile :” Solicitarea UI 132639/26.09.2007 Informatii : “ ***se detin date despre aceasta ca ar fi plecata in strainatate.*** La data disparitiei avea asupra sa pasaportul . Anterior disparitiei a avut ***dese plecari*** in strainatate (Paris, Venetia, Dubai, etc) atat in interes personal ***cat si profesional*** “

XII . HOTARAREA PRIMEI INSTANTE ESTE NELEGALA SI SUB ASPECTUL IMPREJURARII CA judecatorul cauzei a primit cererea de schimbare a incadrarii juridice intr-o fapta de omor prin cruzimi – o acuzatie mai grava decat cea adusa prin actul de sesizare a instantei – si a pus aceasta cerere in discutia partilor la acelasi termen de judecata – fara a acorda termen pentru pregatirea apararii

JURISPRUDENTA CURTII EUROPENE IN MATERIE :

Mattocia vs Italia, rolul important al acuzatiei oficiale aduse unei persoane.

Aceasta informare vizeaza faptele materiale si calificarea juridica.

Informarea trebuie sa fie detaliata, in materie penala, sa fie o informare precisa si completa cu privire la faptele ce se reproseaza acuzatului si a calificarii lor juridice, reprezentand o conditie esentiala a dreptului la un proces echitabil si exista o legatura

evidenta cu dispozitiile art.6 (3) lit.b CEDO: orice acuzat are dreptul sa dispuna de timpul si de inlesnirile necesare pregatirii apararii sale.

NORME LEGALE RELEVANTE :

Art. 237 al 2 C.pr.p. coroborat cu art.6 para. 3 lit.b CEDO: statele trebuie sa adopte masura pozitive, informarea sa fie efectiva. Modificarea acuzatiei trebuie adusa la cunostinta persoanei in conditii de promptitudine pt a dispune de facultatea pregatirii apararii.

XIII. JUDECATORUL A PRIMIT O CERERE DE SCHIMBARE A INCADRARII JURIDICE A FAPTEI – din partea partii civile –si a respins cererea ca nefondata desi se impunea a fi respinsa ca INADMISIBILA

legislatie si doctrina :

partea civila poate formula cereri, ridica exceptii si pune concluzii in masura in care acestea au legatura cu pretentiile sale civile. (art.301)

NELEGALITATEA HOTARARILOR INTERLOCUTORII

1. INCHEIEREA DIN DATA DE 10 IUNIE 2013 PRIVIND JUDECATA ASUPRA MASURII ARESTARII PREVENTIVE DUPA CASAREA CU TRIMITERE SPRE REJUDECARE :

- cauza s-a intors spre completul ce avea repartizata cauza spre judecata pe fond- judecatorului Neacsu Gheorghe
- judecatorul a formulat cerere de abtinere
- asupra cererii de abtinere NU s-a incheiat proces -verbal de repartizare spre solutionare a cererii de abtinere catre completul CE AVEA APTITUDINEA LEGALA DE A SOLUTIONA CEREREA
- cererea de abtinere a fost solutionata de catre judecatorul I . Fundatureanu ce a admis cerera
- fara a se mai trimite cauza spre repartizare aleatorie penru a stabili completul ce va primi cauza spre judecata – dupa admiterea cererii de abtinere a judecatorului Gheorghe Neascu,
- ***judecatorul Ioan Fundatureanu a preluat fara nici o imputernicire legala spre judecata cauza***
- judecatorul iona Fundatureanu a soluionat cauza si a pronuntat hotararea de mentinere a arestarii preventive

2. INCHEIEREA DE SEDINTA DIN SEDINTA DIN 25 IUNIE 2013 – INCHEIEREA DIN SEDINTA DE DEZBATERE A CAUZEI PE FOND – AMANARE A PRONUNTARII

- incheierea de sedinta este redactata cu nerespectarea cerintelor de legalitate prevazute de lege
- incheierea de sedinta nu cuprinde motivele ce au stat la baza deciziilor judecatorului fata de cererile solutionate prin incheierea de sedinta

(restituire a cauzei la organul de urmarire penala / sesizarea Curtii de la Luxembourg / completarea probatiunii)

- incheierea **nu a fost pronuntata in sedinta publica**
- nu a fost adus la cunostinta partilor **dreptul de exercitare a caii de atac**

NELEGALITATEA HOTARARII RAPORTAT LA NELEGALITATEA PROBELOR PE CARE SE BAZEAZA

Judecatorul primei instante a pronuntat o solutie de condamnare pentru savarsirea infractiunilor de omor si pofanare de morminte , in conditiile art 174,175, 319 cod penal , **fara a avea minim fundament in lucrarile dosarului- respectiv in probele administrate .**

IN PRINCIPAL

A se observa ca judecatorul a pronuntat **o hotarare de condamnare pe baza materialului probator administrat in cursul urmaririi penale .**

Este nepermis de lege a fundamnetata o hotarare de condamnare **pe baza unor probe administrate de catre procuror .**

Probele adminstrate de catre procuror **au rolul de a servi NUMAI pnetru a sprijini rechizitoriul ca act de investire a instantei .**

Judecatorul este obligat de lege a-si fundamnetata decizia de condamnare pe silogisme/rationamente proprii desprinse din probatoriul administrat nemijlocit in in faza cercetarii jduecatoaresti .

Aceasta ratiune a legii ocroteste urmatoarele principii de baza :

- dreptul judecatorului de a-si formula **propriile convingeri** asupra vinovatiei sau nevinovatiei unei **persoane pe baza propriilor simturi / dupa o examinare directa a probelor**
- **dreptul unui acuzat de a participa la administrarea probatoriului**
– fiind garantat dreptul acestuia de aparare prin instituirea **principiului oralitatii / contradictorialitatii si nemijlocirii**

- dreptul de control asupra modului de administrare a justitiei garantat societatii prin posibilitatea de a participa la sedinte publice in care se dezbate si se administreaza probatoriul in mod public , oral,
- doctrina moderna apreciaza ca *probe obscure* probele administrate fara respectarea acestui principiu

Judecatorul a pronuntat o decizie de condamnare pe baza unor probe nelegale – adminsitate in conditii de clandestinitate .

In aceasta ipoteza **judicatorul era obligat , potrivit art 64 alin 2 cpp sa constate modul nelegal in care au fost administrate si sa dispuna inlaturarea lor din probatiuni .**

In aceasta ipoteza juridica erau urmatoarele “probe” :

1. *probele adminsitare cu incalcarea prevederilor art 172 cpp – cu sfidarea dreptului avocatului mea de a partciipa la administrarea lor :*
2. *probe administrate in faza actelor premergatoare :*
3. **probe administrate cu nerespectarea procedurii prevazuta de lege :**
 - cercetarea la fata locului ...dublarea acestei activitati de alte activitati urmarindu-se scoaterea mea din spatiul in care se facea cercetarea
 - perchezitia / atat cea desfasurata in septembrie 2007 cat si cea desfasurata in anul 2012
 - prelevarea de probe efectuata in cursul perchezitiilor
4. **probe administrate de catre organe de urmarire necompetente functional- politisti / desi urmarirea penala- toate actele acesteia – erau in competenta EXCLUSIVA a PROCURORULUI**

NETEMEINICIA HOTARARII ESTE OGLINDITA SI IN URMATOARELE ASPECTE :

Judecatorul primei instante a pronuntat o solutie de condamnare pentru savarsirea infractiunilor de omor si pofanare de morminte , in conditiile art 174,175, 319 cod penal , **fara a avea minim fundament in lucrarile dosarului-** respectiv in probele administrate .

1.2. Se accentuează în rechizitoriu ”relația tensionată dintre cei doi soți”, se vorbește despre ”relații extraconjugale inițiate”, de ”un stil de viață libertin”, de ”perpetuarea sentimentului de frustrare”, toate acestea ducând la un ”conflict care escalada în mod constant”.

Toate aceste afirmații sunt presupuneri fanteziste care sunt contrazise de declarațiile din dosar astfel:

- *declarație Ghinescu Constantin-Robert din 13.09.2007 – ”o relație absolut normală”*

- *declarație Ghinescu Emilia din 13.09.2007 – „ nu am observat în acest timp vreo nemulțumire între ei”;*

- *declarație Ghinescu Dumitru din 13.09.2007 – „ eu nu i-am auzit niciodată certându-se sau lovindu-setotul părea normal”.*

- *declarație Breazu Marius din 25.02.2008 – „ nu l-am văzut pe Cioacă Constantin Cristian manifestându-se violent în vreo împrejurare”.*

- *declarație Iosif Liviu din 21.09.2007 – „ nu am sesizat nicodată ca între Cioacă Constantin Cristian și Elodia să existe relații tensionate”.*

- *declarație Ardeleanu Cristina Ileana din 05.03.2008 – „ Elodia nu mi-a povestit că soțul ei ar fi agresat-o sau înjurat-o”.*

- *declarație Bogdan Ramona Elena din 28.09.2007 – „ nu am auzit-o vreodată că s-a certat cu soțul său sau că acesta o bătea”.*

-*declarație Niță Raluca Emilia din 28.09.2007 – ”nu am auzit-o niciodată că ar fi fost agresată de Cristi”*

Referitor la relațiile extraconjugale, singura care inițiasse astfel de relații este Ghinescu Elodia Marilena, acest aspect rezultând și din declarațiile martorilor care au cunoscut această relație, dar care au păstrat tăcerea.

-declarație Niță Raluca Emilia din 28.09.2007 – ” în urma cu circa 1 an și jumătate Elodia mi-a zis că pe net a cunoscut un bărbat pe nume Ilie Cristian s-a întâlnit de mai multe ori cu Ilie Cristian și că deveniseră amanți”.

-declarație Niță Raluca Emilia 19.09.2012 – ” relația dintre mine și doamna Ghinescu Elodia era suficient de apropiată încât aceasta să-mi spună detalii despre viața ei intimă, cum ar fi relația extraconjugală cu ofițerul SPP despre care eu am știut de la începutul ei.....știam astfel și atunci când se întâlnea cu amantul ei și ce făcea cu acesta. Uneori întâlnirile cu acesta durau o zi, alterori se organiza în așa fel încât să fie cu acesta un week-end”, ”la un moment dat i-am povestit și soțului meu despre relația extraconjugală a doamnei Elodia”.

-declarație Morgovan Claudia din 27.09.2007 – ” Elodia în vara anului trecut mi-a mai spus că are o relație cu un ofițer SPP care o dată a venit în Brasov și împreună cu Elodia au venit pe la mine pe la magazin”. ”L-am cunoscut pe acest Dan, fiindu-mi prezentat de Elodia anterior când acesta venise la Brașov și am aflat că se numește Zabara Dan”.

-declarație Ardeleanu Ileana Cristina din 05.03.2008 – ” Mi-a spus că în excursie va veni cu un bărbat care se numește Ilie Cristian.....mi-a povestit că este amantul ei pe care l-a cunoscut aproximativ în vara anului 2006 și că ține mult la el”.

-declarație Constantinescu Mircela Cosmina din 12.03.2008 – ” În vara anului 2006, Elodia m-a vizitat în București, ocazie cu care mi-a spus că a cunoscut pe Internet un bărbat pe nume Ilie Cristian care lucrează în SPP. Elodia mi-a spus că este îndrăgostită de acest bărbat cu care are o bună comunicare, iar cu ocazia acelei întâlniri l-am văzut și eu de la distanță pe Ilie Cristian care venise să o ia pe Elodia”.

-declarație Epure Camelia din 10.10.2007 – ” urma să plece la Dubai împreună cu o prietenă, unde urma să se întâlnească cu iubitul ei pe care l-a cunoscut în luna aprilie 2007, la București, că era ofițer și lucra în Dubai”.

-declarație Bogdan Ramona Elena din 28.09.2007 – ”în urma cu circa 1 an și jumătate Elodia mi-a spus că și-a găsit un amant în persoana unui bărbat care lucrează la SPP...vorbea deseori cu el la telefon când era la mine la salon și

că îmi zicea că se duce deseori în week-end la București pentru a se întâlni cu acesta”.

1.3. Se afirmă în rechizitoriu că victima și inculpatul au continuat să păstreze față de cei din anturajul lor aparența unei relații normale, cu tentă mai libertină, care însă degenera adesea în certuri însoțite de manifestări violente, afirmație care nu este susținută din probele aflate la dosar.

Astfel, Ghinescu Elodia Marilena a descris persoanelor din anturajul ei relația pe care o avea cu soțul ei în mod diferit, declarațiile martorilor conținând aspecte diametral opuse.

-declarație Morgovan Claudia 27.09.2007 „*S-au înțeles să nu mai aibă relații intime și că fiecare dintre ei să aibă viața lor sentimentală separat*”, „*Elodia nu mi-a precizat motivul care i-a determinat să ajungă la această înțelegere, dar am înțeles că nu-l vorbea de rău pe soțul ei pe care îl alinta Kiki*”. „*Aceste lucruri mi le-a spus Elodia cred că în vara anului trecut, perioadă în care mi-a spus că are o relație cu un ofițer SPP cu care o dată a venit în Brașov și împreună cu Elodia au venit la mine la magazin*”....

-declarație Ardeleanu Cristina 05.03.2008 – „*Elodia s-a simțit neglijată de soțul ei, nemulțumită că lucrează noaptea, și că în relația lor a intervenit o monotonie și o anumită plictiseală*”.

-declarație Epure Camelia – 10.10.2007 „*Știam că ea se înțelege bine cu soțul ei, Cioacă Cristian, însă după nașterea lui Patrick, Elodia mi-a spus că relația sa cu Cioacă Constantin Cristian s-a mai răcit, fără să îmi spună motivul, în schimb Elodia mi-a spus că dormea cu copilul ei separat de soț*”. „*Elodia vroia să-și mențină căsnicia și niciodată nu mi-a spus că ar dori să divorțeze de soțul ei*”

-declarație Constantinescu Mircela Cosmina din 12.03.2008 – „*Elodia mi-a spus că este supărată pentru că soțul ei Cristian Cioacă lucrează în ture de noapte și o neglijează*”.

-declarație Bogdan Ramona Elena – 28.09.2007. „*Din discuțiile cu Elodia mi-am dat seama că relația ei familială devenise monotonă*”.....” *Elodia nu mi-a spus niciodată că ar vrea să divorțeze*”.....” *Elodia mi-a lăsat impresia că era*

mulțumită de viața dublă pe care o ducea, adică de viața în familie și de relația ei cu domnul de la SPP.”

Denaturarea relației normale pe care o avea cu soțul ei, relație care însă era prezentată în mod diferit prietenelor din anturajul ei, a avut ca scop crearea unei compasiuni, a unei înțelegeri și a acceptării relației extraconjugale în care se afla și care conform declarațiilor martorilor devenise foarte intensă.

-declarație Niță Raluca Emilia din 17.01.2013 – ”Elodia regreta doar că nu l-a întâlnit înainte să se căsătorească cu Cioacă, îmi spunea că sunt compatibili”.

-declarație Ardeleanu Cristina din 05.03.2008 – ” Elodia plângea, iar la întrebarea mea care este motivul, mi-a explicat că ține mult la Ilie Cristian, că e afectată de faptul că s-au despărțit temporar geografic și că i-ar plăcea să petreacă mai mult timp împreună”, ”se iubeau și se înțelegeau foarte bine, el ținea mult la ea și invers, Elodia la el.....era încântată de această relație”.

Aspecte relevante reies și din corespondența electronică dintre Ghinescu Elodia Marilena și Ilie Cristian, anexată la dosarul cauzei.

Deasemenea, din declarațiile martorilor audiați, nu reiese niciun aspect referitor la certuri însoțite de manifestări violente.

- declarație Ghinescu Constantin-Robert din 13.09.2007 – ”o relație absolut normală”

- declarație Ghinescu Emilia din 13.09.2007 – „, nu am observat în acest timp vreo nemulțumire între ei”;

- declarație Ghinescu Dumitru din 13.09.2007 – „, eu nu i-am auzit niciodată certându-se sau lovindu-setotul părea normal”.

- declarație Breazu Marius din 25.02.2008 – „, nu l-am văzut pe Cioacă Constantin Cristian manifestându-se violent în vreo împrejurare”.

- declarație Iosif Liviu din 21.09.2007 – „, nu am sesizat niciodată ca între Cioacă Constantin Cristian și Elodia să existe relații tensionate”.

- declarație Ardeleanu Cristina Ileana din 05.03.2008 – „, Elodia nu mi-a povestit că soțul ei ar fi agresat-o sau înjurat-o”.

- declarație Bogdan Ramona Elena din 28.09.2007 – „, nu am auzit-o vreodată că s-a certat cu soțul său sau că acesta o bătea”.

-declarație Niță Raluca Emilia din 28.09.2007 – ”nu am auzit-o niciodată că ar fi fost agresată de Cristi”

Contrar adevărului, se insinuează în rechizitoriu, că în lunile dinaintea dispariției au devenit frecvente discuțiile despre un iminent divorț.

Acest aspect este contrazis de declarațiile martorilor din dosar, care afirmă că divorțul era amintit de Ghinescu Elodia în ipoteza în care soțul ei afla despre relația extraconjugală a acesteia.

-declarație Constantinescu Mircela Cosmina din 12.03.2008 – ” eu am întrebat-o pe Elodia dacă nu îi este frică că va fi prinsă de soțul său, iar ea mi-a spus că -și asumă acest risc și că dacă lui Cristi nu -i va conveni ceva, poate să divorțeze”.

Deasemenea, pentru a-și justifica relația extraconjugală pe care o avea, Ghinescu Elodia Marilena prezintă o altă realitate anturajului ei, susținând că soțul ei are relații extraconjugale, aspect care nu reiese de nicăieri, nereprezentând realitatea.

De altfel, discuția privind divorțul a fost abordată de către mine pentru prima dată în 29.08.2007, aspect care reiese din *declarația martorei Iosif Niță Raluca Emilia din 19.09.2012 – ” miercuri am auzit-o vorbind la telefon pe un ton ridicat cu soțul, de la birou și am auzit-o afirmând ” și eu vreau să divorțez”, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că soțul ei i-a propus să divorțeze”.*

1.4. Se afirmă deasemenea în rechizitoriu că Ghinescu Elodia Marilena și-a schimbat modalitatea de alocare a veniturilor realizate, că a încetat să îi mai dea soțului bani de cheltuială, aceasta determinând frustrări suplimentare.

Acest aspect este indus de către procurorii care au audiat martorii în perioada decembrie 2012 – ianuarie 2013, nefiind relatat în ceilalți cinci ani în care s-au desfășurat lucrări în dosar.

Astfel sunt audiați martori care nu au mai fost audiați anterior, avocați ai Baroului Brașov și care au venit ” cu lecția învățată” declarând aceleași aspecte.

Pentru a crea o altă stare de fapt și declarațiile martorilor audiați anterior în cauză sunt conduse spre a declara aceleași aspecte.

De altfel din compararea declarațiilor date în perioada 2007 – 2008 și a declarațiilor date în perioada 2012 – 2013, se observă fără tăgadă inducerea acestora spre unele aspecte nedeclarate anterior, precum și contrazicerea în aspectele afirmate la intervalul așa de mare de timp.

Relevantă sub acesta aspect este **declarația lui Ilie Cristian care declara în 02.07.2008** ” în legătură cu ultimul email pe care l-am primit de la Elodia.... din conținutul acestuia am înțeles că Elodia era obosită și că avea nevoie de un răgaz pentru regruparea forțelor....Elodia mi-a lăsat impresia că avea o stare psihică mai puțin bună” pentru ca în 14.01.2013 să declare ”în zilele de dinaintea dispariției, Elodia a avut un comportament normal, nu mi s-a părut mai bulversată sau mai labilă”.

În 18.01.2013, **Neacșu Nicolae**, avocat în cadrul Baroului Brașov, **declară că era ” confident”** al Elodiei, că ”a auzit” , ” a presupus”, și induce ideea ”copilului făcut mai greu, la vârsta de 36 de ani”.

Rădulescu Ștefan Avedis, consilier juridic, susține **în declarația dată în 17.01.2013** că Elodia ” a avut dificultăți în a ține sarcina, s-a chinuit destul de mult”.

Dumitrache Anca Sorana, medic, **contrazice în declarația dată în 17.01.2013** afirmațiile celor doi, concluzionând ”a fost o sarcină fără probleme deosebite”.

1.5. Se face referire în rechizitoriu, la perioada pe care a petrecut-o Ghinescu Elodia și Ilie Cristian în Dubai și la aspectul că această deplasare ar

reprezenta o recompensă a martorei Milandru Maria Daniela pentru serviciile prestate ca avocat, totodată aceasta însoțind-o în călătorie.

”Povestea” deplasării în Dubai a fost descrisă diferit, în funcție de persoanele care știau că Ghinescu Elodia are o relație extraconjugală sau nu cunoșteau acest aspect.

Astfel, **Ghinescu Dumitru declara în 13.09.2007** – ”Elodia mi-a spus că merge singură în Dubai, fapt care m-a contrariat și pe mine și mi-a spus că Cristi nu se împacă cu căldura”.

Ghinescu Emilia declară în 13.09.2007 ”fiica mea mi-a spus în prezența soțului că o persoană are obligație la ea și s-a oferit să-i plătească contravaloarea drumului”.

Ghinescu Constantin Robert declara în 13.09.2007 – ”sora mea mi-a spus că are o prietenă stewardesă în Dubai și care a invitat-o să meargă la ea în concediu”.

În 28.09.2007 **Ghinescu Constantin Robert declara** ”la mare s-a discutat și în legătură cu plecarea Elodiei în Dubai, aceasta spunându-ne că excursia este plătită de un client și că va pleca cu o prietenă Dana Munteanu.

Celelalte persoane din anturajul ei, care cunoșteau relația extraconjugală, afirmă toate că merge în Dubai pentru a se întâlni cu amantul.

Din lecturarea declarațiilor martorilor, reiese că și venirea din Dubai s-a desfășurat diferit astfel că:

Morgovan Claudia declara în 06.09.2007: ”Sâmbătă dimineața pe 18.08.2007, conform înțelegerii, sora mea a dus-o pe Elodia cu mașina la aeroportul Otopeni urmând ca la revenirea în țară în 26.08.2007 eu sau sora mea să o luăm de la aeroport. Cu o zi înainte de a veni în țară, Elodia mi-a telefonat și mi-a spus să nu mai vin la aeroport să o iau pentru că o să vină Robert”.

Ghinescu Constantin Robert – 28. 09.2007 – ” Elodia m-a mai sunat pe 25.08.2007 când m-a întrebat dacă pot să merg a doua zi dimineață să o iau de la aeroport.....am întrebat-o de ce nu merge Cristi să o ia, ea mi-a spus că nu vrea să-l deranjeze”.

Este foarte ușor de dedus și din tot ceea ce este expus anterior rezultă cum a manipulat și și-a planificat toate aspectele pentru a nu se afla că avea o relație extraconjugală.

În continuare sunt expuse evenimentele care s-au desfășurat în perioada 28-30.08.2007.

De altfel, acestea rezultă și din analizarea reprezentării grafice a deplasărilor pe care le-am făcut, aceasta realizându-se din analiza convorbirilor telefonice suprapusă peste traseele pe care le-am efectuat.

Astfel în noaptea de 28/29.08.2007 conform declarației martorei Mîtu Carmen din 18.07.2008 am efectuat controlul dispozitivului de ordine publică între orele 00³⁰ – 05⁰⁰.

Între orele 05⁰⁰ – 07⁰⁰ m-am deplasat la Pitești de unde am plecat la ora 11²⁰, ajungând în Brașov în jurul orelor 14³⁰.

Din reprezentarea grafică a traseelor posturilor telefonice, rezultă că până în jurul orelor 20³⁰ m-am aflat în Brașov.

Am plecat la ora 20³⁰ din Brașov, ajungând la Pitești în jurul orelor 22³⁰ și am fost localizat acolo până în jurul orelor 00³⁰ când am plecat la Brașov, unde am ajuns în jurul orelor 02¹⁰.

Reprezentarea grafică a traseelor posturilor telefonice anexată la dosar, demonstrează că mă aflu în Brașov în data de 30.08.2007, de la ora 02¹⁰ până în jurul orelor 12⁰⁰ când am plecat la Pitești, unde am ajuns în jurul orelor 14³⁰.

Conform declarațiilor martorilor (Mateescu Ion și Precup Diana) și reprezentărilor grafice ale traseelor posturilor telefonice, m-am aflat în localitatea Pitești până în data de 01.09.2007, ajungând la Brașov în cursul după-amiezii.

1.6. În rechizitoriu se continuă ”scenariul” fantezist adăugându-se la susținerea acestuia declarațiile celor doi vecini de la apartamentul 7, Cheța Ofelia și Cheța Ionel Sorin.

Aceștia declară următoarele:

- declarație Chețea Ofelia Tereza – 28 decembrie 2007. „Nu pot preciza exact data.....și cam în jurul orelor 00, am auzit un zgomot puternic”.....”menționez că cu acel prilej nu am auzit certurile între cei doi”.....”menționez că pot spune cu certitudine doar faptul că s-a produsorele 24.”

- declarație Chețea Ionel – Sorin – 28 decembrie 2007 – „, nu pot preciza exact când, mă aflu împreună cu soția și cei doi chiriași în bucătărie, iar în jurul orelor 00 – 01 am auzit un zgomot ca o bubuitură puternică produsă în apartamentul de deasupra”.

Deasemenea, aceștia declară că autoturismul proprietatea subsemnatului a fost parcat în fața intrării în bloc în nopțile de 29, 30 , 31.08.2007, tot în aceleași zile în care au aproximat că au auzit bubuitura.

Din reprezentările grafice ale traseelor posturilor telefonice, cât și din declarațiile martorilor Mîțu Carmen, Precup Diana, Mateescu Ion reiese că în data de 29.08.2007 între orele 22⁰⁰ – 05⁰⁰ am fost la serviciu și ulterior la Pitești, în data de 30.08.2007 am fost la Pitești, în aceeași locație fiind și în data de 31.08.2007.

Martorul Chețea Ionel Sorin precizează că se mai aflau în casă încă două persoane.

Audiată, Eross Ibolya Erzebet, declară la 22.11.2007 următoarele:

- declarație Eross Ibolya Erzsebet – 22.11.2007 – „, Într-una din serile perioadei 27 – 31 08.2007 (nu-mi amintesc în care) în timp ce mă aflu în bucătărie împreună cu Ofelia, Sorin, și cu d-na Socaciu, în jurul orelor 24, am auzit o bubuitură asemănătoare zgomotului produs de cădere a unui obiect mai greu pe podea. Nu pot preciza dacă bubuitura provenea din apartamentul Elodiei și lui Cioacă sau din apartamentul vecinilor de dedesupt și menționez că nu am auzit alte zgomote sau certuri”.” Pe Cristi și Elodia nu i-am auzit niciodată certându-se”.

Deasemenea, prin comisie rogatorie internațională este audiată și martora Ionescu (Zaharia) Raluca Ecaterina, care deși fusese audiată în 2008 la Brașov (această declarație neexistând la dosar), declară că a locuit în apartamentul de

dedesupt până la sfârșitul anului 2004. De menționat că în perioada septembrie – decembrie 2004 am locuit la Râșnov, la socrii mei, apartamentul fiind în renovare.

De altfel, **Rahaian Marin** locatar al apartamentului nr. 8 și singurul vecin de pe scară audiat, **declară în 20.09.2007** – *”Nu cunosc care erau relațiile dintre cei doi soți și nici nu am auzit să se certe în așa fel încât noi vecinii să auzim scandal”*.

1.7. Se continuă scenariul fantezist, cu transportarea cadavrului și depesarea acestuia în baia mare, folosind o geantă de voiaj de dimensiuni mari, pe care victima o cumpărase în timpul vacanței în Dubai, inculpatul a transportat fragmente de cadavru în portbagajul autoturismului. Nu au fost găsite nici următoarele obiecte: un cuțit cu lungimea de 25-30 cm, două prosoape, geanta de voiaj și perdeaua de duș.

Se introduc în ”scenariu” geanta de voiaj, perdeaua de duș, cuțitul, prosoapele.

Referitor la geanta la care se face referire în rechizitoriu, singurii martori care au văzut respectivul obiect declară următoarele:

- declarație Ghinescu Constantin Robert – 28.09.2007 – *„Ca bagaje avea trolerul cu care plecase și care era de culoare cărămizie, precum și o geantă din material textil de culoare gri cu înălțimea de aproximativ 80 cm și cu lățimea de aproximativ 60 cm.....Elodia a zis că această geantă a cumpărat-o din Dubai”*.

- declarație Ardeleanu Ileana Cristina 05.03.2008. - *„Elodia și-a cumpărat o geantă de culoare gri închis, cu mâner extensibil și două role”.....Apreciez că mărimea geții era de circa 68 cm iar adâncimea de aproximativ 35 cm. Consider că mărimea acestei geții nu ar permite introducerea unei persoane în interiorul ei”*.

Referitor la perdeaua de duș, cuțit și prosoape, declarațiile singurei persoane care a locuit în acel apartament sunt elocvente:

Proces verbal de prezentare pentru recunoaștere – 02.11.2007

*„ După ce a privit cu atenție obiectele mai sus menționate, **Teodor Elena declară** că un cuțit asemănător cu cel prezentat în fotografiile puse la dispoziție*

avea și Ghinescu Elodia în bucătăria sa”.....”atât prăselele erau din lemn și prinse în nituri, cât și forma și dimensiunea lamei cuțitului au caracteristicile celui dispărut din bucătăria familiei Cioacă”.

-declarație Teodor Elena – 27.11.2007 – „m-am apropiat de chiuveta din bucătărie în care se aflau mai multe vase murdare iar polițiștii au ridicat vasele și mi-au zis să mă uit dacă este cuțitul respectiv. Eu m-am uitat și nu am văzut acest cuțit cu precizarea că polițistul a ridicat doar o parte din vase și nu pot afirma cu certitudine că era imposibil ca acel cuțit să se afle sub vasele din chiuvetă. În prezența mea în bucătărie nu s-au mai deschis sertare, motiv pentru care eu nu pot spune dacă cuțitul de bucătărie se afla sau nu în altă parte”.....”Precizez că un polițist m-a condus direct la sertarul unde se aflau tacâmurile și mi-a zis să mă uit în sertar deschizându-l doar puțin astfel încât eu nu aveam posibilitatea să văd acel cuțit.....Dacă era pus într-un compartiment aflat mai în spatele sertarului nu l-aș fi văzut.”

- declarație Teodor Elena – 12.09.2007, „eu în acea zi (30.08.2007) nu am intrat în dormitorul lor și nici în baia din acest dormitor”.

- declarație Teodor Elena – 14.09.2007, „Inainte ca Elodia și Cristi să plece în concediu în Italia l-a cabina de duș din baia din dormitorul lor era o perdea de protecție din plastic de culoare albă cu imprimeuri albastre”.....” de abia în data de 11.09.2007am văzut că această perdea de protecție era crem cu imprimeu alb”....”nu intram de obicei în dormitorul lor pentru că nu aveam ce căuta acolo și nu am văzut această perdea”

- declarație Teodor Elena – 18.09.2007 „În dormitorul Elodiei și al lui Cristi eu nu intram din principiu, nu că mi-ar fi interzis ei”.....”iar din baie nu am observat lipsa acelor prosoape”.

- declarație Teodor Elena – 08.10.2012 „ Despre perdeua de duș.....am presupus că fusese adusă din Dubai sau din Italia cu ocazia călătoriilor lor. Cea veche nu era ruptă dar nu mai era foarte aspectoasă”.....” eu nu intram în dormitor”.

- declarație Teodor Elena – 04.01.2013 „.....Două prosoape unul galben și unul albastru. Cu privire la acestea menționez că în ceea ce privește mărimea

sunt la fel cu cele pe care le foloseam de obicei pentru mine și copil....” „ În general nu intram în dormitorul matrimonial”.

1.8. Se încearcă inducerea ideii că din apartament lipseau obiectele anterior menționate, acestea făcând parte din „scenariu” pus la cale de anchetatori, dar acest lucru este infirmat din nou de declarațiile martorilor din dosar.

Pentru a „completa scenariul” se insinuează că am adunat în saci obiectele purtătoare de urme de sânge, am zugrăvit pereții și am manipulat persoanele din anturaj.

Nici aceste aspecte nu sunt susținute de probele existente în dosar, nici de traseele stabilite prin monitorizarea atât a autoturismului cât și a telefoanelor mobile.

Astfel, referitor la manipularea pe care se spune că am desfășurat-o se invocă **declarația martorului SABO Gheorghe** care în 08.10.2007 declară că a primit de la angajatul care schimbase yalele câte trei chei pentru fiecare din cele două yale pe care le schimbase.

Deasemenea, cu aceeași ocazie, acesta declară: *”în mod normal acești butuci de yală sunt prevăzuți cu câte 4 (patru) chei pentru butucul de yală de sus și 4 (patru) chei pentru butucul de yală de jos”.*

1.9. Se face referire în rechizitoriu la acoperirea urmelor de sânge cu un strat de glet și vopsea lavabilă.

În ziua de 19.09.2012 sunt audiați o parte din cei care participaseră la renovarea apartamentului în anul 2004, audieri care ridică semne de întrebare atât referitor la cele declarate, cât și la modul în care au fost audiați.

Astfel, **Călinoiu Ioan declară la 19.09.2012** că nu mai e sigur dacă a refăcut dușumeaua din dormitor, nu mai știe ce marcă de vopsea s-a folosit însă precizează că Cioacă Constantin Cristian a adus vopsea albă și pigmenti, iar culorile au fost preparate în apartament. Deasemenea, susține că ”nu a lăsat lucruri nefinisate sau finisate la întâmplare, cum ar fi două nuanțe de vopsea în zona aproximativă de prindere a ușii rabatabile din plastic” de la intrarea în baie.

Nechifor Ion susține tot în 19.09.2012 că a participat și el la lucrări, dar nu la zugrăvitul pereților.

Apostol Ionuț susține în 19.09.2012 aceleași lucruri pe care le declară și Nechifor Ion atât referitor la activitățile la care a participat, cât și cu privire la operațiunile pe care le-a efectuat.

Apostol Sorin, la aceeași dată declară că ”*niciodată în activitatea lui nu a vopsit un perete în două culori, cum este acum peretele comun cu baia de serviciu din apartamentul Elodiei*”.

Botezatu Costel, declară la 19.09.2012 , ”*eu am participat la finisat și vopsit pereții. Pereții au fost vopșiți cu vopsea lavabilă în mai multe nuanțe. În dormitorul matrimonial, respectiv cel cu baia mică, pereții au fost vopșiți în culori diferite, o nuanță de bej-crem și portocaliu mai închis.*

Cred că tavanul era o nuanță și pereții diferiți ca nuanță atât de tavan cât și între ei. Peretele dintre dormitor și baia mică era în două culori, o culoare până la limita superioară a ușii de acces în baie și altă culoare în partea de sus până la tavan.”

După cum se poate observa, declarațiile acestora seamănă foarte mult între ele, și referitor la intervalele orare în care au fost audiați se observă că:

Călinoiu Ioan a fost audiat între orele 10¹⁵ – 11⁴⁰ de procuror Varga .

Apostol Sorin a fost audiat între orele 11⁵⁵ – 12⁴⁰ de procuror Varga + Militaru

Nechifor Ion a fost audiat între orele 12⁰⁰ – 12³⁰ de procuror Militaru

Apostol Ion a fost audiat între orele 10¹⁵ – 11⁰⁰ de procuror Militaru

Botezatu Costel a fost audiat între orele 11¹⁰ – 11⁴⁵ de procuror Militaru

Astfel procuror Militaru Maria în timp ce îl audia pe Nechifor Ion participa în același interval orar și la audierea lui Apostol Sorin de către procuror Varga Romulus.

Deasemenea, filele declarației lui Apostol Sorin conțin antetul declarației lui Călinoiu Ioan, fără a exista un proces verbal de îndreptare a erorii materiale.

Tot în data de 19.09.2012 sunt audiați și *Iosif Niță Raluca Emilia, Ghinescu Emilia și Ghinescu Constantin Robert*, care declară ” *nu cred să fi existat la vremea respectivă banda de culoare mai închisă de deasupra ușii de la baia mică*”.

Toate declarațiile care susțin că peretele nu ar fi fost zugrăvit în cele două culori sunt infirmate de fotografiile din iulie 2005 în care peretele este zugrăvit în aceleași culori în care e zugrăvit și astăzi.

De astfel toate susținerile din rechizitoriu sunt simple presupuneri care nu pot fi demonstrate, ele rămânând la stadiul de afirmații și reprezentând doar manipulări ale unor declarații de martori și prezentarea eronată a acestora.

1.10. O altă manipulare o reprezintă prezentarea ca nereală a împrejurării că Teodor Elena nu fusese anunțată referitor la plecarea copilului la familia de la Pitești.

Acest aspect denotă o lipsă totală a cunoașterii probatoriului administrat la dosar, astfel că *Ghinescu Constantin Robert declară în data de 28.09.2007 ” în timp ce eram în drum spre Brașov de la Aeroport, Elodia mi-a spus că vrea să se ducă împreună cu Cristi la părinții acestuia, pentru a-l lăsa pe Patrick la Pitești*”.

Martora Teodor Elena declară în 18.09.2007 ” Precizez faptul că în una din aceste zile, Elodia mi-a spus că soțul ei intenționează să-l ducă pe fiul lor Patrick la Pitești, la părinții lui, fără să-mi precizeze ziua în care urma să se întâmple acest lucru”.

Deasemenea , *Teodor Elena declară în 08.10.2012 ”știam că la sfârșitul săptămânii copilul urma să fie dus la părinții lui Cioacă pentru că îmi spusese Elodia acest lucru cam de marți*”.

1.11. Nu se face vorbire în prezentarea stării de fapt despre ceea ce s-a întâmplat în perioada 01-05 septembrie 2007, însă aceste aspecte sunt extrase din declarațiile martorilor anexate la dosarul cauzei.

Astfel, am fost acuzat că am sesizat dispariția târziu, în data de 05.09.2007, dar martorii contrazic acest aspect prin declarațiile date în cauză.

În data de 18.09.2007 Marius Breazu, fiul Elodiei Ghinescu declara: „ca în data 01.09.2007, ora 21.30, am fost sunat de Cristian Cioacă care mi-a zis sa cobor în fata blocului, unde locuiesc în 10 – 15 min, pentru ca vrea sa îmi spuna ceva ”.....” acesta mi-a spus ca nu stie unde este sotia sa, respectiv nasa mea de cununie Elodia Ghinescu.....”

„ Auzind acestea i-am sugerat sa îi sunam pe părinții ei lucru pe care l-am facut chiar eu, sunandu-l pe fratele Elodiei pe nume Robert si pe care l-am intrebat daca stie unde este Elodia. Acesta mi-a spus ca nu stie nimic.....”

„ In jurul orei 23 am mers la sectia 2 Politie pentru a vorbi cu el deoarece el nu putea pleca de la Sectie fiind de serviciu. In data de 02.09.2007 la initiativa mea am mers acasa la Cioaca Cristian pentru a vorbi cu el cu intentia de a vedea daca din interiorul locuintei ar reiesi vreun indiciu cu privire la locul unde s-ar afla Elodia. In casă toate lucrurile se aflau in aceiasi stare in care stiam ca sunt.

I-am spus lui Cristian Cioaca sa incercam să verificăm adresa de e-mail a Elodiei (eu știind că aceasta petrecea mult timp la internet acasă). Am pornit calculatorul si așa cum am bănuir logarea pe adresa de e-mail a Elodiei pe site-ul Yahoo se facea deoarece avea username-ul și parola salvate. În cardul e-mailurilor trimise de Elodia am găsit mai multe e-mail-uri prin care aceasta comunica cu diverse persoane și un mail cu un Voucher în care se specifica că în Dubai, Elodia a fost plecată cu un barbat pe nume Ilie Cristian. Cristi mi-a spus că Elodia a fost în Dubai cu o prietenă de a ei pe nume Dana (așa cum îi spusese lui Elodia)”

Din declaratia lui M. Breazu reiese că au aflat nr. de telefon al numitei Dana (Milandru) stabilind ca în ziua următoare Cristian Cioacă să o sune pe aceasta.

„ În data de 03.09.2007 Cristian m-a sunat si mi-a spus ca a vorbit la telefon cu Dana, iar aceasta i-a spus că ea nu a fost cu Elodia în Dubai.

-declarație Milandru Maria Daniela - 18.09.2007 ,, Pe data de 26 august am căutat-o telefonic dar nu mi-a răspuns , după aproximativ 10 minute aceasta a revenit, era foarte agitată, mi-a spus că este în Dubai și că mă va suna când se întoarce în țară.

Ulterior pe data de 03.09.2007 am fost contactată telefonic de către soțul acesteia Cioacă Cristian și care mi-a relatat că soția sa a dispărut întrebându-mă totodată dacă am fost cu ea în Dubai răspunsul meu fiind negativ.

-declarație Marius Breazu 25 februarie 2008, “Amintindu-mi de faptul că după ce s-a despărțit în fapt de Mustață Ciprian, Elodia s-a mutat la Cristi l-am întrebat pe Cristi dacă este posibil ca Elodia să fi plecat de acasă și să se mute cu alt bărbat. El mi-a spus ca nu știe acest lucruînsă a văzut că aceasta a șters de pe calculator mai multe poze în care ea era împreună cu un barbat”.

„ În discuțiile cu Cristi la sediul Secției tot în seara zilei de 01.09.2007, Cristi m-a întrebat dacă trebuie să meargă sau nu la Poliție și să declare faptul că nu își găsește soția, eu fiind convins că Elodia a plecat de acasă pentru că se certaseră, i-am spus lui Cristi să mai aștepte o zi două pentru a nu se face de rușine pe o parte și pe altă parte că poliția nu o s-o poată căuta pe toate străzile.

Conform declarației lui Breazu, „în după amiaza zilei de 03.09.2007 m-am întâlnit cu Cristi la el la secție în biroul doamnei Carmen Mîțu și l-am auzit pe Cristi spunandu-i acesteia ce îmi spusese și mie în legătură cu plecarea Elodiei de acasă. Doamna Mîtu Carmen avand părerea că Elodia a plecat de acasă i-a zis lui Cristi să mai aștepte o zi doua pana să facă sesizarea de dispariție.

În ziua de 05.09.2007 în jurul pranzului m-am întâlnit cu Cristi la politia Municipiului Brasov și el mi-a zis ca vrea să facă sesizare de dispariție, lucru pe care l-am sfătuit și eu să-l facă.

Tot în ziua de 05.sept 2007 în jurul orelor 13 în timp ce mă aflam în biroul meu cu Cioacă Cristian și cu șeful meu Mîțu Gheorghe, eu am sunat-o pe mama Elodiei pentru a o întreba despre Elodia spunandu-i totodată că Cioacă Cristian va face o reclamație în legătură cu disparitia soției sale.

Mama Elodiei a fost revoltată pentru faptul că Cioacă Cristian vrea să facă reclamație de dispariție spunand „ cu ce drept face el această reclamație fără să mă întrebe și pe mine dacă sunt de acord”

În niciuna din declaratiile numitei Ghinescu Emilia, mama Elodiei, nu face referire la această convorbire telefonică, în schimb fratele Elodiei, pe nume Ghinescu Constantin Robert declară la data de 28.09.2007 „ pe data de 05.09.2007 Breazu Marius a sunat-o pe mama și i-a spus că Cristi a anunțat-o pe Elodia ca dispărută”. Tot în declarația mai sus menționată Ghinescu Robert afirmă cu privire la data de 01 septembrie „ seara în jurul orelor 21 m-a sunat Breazu Marius și m-a întrebat dacă Elodia are alt telefon mobil în afară de cele două pe care le folosea.....”

-declarație Mîțu Carmen – 18.09.2007, „Luni pe 03.09.2007 m-am dus la serviciu și în jurul orelor 15 l-am văzut pe Cristi în fața secției. Cristi era foarte supărat și era însoțit de colegul lui Marius Breazu. Eu l-am întrebat ce s-a întâmplat iar el mi-a răspuns că nu știe nimic de soția lui din data de joi 30.08.2007și că a constatat lipsa ei în data de 01.09.2007 când a revenit de la Pitești”.

„M-a întrebat dacă am mobilul Danei Munteanu (Milandru) o prietenă a Elodiei.

- declarație Bîrză Ionel – 19. 10.2012„La începutul lui septembrie construiam un atelier pe care îl folosesc și în prezent ca atelier de restaurări. Aproximativ în 3,4 septembrie 2007 mi s-a defectat generatorul motiv pentru care nu mai puteam continua lucrările. Întrucât generatorul era în garanție și era achiziționat de la o firmă din Pitești, m-am gândit să îl rog pe Cristi Cioacă să îl ducă la reparat când merge în Pitești la părinți avînd în vedere și problemele de sănătate pe care le aveam.

L-am sunat pe Cristi Cioacă, acesta nu mi-a răspuns, după care am sunat-o pe adjuncta mea Mîțu Carmen pentru a o întreba ce e cu Cristi de nu răspunde.

Atunci am aflat de la aceasta că Cioacă e supărat că l-ar fi părăsit Elodia sau că ar fi fugit Elodia ceva de genul acesta.

„.....El mi-a spus că a plecat de acasă, i-ar fi luat aurul și banii, că înainte fusese plecată cu ceva indivizi prin străinătate în Dubai și că vrea să divorteze de ea și că vrea să anunțe Poliția.....” „În acest context i-am spus să nu facă tam tam cu sesizarea Poliției pînă nu vorbește cu soacra sa care locuia în Râșnov la distanță de 4-5 km de Cristian.

- declarație Niță Emilia - 06.09.2007 „Precizez că nu am mai vorbit cu ea pînă sâmbătă seara 01.09.2007, când am fost vizitată de soțul ei, care m-a întrebat dacă știu ceva despre ea, întrucât el nu mai știe nimic de ea de câteva zile”

- declarație Niță Emilia - 20.09.2007 „Sambătă 01.09.2007 Cristi a venit la mine acasă și m-a întrebat dacă știu ceva de Elodia pentru că el abia revenise de la Pitești și a constatat că aceasta lipsea de acasă. Eu i-am spus că Elodia nu a venit la serviciu nici joi nici vineri și că nu știu nimic de ea”.

Din toate aceste declarații, rezultă că am vrut să sesizez dispariția din momentul în care am constatat-o, însă am fost sfătuit să mai aștept.

În continuarea rechizitoriului se descrie într-o manieră unică în ceea ce privește cercetarea și urmărirea penală a unei infracțiuni de omor.

Astfel în loc să se refere la descrierea elementelor constitutive ale infracțiunii, cei doi procurori care au semnat rechizitoriul fac trimitere la niște aspecte care deasemenea reprezintă presupuneri.

În locul analizei elementelor constitutive ale infracțiunii (mobil, obiectul material, latură obiectivă, latura subiectivă, legătura de cauzalitate) procurorii fac apologia presupunerilor, analizând ansamblul probator și trăgând concluzii năstrușnice și care pot să facă și un novice să rîdă.

Astfel, se susține că se va dovedi că Ghinescu Elodia Marilena este decedată, că a fost victima unei infracțiuni de omor și că autorul este Cioacă Constantin Cristian.

Concluzionez că marele nostru noroc este că hârtia suportă orice și nu poate să reacționeze singură.

2. Se afirmă astfel că au fost desfășurate activități de căutare mai bine de 5 ani și cauza a fost mediatizată fără precedent, însă din analiza dosarului se va observa că activități au fost desfășurate în perioadele septembrie 2007 – octombrie 2008 și septembrie 2012 – ianuarie 2013, în perioada octombrie 2008 - septembrie 2012 dosarul fiind ”pus bine”.

Activitățile de căutare a unei persoane decedate:

S-au efectuat căutări ample ale unui cadavru în mai multe județe.

Au fost desfășurate lucrări de căutare care trebuiau efectuate în septembrie – decembrie 2007, abia în 2013, când acestea au fost solicitate prin cerere de probațiune de inculpat.

Se susține că își contacta mama telefonic chiar și de mai multe ori pe zi pentru a se interesa de starea copilului. În perioada cât am fost în Italia, nu a sunat-o pe mama mea să o întrebe ce face copilul care în acea perioadă era la Pitești. Acest aspect trebuia verificat.

Nu au fost efectuate verificări în bazele de date ale IGPR privind accidente de circulație, amprente papilare, P.I.N, C.I.N, A.F.I.S, verificări la bănci, aeroporturi decât în 2013. Nu s-a stabilit nici măcar valabilitatea vizei pentru Emiratele Arabe Unite, viză care fusese eliberată în luna iulie 2007.

În ceea ce privește darea în urmărire internațională mesajul art. 97 din Convenția Schengen în ceea ce privește o persoană majoră care părăsește domiciliul în mod voluntar este clasificat ca fiind de interes „not criminal”.

Art. 97 din Convenția Schengen, face referire la o persoană majoră care părăsește în mod voluntar domiciliul și care dacă este depistată, i se cere consimțământul ca familia să fie anunțată despre locul în care aceasta se află .

În lipsa acestui consimțământ, nu se poate afla nimic referitor la ea.

Se susține deasemenea, că nu s-a identificat niciun semn de viață al numitei Ghinescu Elodiei Marilena, ignorându-se declarațiile celor trei martori care au văzut-o.

Declarație Danciu Ana din 13.12.2012 „ *Dacă există două persoane identice m-am înșelat. Am recunoscut-o după bărbia rotundă, zâmbetul schițat în colțul gurii, forma feței și conformația corpului*”.

Aceste aspecte le precizează martora, după ce în data de 06.10.2007 declarase: *”Consider că era Av. Ghinescu Elodia după fizionomie, după păr, după statură”*.

După cum reiese și din convorbirile telefonice aflate la dosar, în convorbirea telefonică din 06.10.2007, martorul Mustață Ronald susține că a văzut-o pe Ghinescu Elodia Marilena pe 30 august, același lucru susținându-l și în interviul pe care-l acordă cotidianului Jurnalul Național în data de 10.10.2007.

Deși era simplu de identificat, la mai bine de cinci ani după evenimente, PICCJ susține că persoana respectivă nu există.

Deasemenea, tot în batjocură este tratată și declarația martorei Gheorghe Ioana...

Se face vorbire în rechizitoriu despre faptul că se deține „dovada faptului că Ghinescu Elodia este decedată”.

Această „dovadă” ar fi dată de activitățile de căutare desfășurate mai bine de 5 ani. După cum se poate observa din analiza dosarului față de sesizarea mea privind dispariția nu s-au făcut verificările care erau necesare, verificări care aveau caracter de urgență și care erau impuse de normele legale în vigoare.

Nu s-a stabilit deasemenea care a fost deplasarea telefoanelor mobile ale dispărutei Ghinescu Elodia Marilena, nu i s-a întocmit acesteia un profil psihologic, toate celelalte verificări având caracterul de „spectacol” fiind însă efectuate superficial sau neefectuate de loc verificările minime în ceea ce privește dispariția.

Martorul Mateescu Ion în declarația din 27.02.2008 declara că s-a întâlnit cu martora Precup Diana care ia spus „că atunci când a plecat la Sinaia la niște cursuri în luna septembrie 2007 a primit un telefon pe telefonul ei mobil de pe un număr ascuns și că persoana de sex feminin care era la telefon ia spus ceva în legătură cu bărbatii însurați. Diana mi-a spus că era vocea Elodiei”.

Acest aspect nu a fost verificat până acum de către procurori.

Martora Ghinescu Emilia declara în 07.07.2009 că începând cu luna martie 2008 primește telefoane, persoana care o sună nevorbind.

În acest sens se află la dosar lista numerelor de telefon care nu a fost verificată nici în prezent.

S-a încercat sub orice formă discreditarea martorilor care au văzut-o pe Ghinescu Elodia ulterior datei de 30.08.2007, începând cu numitul Mustață Ronald care se specifică că nu există (deși pe Internet există un interviu acesta motivând și teama pe care o are de a apărea într-un interviu televizat), iar la dosarul cauzei există convorbirile telefonice, continuând cu Danciu Ana a cărei declarație este relevantă („am recunoscut-o după bărbia rotundă, zâmbetul schițat pe colțul gurii, forma feței în general și conformația corpului la mers. Ne-am întâlnit practic față în față...”) și continuând cu Gheorghe Ioana despre care se afirmă că are probleme de vedere, ca și când procurorul este medic oftalmolog.

Deasemenea sutele de pagini din volumul XIV care conține memoriile ale diferitelor persoane atât din țară cât și din penitenciare , care susțin că dețin informații necesare elucidării cazului sunt tratate ca fiind ”vădit fanteziste”.

Fără a stabili nici ceea ce s-a întâmplat cu pașaportul numitei Ghinescu Elodia Marilena, care nu a mai fost găsit de la acea dată, în rechizitoriu se concluzionează că „simpla trecere a timpuluicoroborată cu inexistența oricărui

contact cu membrii de familie și cu prietenii confirmă decesul acesteia”, concluzie la care nu știm cum au ajuns cei doi procurori care semnează rechizitoriul.

Ca și când nu erau suficiente celelalte prezumții pe care se bazează întreg materialul de urmărire penală, se mai vorbește și despre „prezumția legală a încetării din viață a victimei”, respectiv Hotărârea Judecătorească de stabilire a datei decesului la 30.08.2007, acesta fiind rezultatul acțiunii pe cale civilă pe care a depus-o Ghinescu Emilia.

Toate cele expuse mai sus reprezintă dovada că în această cauză nu s-au îndeplinit cerințele legale referitor la cercetarea în primul rând a dispariției unei persoane, toate acestea fiind interpretate în sensul total opus, interpretare care să ducă la continuarea „scenariului” care să creeze impresia (deși realitatea și aspectele din dosar sunt altele) că s-a săvârșit un omor.

Constatăm o nerespectare a normelor legale care impun aflarea adevărului și asistăm la denaturarea acestuia, o ignorare cu bună știință a rolului activ pe care organele de urmărire penală ar trebui să îl aibă, toate acestea conducând la alterarea scopului pe care procesul penal îl are precum și la ignorarea și încălcarea drepturilor și libertăților mele, încălcând flagrant prezumția de nevinovăție care în acest caz a fost transformată într-o ironie.

2.1. Dovada faptului că Ghinescu Elodia Marinela a fost victima unei infracțiuni de omor comisă în noaptea de 29/30.08.2007

Se stabilește în rechizitoriu (contrar celor stabilite științific prin lucrările anexate la dosarul cauzei) că locul comiterii faptei este dormitorul matrimonial, această concluzie având la bază numărul și distribuția dinamică a urmelor criminalistice descoperite.

Contrar celor afirmate în rechizitoriu, în RCTS 242954/01.09.2008 folosind expresii ca „este hazardant”, „nu există argumente științifice”, „în rang de probabilitate”, „poate fi propusă ipoteza” se concluzionează cu referire la urmele descoperite și ridicate din apartament că :

- „acestea au fost probabil create” (concluziile 1,2,4,5,7,9,11);

- „nu poate fi stabilit mecanismul de creare” (concluziile 3 și 6)

Concluzia nr. 11 ne arată deasemenea că „nu există niciun fel de elemente care să sprijine stabilirea succesiunii creării celorlalte urme de sânge din apartament”.

Deasemenea concluzia nr. 12 este relevantă în tot ansamblul „probelor „nu poate fi stabilită vechimea exactă a urmelor de sânge existente în apartament” concluzie care este reafirmată în Raportul de expertiză medico-legală A/15/24.01.2013.

În interiorul aceluiași RCTS (242954/01.09.2008) la pagina nr. 7 se face remarcă: „volumul redus al stropilor conduce la ipoteza că nu a existat o sursă abundentă de sânge. Dacă proiecția s-a făcut dintr-un organism viu atunci nu există elemente caracteristice secționării unui vas de sânge de calibru mare sau mediu”.

Raportul de expertiză medico legală A1/237/2013 din 18.01.2013 efectuat de INML Mina Minovici concluzionează că „nu ne putem pronunța asupra eficienței hemostazei spontane cât și asupra gravității hemoragiei și a riscului său letal”.

Cu referire la urmele care au fost identificate în apartament și în râpa unde se aruncau gunoaie facem următoarele referiri:

-din studiul RCTS – urilor efectuate în anul 2007, din analiza fotografiilor, pe niciunul din plicurile cu probe nu se observă semnăturile martorilor asistenți și ale lucrătorilor nefiind deasemenea fotografiate sigiliile aplicate (RCTS 77311 din 17.09.2007, 77311/2 din 25.09.2007, 77311/4 din 19.10.2007, 77311/5 din 19.10.2007, 77332 din 19.10.2007, 75929 din 08.10.2007, 75946 din 25.10.2007)

-RCTS 77311 din 17.09.2007 este dispus și efectuat înaintea începerii urmăririi penale.

-RCTS 77311/2 din 25.09.2007 nu stabilește profilul genetic al numiților Ghinescu Emilia și Ghinescu Dumitru, acesta fiind dispus la 19.09.2007 în timp ce RCTS 77311/3 din 21.09.2007 deși dispus la data de 20.09.2007 stabilește profilul genetic al celor doi (Ghinescu Emilia și Ghinescu Dumitru).

Se observă că 77311/3 a fost dispus după 77311/2 dar rezultatul acestuia a fost anterior (77311/3 / 21.09.2007 și 77311/2 / 25.09.2007).

În tabelul anexat RCTS 77311/3 din 21.09.2007 sunt prezentate rezultate ale analizei efectuate prin RCTS 77311 din 17.09.2007.

În toate RCTS-urile în care se susține că au fost descoperite urme de sânge care ar avea un profil genetic identic cu cel al persoanei de sex feminin (77311/4/19.10.2007, 77311/5/19.10.2007, 77464/11.12.2007) raportarea făcându-se cu referire la profilul genetic identic cu cel al persoanei de sex feminin din RCTS 77311/2 din 20.09.2007, **nu există RCTS 77311/2/20.09.2007.**

Există RCTS 77311/2/21.09.2007 prin care s-a constatat că „ analizele genetice NU CONȚIN O CANTITATE SUFICIENTĂ DE MATERIAL GENETIC NECESAR GENOTIPĂRII.

În RCTS 77311/4 /19.10.2007 se constată că profilul genetic al lui Cioacă Constantin Cristian nu poate fi exclus deși profilul genetic al acestei persoane a fost stabilit prin RCTS 77311/5 dispus conform rezoluției din 10.10.2007.

Refritor la urmele descoperite pe ușa de acces a dormitorului prin RCTS 242954 din 01.09.2008 se concluzionează: „urmele de sânge existente pe ușa dormitorului au fost **probabil** create prin proiecție de pe un corp/obiect care s-a aflat în dormitor” lansând și două ipoteze (concluzia nr. 1).

Urmele de sânge existente pe partea laterală a mașinii de spălat (mașină de spălat care era lipită de coșul de rufe murdare) „ *au fost create în timpul spălării (ștergerii suprafeței acesteia) probabil cu un material textil ud sau umed.*

Nu poate fi exclusă posibilitatea ca aceste urme să fi fost create concomitent cu urmele de pe gresia de la baza mașinii de spălat”.

Urmele ridicate de pe gresie din spatele vasului WC (stabilite conform RCTS 77464 din 11.12.2007 că ar aparține profilului genetic al lui Ghinescu Elodia Marilena) ridică un mare semn de întrebare referitor la corectitudinea recoltării și analizării acestor urme.

În dimineața zilei de 07.09.2007 întrucât în baia aferentă dormitorului s-a rupt unul din robinetii de închidere a apei producându-se inundație, numitul Soare Nicu a fost cel care a înlocuit robinetul defect, acesta fiind de profesie instalator.

În data de 22.01.2008 Soare Nicu declara: „ am intrat împreună în dormitor și de acolo în baia mică unde am observat că de la robinetul unui apometru curgea apa, era apa rece iar pe jos am văzut mai multă apă, chiar l-am și întrebat dacă nu cumva a inundat pe cineva. Ca să îi pot face reparația la apometru am fost nevoit să desfac vasul de la toaletă (WC) lucru pe care l-am făcut deoarece în spatele acestuia se aflau robinetii în ghenă. Am tras apa la WC să golesc bazinul, acest lucru l-am făcut înainte să demontez vasul WC.....Cioacă a revenit în casă, eu între timp am și montat vasul de Wc”.

Același martor declara în 13.12.2012 „ pe gresia din baia dormitorului erau prosoape ude de care se pare că Cioacă s-a folosit pentru a nu permite ieșirea apei din baie în dormitor. Dacă îmi aduc bine aminte când lucram în spatele vasului WC la țevi m-am zgâriat la unul din degetele de la o mână și am luat hârtie igienică pentru a stopa sângerarea superficială”.

După cum reiese din declarațiile martorului cantitatea de apă scursă a fost foarte mare , s-a procedat la demontarea vasului WC la stergerea pe jos cu prosoape a apei.

Ulterior a fost montat vasul WC, sângele care a fost identificat în acea zonă provenind de la această persoană.

În RCTS 242954 / 01.09.2008 este descrisă picătura de sânge ca având dimensiuni sub 10 mm, marginile regulate concluzionând că „ picătura de sânge a căzut de la o înălțime inferioară celei de 30 cm”.

După cum se poate observa această picătură se află exact sub racordul flexibil prin care se face evacuarea din vasul WC, vas WC care fusese demontat și montat.

Referitor la urma identificată pe sticla de parfum aflată pe noptiera din dormitor concluzia din RCTS 242954 din 01.09.2008 este „ nu poate fi stabilit mecanismul de creare a urmei de sânge existentă pe sticluța de parfum existentă pe noptiera din dormitor”.

De reținut că urma se află pe clapeta care acționează pulverizatorul (concluzia nr. 3).

Se face deasemenea referire la identificarea sângelui sub lada de lemn situată pe holul apartamentului, de pe plinta de lângă lada de lemn și de pe gresia de sub aceasta, au fost ridicate un număr de 5 probe care au fost analizate prin RCTS 77464/ 11.12.2007 din acestea doar una rezultând că ar avea profilul genetic stabilit prin RCTS 77311/2 / 20.09.2007 (din nou referire la RCTS care nu există).

Referitor la aceste urme concluzia 6 din RCTS 242954 / 01.09.2008 ne spune „ nu poate fi stabilit mecanismul de creare al acestuia dar ipoteza creării ei în timpul spălării / ștergerii gresiei nu poate fi exclusă”.

Referitor la obiectele descoperite într-o râpă pe drumul situat între Poiana Brașov și Râșnov se remarcă următoarele:

Se încearcă să se facă o corespondență între gunoaiele din râpă și obiecte care s-ar afla în apartament (ambalaje parfumuri, reviste, pernițe).

Se încearcă astfel crearea ipotezei că aceste obiecte ar fi fost aruncate din apartament, ipoteză care este indusă de fotografierea în baia dormitorului a unui covor, covor care ulterior nu se mai afla în casă, insinuându-se că ar fi fost găsit în râpa cu gunoaie.

În realitate însă covorul de baie a fost ridicat cu ocazia CFL din 11-12.09.2007, fiind supus analizei genetice prin RCTS 77464 din 11.12.2007 fiind și fotografiat (foto 65 și 66, pagina 17 din 30).

Se menționează că au fost găsite urme de sânge pe o sticlă de parfum goală „ pe capacul acesteia sunt vizibile mai multe urme de sânge” (RCTS 242954 din 01.09.2008).

Prin procesul verbal din data de 08.10.2007, proces verbal întocmit cu ocazia descoperirii gunoaielor se face referire la „ o sticlă de parfum fără dop, care prezintă în zona dopului doi stropi de culoare brun roșcată” (planșă foto imaginile 7,8).

Respectiva sticlură cu parfum este supusă analizei genetice RCTS 77311/4/19.10.2007, din fotografiile prezentate rezultând stropi în altă zonă (foto 9).

Tot din acele gunoaie se ridică și trei mănuși chirurgicale din care se extrag șapte probe care supuse analizelor genetice evidențiază doar într-un singur caz (din cele 7 extrase) un profil genetic identic cu cel stabilit prin RCTS 77311/2 / 20.09.2007 (RCTS care nu există).

Au mai fost ridicați un număr de 8 saci de polietilenă negri care au fost supusi analizelor genetice în diferite rânduri fiind posibilă doar extragerea unui singur profil genetic identic cu cel stabilit prin RCTS 77311/2 / 20.09.2007 (RCTS care nu există).

În ceea ce privește urmele existente pe obiectele descoperite în râpa în care se aruncau gunoaiele concluziile RCTS 242954/01.09.2008 sunt următoarele:

„ Urmele de sângeau fost create **probabil** prin transfer de pe unele obiecte „ (concluzia 14), „ nu poate fi stabilit mecanismul de creare al celorlalte urme de sânge existente pe obiectele descoperite în pădure”.

În aceeași zonă au fost descoperite deasemenea o uniformă de polițist (cămasă + pantalon), o pereche de chiloți și un însemn de grad „ Inspector principal”.

Una din ipotezele apărării în ceea ce privește aruncarea acestor obiecte este că acestea ar fi fost „aruncate” în acea zonă cu puțin timp înainte de găsirea lor deoarece așa cum reiese din planșa foto și descrierea lor, pe aceste obiecte nu au fost identificate frunze uscate așa cum erau pe celelalte gunoaie din zonă.

Întrucât am fost monitorizat prin GPS prin telefoanele mobile , este demonstrat că nu am fost în acea zonă niciodată.

Ținând cont de faptul că în perioada septembrie - 25 decembrie 2004 am locuit la Râșnov în casa socrilor mei, (apartamentul din Brașov fiind în renovare) și că în acea perioadă chiar și rufele erau spălate în acel apartament, obiectele care se atribuie apartamentului din Brașov au fost la Râșnov unde este posibil și să fi rămas.

Un alt obiect care ridică semne de întrebare este bavețica descoperită în râpă având inscripția ”Thursday” și care conform fotografiilor anexate la dosar, apare la gâtul copilului în casa în care locuiește familia Ghinescu Emilia și Dumitru, acest aspect ridicând dubii referitor la ”proveniența” obiectelor.

Un alt aspect care ridică mari semne de îndoială este acela că, în ciuda faptului că s-a desfășurat o cercetare amănunțită a râpei cu gunoaie timp de 6 ore, a doua zi (09.10.2007) procurorul de caz găsește în același loc un însemn de grad „inspector principal” și o plăcuță de circuite integrate.

Prin RCTS 242954/01.09.2008 se emite și ipoteza că două din zidurile dormitorului sunt zugrăvite ulterior ceea ce duce la analizarea pereților încăperii prin două RCTS (136055/09.10.2012 și 136127/22.11.2012) și o expertiză criminalistică (18/24.01.2013).

Rezultatele acestora sunt aceleași, acestea fiind efectuate pe materiale care au fost ridicate doar din dormitor, nefiind ridicate monstre și din alte locuri ale apartamentului.

Acest lucru s-a întâmplat deoarece trebuia confirmat scenariul din rechizitoriu.

Pentru a continua scenariul este demontată dușumeaua dormitorului și este supusă expertizării una din grinzile de susținere ale acesteia, concluziile din RCTS 137166 / 19.11.2012 la concluzia nr. 6 ne spune „eșantioanele din urmele materie sub formă de cruste identificate în părțile laterale ale grinzii de susținere a podelei notată GS2, NU A INDICAT PREZENȚA SÂNGELUI”.

În data de 24.01.2013, Laboratorul genetică al INML Mina Minovici, prin Raportul de expertiză medico-legală A15/11407/2010 stabilește ca rezultate două ipoteze de lucru, din care rezultă că una este mai probabilă decât alta, iar la concluzii face referire la grinda de lemn ”GC2” deși anterior rezultatele se refereau la alte inițiale.

Deasemenea concluzionează că ”din analiza perechii de ipoteze a reieșit că ipoteza.....este mai probabilă decât ipoteza.....”.

Scenariul din rechizitoriu presupune că victima ar fi fost transportată în baia mare unde cadavrul acesteia ar fi fost deposedat.

Analizele genetice ale pragurilor ușilor dormitorului și băii mari, ale substanțelor găsite în cadă, ale siliconului din jurul căzii și ale urmelor de pe masca de protecție a căzii, infirmă însă acest scenariu.(RCTS 137087/15.10.2012).

În rechizitoriu nu sunt menționate aspecte relevante care infirmă scenariul procurorilor, ca de exemplu: au fost supuse analizei genetice capacul sifonului din podeaua băii corespunzătoare dormitorului, sita de scurgere a cabinei de duș și racordul flexibil al chiuvetei, concluziile fiind negative în ceea ce privește genotiparea. (RCTS 77332 / 19.10.2007).

Au fost supusi deasemenea analizelor fizico chimice un număr de 13 saci de polietilenă adunați din toate locurile unde se aflau gunoaie și din portbagajul autoturismului, concluziile fiind că aceștia prezintă deosebiri în funcție de locul din care au fost luați (RCTS 129285/19.11.2012, RCTS 75946 /25.10.2007).

Prin RCTS 67042 / 21.09.2007 privind detecția comportamentului simulat se stabilește că la întrebările relevante cauzei s-au produs note specifice comportamentului simulat fără să se facă referire la întrebarea nr. 2, întrebare la care modificările trebuiau să fie în directă concordanță cu rezultatele obținute la întrebările relevante. Nu este normal să nu se facă referiri la ea, această întrebare fiind: „ ai de gând să minți la acest test referitor la acest caz ?”, de aici reieșind că interpretarea dată rezultatelor testului nu corespunde realității.

Se observă din analiza întregului ansamblu probator că au fost căutate acele aspecte care să confirme scenariul propus încă de la începutul rechizitoriului și acolo unde probatoriul nu a fost „corespunzător” s-a insistat până s-a obținut rezultatul dorit.

Se recurge în continuare la argumente care încearcă să creeze ipoteza că Ghinescu Elodia Marilena nu ar fi plecat de acasă în mod voluntar.

Nu a fost însă nici până la acest moment efectuat profilul psihologic al lui Ghinescu Elodia Marilena pe baza corespondenței electronice cu Ilie Cristian deși acest lucru trebuia făcut din 2007 fiind solicitat prin Cerere de Probațiune.

Deasemenea nu s-a stabilit nici până acum deplasarea telefoanelor mobile ale lui Ghinescu Elodia Marilena, mai ales că nr. de telefon 0788/958544 și corespondentul său 0788/958545 (Ilie Cristian) aveau un depozit preconstituit din luna iulie 2007.

Nu au fost solicitate înregistrările convorbirilor telefonice avute de Ghinescu Elodia Marilena în luna august 2007, la dosarul cauzei existând o adresă din 24.10.2012 prin care operatorii de comunicații aduc la cunoștința PICCJ că apelurile / SMS-urile efectuate/primate sunt stocate și accesibile pentru perioada ultimelor 6 luni.

Astfel, procurorii de caz au dorit să-și acopere indolența manifestată în urmărirea penală efectuată.

Un alt aspect ”șocant” îl reprezintă însă ușurința cu care Tribunalul București eliberează în urma solicitărilor procurorilor în perioada 13.09.2012 – 04.11.2012 un număr de 4 (patru) autorizări de interceptare ale diverselor numere de telefon și urmăriri prin GPS ale autoturismului, ignorând total prevederile Codului de Procedură Penală și Jurisprudența CEDO.

Contrar declarațiilor din decembrie 2012 - ianuarie 2013 care o prezintă pe Ghinescu Elodia Marilena ca „fiind o fire jovială” martorii declară și alte aspecte:

- declarație Breazu Marius din 25.02.2008 – „ precizez că am mai sunat-o pe Elodia pe mobil de multe ori și am constatat că își închidea telefoanele îndeosebi după orele 17 și în week-end”.

-declarație Milandru Maria Daniela din 18.09.2007 – „ Elodia Ghinescu din câte am cunoscut-o era o fire închisă, nu-și exprima sentimentele”.

- declarație Mălușelu Gheorghe din 13.12.2012 – „ era ca un pitbull deși avea doar 1,50 m înălțime sărea uneori la bătaie și am asistat chiar eu la un episod în biroul acesteia, în care Elodia încerca să-l plesnească pe Cristi, nemulțumită fiind de evoluția unor tranzacții. În realitate lovea în aer fiind mult mai scundă decât Cristi iar acesta din urmă râdea de ea”.

Se apelează la aspectul emoțional că ar fi rămas însărcinată mai greu.

Însă cele două avorturi pe care le menționează în mail-uri ca fiind rodul relației extraconjugale demonstrează contrariul.

De fapt a rămas însărcinată întâmplător, în urma acestui eveniment planificând și cununia civilă și religioasă.

Din nou se încearcă inducerea unei stări de fapt care nu corespunde realității.

2.2. Expresia folosită în rechizitoriu: Dovedirea „dincolo de orice bănuială rezonabilă...” care face trimitere la Jurisprudența CEDO demonstrează nu numai că procurorii nu au citit probatoriul, dar și că aceștia nu au respectat legislația penală.

Mobilul – conflictul dintre cei doi soți

Nu are suport sub niciun aspect. Face parte din „scenariul” procurorilor. Se vorbește despre reproșurile pe care i le adresa victima inculpatului – există înregistrări telefonice ? – Presupunere – Divorțul și partajul – Nu s-a pus niciodată problema partajului, acest aspect nediscutându-se niciodată.

Se încearcă crearea unui mobil prin crearea unei relații tensionate între Ghinescu Elodia Marilena și Cioacă Constantin Cristian, relație tensionată care nu a existat, date fiind și declarațiile din dosar, acest aspect fiind tratat pe larg anterior.

După cum reiese din declarațiile martorilor, nimeni nu a văzut niciodată și nici nu a auzit că Cioacă Constantin Cristian să o agreseze pe Ghinescu Elodia Marilena.

Deasemenea nu reiese din nicio declarație că s-ar fi purtat discuții referitoare la relații extraconjugale, despre eventuale diferențe de venit, de vârstă sau despre controlul pe care l-ar fi exercitat unul din cei doi asupra celuilalt.

TOATE ACESTEA SUNT DOAR SPECULAȚII, PRESUPUNERI ȘI INTERPRETĂRI TENDENȚIOASE ALE DECLARAȚIILOR MARTORILOR DIN DOSAR.

Încă o dată se demonstrează nerespectarea principiilor de bază ale dreptului penal, ale deontologiei profesionale și chiar a bunului simț.

- declarație Ilie Cristian – 02.07.2008 „, Încă de la începutul relației cu Elodia am stabilit împreună că viețile familiale își vor urma cursul și nu se va pune problema ca vreunul dintre noi să divorțeze.

Nu s-a pus niciodată problema ca eu și Elodia să divorțăm de partenerii noștri și să ne căsătorim și de la început AM CONVENIT SĂ AVEM FIECARE O VIAȚĂ DUBLĂ”

-declarație Bogdan Ramona Elena – 28.09.2007 „, Din discuțiile cu Elodia mi-am dat seama că relația ei familială devenise monotonă, însă nu am auzit-o vreodată spunând că s-a certat cu soțul său sau că acesta o bătea. Elodia nu mi-a lăsat niciodată impresia că ar avea vreo teamă de soțul său. În urmă cu circa 1 an și jumătate Elodia mi-a spus că și-a găsit un amant în persoana unui bărbat care lucrează la SPP..... și că îmi zicea că se duce deseori la București pentru a se întâlni cu acesta”.

-declarație Ardeleanu Cristina Ileana – 05.03.2008 „, Elodia bănuia că soțul ei are o relație extraconjugală dar a afirmat că nu o interesează acest aspect.”

„ În seara zilei de 28 08.2007 am conversat pe messenger cu Elodia circa 30 de min spunându-mi că l-a convins pe soțul ei să meargă împreună în excursie în Dubai, cu ocazia sărbătorilor de iarnă. Elodia nu mi-a povestit că soțul ei ar fi agresat-o sau înjurat-o”

- declarație Ghinescu Constantin Robert – 13.09.2007 „.....și nu ar fi acceptat să trăiască lângă Cristi dacă acesta ar fi agresat-o în vreun fel. Pe Cristi în cunosc ca fiind un barbat linistit, nu consuma alcool decat foarte rar câte una sau două sticle cu bere.....”

- declarație Ghinescu Constantin Robert – 28.09.2007 „..... din punctul meu de vedere căsnicia sorei mele a decurs în condiții normale și au realizat mai multe lucruri (au făcut un copil, au luat un apartament și o mașină) sora mea nu mi-a zis că ar avea neînțelegeri cu soțul său sau că acesta ar fi agresiv.....”

-declarație Ghinescu Emilia – 13.09.2007 „ A doua zi, în data de 27.08.2007, împreună au venit la noi la Rășnov unde am servit masa, au povestit despre concediul din Dubai și Veneția și au stabilit ca la iarnă să meargă împreună în Dubai. Nu am observat în acest timp vreo nemulțumire între ei”.

-declarație Ghinescu Dumitru – 13.09.2007 „.....eu nu i-am auzit niciodată certându-se sau lovindu-seși totul părea normal”.

- declarație Breazu Marius – 25. 02.2008 „.....Nu l-am văzut pe Cristi Cioacă manifestându-se violent în vreo împrejurare”.

-declarație Iosif Liviu – 21.09.2007 „Nu am sesizat niciodată ca între Cioacă Constantin Cristian și Elodia să existe relații tensionate”.

- declarație Niță Emilia – 28.09.2007 „ Elodia îmi mai zicea că după ce la cunoscut pe Ilie Cristian s-au cam răcit relațiile dintre ea și soțul său însă nu am auzit-o vreodată că ar fi fost agresată de Cristi”.

Activitatea profesională desfășurată de victimă nu a fost investigată sub nicio formă. În materie penală ”aceasta nu angaja cauze referitoare la infracțiuni grave”, se spune în rechizitoiu lucru care este contrazis de declarațiile martorilor.

Deasemenea nicăieri nu se face referire la agenda de lucru a numitei Ghinescu Elodia Marilena care a fost ridicată, dar care nu a fost exploatată din niciun punct de vedere, nefiind nici anexată dosarului.

- declarație Marius Breazu – 25.02.2008 „Știu că.....*Ghinescu Elodia a reprezentat-o în procesul de divorț pe soția lui Oli Zinger, om de afaceri din municipiul Brașov*”.

-MAIL Ilie Cristian către Ursu Nicolae – polițist Brașov.

„ *Am auzit-o pe Elodia vorbind în câteva rânduri despre niște clienți de ai ei plasați se pare în lumea-----, din câte îmi amintesc de niște cetățeni turci, de o mare cantitate de aur confiscată de poliție și apoi returnată. Deasemenea îmi amintesc foarte bine spunându-mi că avea de gând să se retragă din acest caz din*

cauza riscurilor posibile. Am auzit-o vorbind în mai multe rânduri și despre un client israelian”.

După cum se poate vedea, din declarațiile martorilor există indicii care contrazic susținerile procurorilor.

Rezultă încă o dată că ”ancheta” în acest caz a fost efectuată tendențios. Sau probabil procurorii nu au avut timp suficient (5 ani și 5 luni) pentru a ”lucra” acest dosar, fiind preocupați cu ”mediatizarea” și ”căutările” efectuate în urma diverselor ”viziuni ale clarvăzătorilor”.

2.3. În continuare procurorii încearcă să demonstreze aspecte care însă ignoră declarațiile martorilor, interpretând tendențios realitatea.

Se face referire la accesul inculpatului în imobil și că lipsește un rând de chei, aspect care este susținut de declarații.

În rechizitoriu „ se stabilește” ca loc al comiterii infracțiunii, domiciliul conjugal, această concluzie reieșind din interpretarea tendențioasă a lucrărilor din dosar.

Se spune chiar că nu există niciun indiciu care să justifice ipoteza pătrunderii în apartament a altei persoane, pentru ca ulterior (pagina 26 din rechizitoriu) să se revină și să se accepte ideea „ în principiu ”.

Relevantă este declarația lui Sabo Gheorghe care susține teoria conform căreia lipsește un rând de chei originale la momentul la care butucii yalelor au fost schimbați.

- declarație Sabo Gheorghe – 08.10.2007 „...vineri 07.09.2007 Zaharia Veronel mi-a predat atât butucul de yală tip T55 cât și butucul tip pachet security de la ușa metalică a locuinței lui Cioacă Cristi împreună cu 6 chei din care 3 de la yala tip T 55 și 3 chei de la yala tip pachet security.....în mod normal acești butuci de yală sunt prevăzuți cu câte 4 (patru) chei pentru butucul de tip yală de

sus al uşii metalice tip T55 și 4 (patru) chei pentru butucul de yală de jos al aceleiași uşi metalice tip pachet security”.

„Victima nu a mai fost văzută niciodată din acel moment”, se spune în rechizitoiu, aspect contrazis de declarațiile martorilor Danciu Ana, Mustață Ronald, Gheorghe Ioana, declarații care însă sunt excluse de procurori, încălcând încă o dată normele legale specifice procedurii penale românești cât și europene

2.4. Se induce ideea spălării urmelor de sânge, deși aceasta este expusă de către specialiști criminaliști ca probabilitate.

Se preia din RCTS 242954 / 01.09.2008 ipoteza cu rang de probabilitate că urmele de sub lada din hol au fost create „probabil în timpul spălării / ștergerii gresiei din holl”.

Preluarea se face însă tendențios, în rechizitoriu afirmându-se „în mod cert” acest aspect însă contravine realității existente în dosarul de urmărire penală.

Deasemenea din RCTS 77464 / 11.12.2007 rezultă că au fost ridicate un număr de 4 urme din acel loc, trei din ele nefiind constituite din sânge, a patra făcând referire la profilul descoperit în RCTS 77311/2 / 20.09.2007 profil care nu există în acest raport, neexistând de altfel nici acel raport cu acea dată.

Se face apoi referire la aplicarea unui nou strat de glet și din nou a vopselei, nu este cerută opinia unui profesionist care să exprime într-un cadru oficial o părere avizată referitoare la operațiunile care se efectuează în cazul gletuirii, uscării stratului de glet, zugrăvirii, operațiuni care presupun o durată în timp, materiale, pregătire de specialitate, îndemânare, ca să nu mai vorbim de zgomotul și mizeria create.

Ca și când ar fi fost vorba de activități uzuale, procurorii presupun efectuarea acestor operațiuni, ignorând că toate cercetările făcute la fața locului și declarațiile martorilor infirmă ceea ce ei ”se chinuie” să demonstreze.

-declarație Teodor Elena – 08.10.2012 „Cu o singură ocazie îmi amintesc că Cioacă a retușat pereții din holul mic de acces în baia mare și în dormitoare, întrucât copilul îi zgâriase cu pixul.

-declarație Soare Nicu – 13.12.2012 „Dacă îmi aduc bine aminte când lucram în spatele vasului de WC M-AM ZGÂRIAT la unul din degetele de la o mână și am luat hartie igienică pentru a stopa sangerarea superficială”

- declarație Soare Nicu – 22.01.2008 „Am intrat împreună în dormitor și de acolo în baia mică unde am observat că de la robinetul unui apometru curgea apa, era apa rece iar pe jos am văzut mai multă apă, chiar l-am și întrebat dacă nu cumva a inundat pe cineva.....”

„Întrucât pe jos era mizerie și apă Cioacă a luat un prosop de pe mașina de spălat, loc în care se aflau mai multe prosoape curate pe care l-a aruncat pe jos ca să adune cât de cât mizeria”.

Din concluziile expertizei crimanalistice nr. 18 din 24.01.2013 rezultă că „nu se exclude posibilitatea ca straturile de material să provină din surse diferite. Acestea prezintă asemănări sub aspectul elementelor fizico-chimice”, dar nu se stabilește data la care au fost efectuate și nici dacă acestea prezintă urme de sânge. Deasemenea după cum se poate observa acestea au fost prelevate doar din dormitor fără a se preleva urme din toată casa pentru a se observa dacă și în alte locuri au fost efectuate lucrări de remediere.

De menționat că în perioada iunie 2008 – septembrie 2012 nu am locuit în acel apartament, acesta fiind închiriat diferitelor persoane. (contracte de închiriere).

Se face referire la râpa situată la 4,6 km de Poiana Brașov în direcția Râșnov fără a se demonstra că am trecut pe acolo vreodată după cum rezultă din deplasările demonstrate de urmărirea autoturismului prin GPS și urmărirea telefoanelor mobile.

Se spune că am adunat în saci de polietilenă de culoare neagră obiectele. Din rezoluția procurorului de la data de 23.10.2012 se observă că au fost analizați un număr de 13 saci de polietilenă astfel: 2 saci din portbagajul auto (în data de 12.09.2007 și 19.09.2007), 8 saci găsiți la 08.10.2007 în râpă, 3 saci găsiți la 16.09.2008 în apropierea bornei 19 dintre Poiana Brașov și Râșnov.

Profitând de faptul că aveam în portbagajul mașinii saci de polietilină în care strângeam gunoaiele atunci când mergeam la grătar (tocmai fusesem la sfârșitul lunii august de două ori cu cortul la munte în week-end-uri consecutive la Nucșoara) au fost ridicați doi dintre aceștia și ulterior au fost strânși din locurile unde se aruncau gunoaie de către persoane care efectuau activități de ”căutare”.

Din concluziile RCTS 129285 din 19.11.2012 rezultă că doar sacii găsiți în portbagajul mașinii corespund, referirile la ceilalți saci fiind cu caracter de probabilitate: „ *pot să provină*”, „ *nu se poate stabili*”.

Referirile la obiectele din râpa situată la km 4,6 din direcția Poiana Brașov către Râșnov nu menționează faptul care se desprinde din analiza cu atenție a planșei foto. Astfel fiind luna octombrie toate gunoiale din acea zonă sunt acoperite de frunze, cele care au fost ridicate însă pentru diverse analize nu au nicio frunză pe ele.

Aceeași mențiune și referitor la uniforma de polițist care se afla „în punctul cel mai îndepărtat „ peste care nu se aflau frunze uscate și care era întocmită și așezată pe pământ.

Nu s-a demonstrat științific că aceasta îmi aparține , nimeni nefiind curios în acești 5 ani să facă un simplu experiment judiciar.

Deși s-a desfășurat o amplă cercetare la fața locului în data de 08 octombrie 2007, în ziua de 09.10.2007 procurorul Iacob mai găsește la fața locului două obiecte dintre care unul îl reprezintă suportul cu gradul de inspector principal precum și o plăcuță cu circuite.

Se presupune chiar o aruncare în etape a obiectelor în râpă făcându-se referire la un preș care se afla în baia aferentă dormitorului.

Preșul a fost ridicat la CFL din 11-12. septembrie și supus analizelor genetice, rezultatul fiind negativ (RCTS 77464/11.12.2007), se observă din nou inducerea unei alte stări de fapt.

„*Scenariul* „ este continuat cu referire la perdeaua de duș aspect neconfirmat de nimeni, după cum rezultă din declarații, însăși una din martore sugerând să efectueze investigații, care însă ridică mari semne de întrebare sub aspectul neefectuării acestora.

NU AVEAU TIMP?

-declarație Teodor Elena – 08.10.2012 „*Despre perdeaua de duș precizez că în momentul când am fost întrebată de Poliție ce lipsește din apartament și mi-au fost prezentate urmele de sânge din baia mică, noua perdea mai avea cutele specifice împachetării semn că fusese despachetată și fusese schimbată de puțin timp. Le-am sugerat polițiștilor să se uite la producătorul perdelei, pentru că aceasta era aparte și am presupus că fusese adusă din Dubai sau din Italia cu ocazia călătoriilor lor. Cea veche nu era rupta dar nu mai era foarte aspectoasă.*

-declarație Moldovean Luminița Georgeta – 08.10.2007 „*Această cădiță de duș era protejată cu o perdea de culoare ALBĂ din material plastic FĂRĂ IMPRIMEURI care nu era deteriorată.*”

„*În baia mică cădiță de duș avea aceleași broscuțe verzi imprimate pe latura dinspre zid fiind protejată cu aceiași perdea impermeabilă din material plastic de culoare ALBA.*

-declarație Teodor Elena – 18.09.2007 „ *Perdeaua de la cabina de duș nu era cea pe care eu o văzusem înainte ca ei să plece în Italia în concediu. ACUM ERA O PERDEA NOUA CULOARE CREM CU IMPRIMEURI IAR CEA DINAINTE ERA ALBĂ CU BULINE ALBASTRE*”.

- declarație Teodor Elena – 14.09.2007 „ *De abia în data de 11.09.2007 când eram acasă la Cristi împreună cu polițiștii, am văzut că această cabină de duș avea o altă perdea de protecție de culoare crem cu imprimeu alb. Eu personal în perioada 28.08.-30.08.2007 nu am, intrat în această baie*”.

În rechizitoriu „din principiu poate fi acceptată ipoteza intrării în apartament a unei persoane cu acordul victimei însă este evident că acea persoană nu ar fi făcut curat înainte de părăsirea apartamentului”.

Deasemenea se face referire în recunoașterea martorilor la unele obiecte găsite în râpa unde se aruncau gunoaie, obiecte care nu aparțin exclusiv acelei locuințe (perne care nu erau unicate, parfumuri, bavețici, facturi bijuterii care se prezintă ca fiind din Dubai, pe care eu nu le-am văzut niciodată întrucât aș fi întrebat soția de unde a avut bani să le cumpere, cărți, reviste chiar și caietul de sarcină al soției, obiecte care s-ar fi putut afla la Râșnov la socrii mei).

Un alt aspect care aruncă în derizoriu ancheta efectuată, este acela (din pagina 26 a rechizitoriului) în care se afirmă că aruncarea obiectelor în râpă s-a făcut ”de către inculpat în două tranșe”.

Rezultă încă o dată necunoașterea dosarului și distorsionarea realității, prin aceea că se face referire la un preș de baie care se afla în apartament și care ulterior a fost găsit în râpă.

NU SE OBSERVĂ ÎNSĂ CĂ PREȘUL DE BAIE ESTE RIDICAT DE CĂTRE POLIȚIȘTI CU OCAZIA C.F.L. DIN 11-12.09.2007.

De menționat ca în perioada octombrie – 25 decembrie 2004 am locuit efectiv la Râșnov, apartamentul fiind în renovare, mutarea făcându-se efectiv cu tot ceea ce aveam, inclusiv cu haine.

Nu se face mențiune la faptul că a fost ridicat din același loc și un pachet de țigări Kent care însă nu are pe el timbru specific țigărilor care se comercializa de circa 1 an de zile.

Prin modul în care arată acest pachet de țigări se poate vedea că a fost aruncat împreună cu celelalte obiecte cu puțin timp în urmă nefiind posibil ca acesta, datorită materialului din care este fabricat (carton) să reziste intact condițiilor de mediu.

Referitor la facturile bijuteriilor, singurul care le-a văzut este **Ghinescu Constantin Robert** și care declară că în **13.09.2007** ”Elodia ne-a spus că și-a cumpărat bijuterii din aur, însă la fiecare avea factură”.

Eu nu am văzut niciodată nicio factură de la nicio bijuterie, pentru că aş fi întrebat desigur de unde a avut bani.

Deasemenea Teodor Elena, Moldoveanu (Serian) Luminița, Ghinescu Emilia și Ghinescu Constantin Robert, conform declarațiilor lor nu intrau în dormitor fiind astfel greu de crezut că pot recunoaște niște obiecte care de altfel (unele din ele) s-ar fi putut afla în orice locuință.

Se face referire la declarația martorei Ionescu (Zaharia) Raluca audiată prin comisie rogatorie internațională și care susține că „a locuit la această adresă de la începutul anului 2001 și până la sfârșitul anului 2004, declarație susținută și de martorii Chețea Ofelia și Chețea Sorin, care contrar susținerii din rechizitoriu (că era în eroare cu privire la indicarea perioadei în care a locuit în imobilul menționat) este contrazisă de ceilalți doi Chețea Ofelia: „ *Zaharia Raluca care din anul 2005 a venit la muncă în Spania*”.

Și Chețea Sorin „ *în perioada 2001 până la sfârșitul anului 2005*”.

Din nou inducerea în eroare prin prezentarea unei alte stări de fapt și denaturarea adevărului.

2.5. Dând dovadă din nou de necunoașterea ansamblului probator administrat în cauză, procurorii interpretează eronat din nou realitatea făcând referire la decizia luată „intempestiv” de a duce copilul la bunicii paterni

Se continuă denaturarea adevărului făcându-se referire la un aspect care era stabilit dinainte, și care e confirmat de martori.

***- declarație Teodor Elena – 12.09.2007 „În permanență Ghinescu Elodia obișnuia ca în zilele de vineri, sâmbătă și duminică să ducă copilul ori la părinții ei care au un apartament în Râșnov, județul Brașov ori la părinții soțului ei în Pitești unde aceștia au un apartament și o casă, aici de obicei copilul stătea câte o săptămână*”.**

- declarația Teodor Elena – 18.09.2007 „, Precizez faptul că în una din aceste zile (28.08.- 29.08.2007) Elodia mi-a spus că soțul ei intenționează să îl ducă pe fiul lor Patrick la Pitești la părinții lui fără să îmi precizeze ziua în care urma să se întâmple acest lucru”.

-declarația Teodor Elena – 08.10.2012 „Știam că la sfârșitul săptămânii în care a dispărut Elodia copilul urma să fie dus la părinții lui Cioacă pentru că îmi spusese Elodia acest lucru cam de marți”.

-declarație Ghinescu Constantin Robert 28.09.2007 – în timp ce eram în drum spre Brașov de la aeroport, ”Elodia mi-a spus că vrea să se ducă împreună cu Cristi pentru a-l lăsa pe Patrick la Pitești”.

2.6. Se insinuează în rechizitoriu că am desfășurat o campanie de manipulare însă acest lucru nu rezultă din declarațiile martorilor.

Nu am știut că soția mea a avut o relație extraconjugală cu Ilie Cristian (care a recunoscut aceasta) și deasemeni nu am știut că persoanele din anturajul ei (cu excepția familiei) au cunoscut această relație.

Am întrebat toate persoanele pe care le-am știut ca fiind amicele ei despre acest lucru însă toate au negat la început pentru ca ulterior să recunoască acest lucru.

-declarație Niță Emilia – 28.09.2007„, În urmă cu circa 1 an și jumătate Elodia mi-a zis că pe Net a cunoscut un barbat pe nume Ilie Cristian care lucra la SPP. După această dată Elodia mi-a zis că s-a întâlnit de mai multe ori cu Ilie Cristian și că deveniseră amânți.

- declarație Niță Iosif Emilia – 19.09.2012 „Relația dintre mine și doamna Elodia era suficient de apropiată ca aceasta să îmi spună detalii despre viața ei intimă cum ar fi relația extraconjugală cu ofițerul SPP despre care eu am știu de la începutul ei.....”s-au întâlnit efectiv prima dată prin mai 2006.Eu m-am ocupat de rezervare la un hotel pe litoralul Mării Negre.”știam astfel și atunci când se întâlnea cu amantul ei și ce făcea cu acesta”.”Uneori întâlnirile

durau o zi, alteori se organizau în așa fel încât să fie cu acesta în week-end”. ”L-am și cunoscut pe Ilie Cristian, a venit o dată la birou”. ”L-am cunoscut și pe un anume Zabara care era prietenul lui Ilie Cristian”. La un moment dat i-am povestit și soțului meu despre relația extraconjugală a Elodiei”.

- declarație Morgovan Claudia – 27.09.2007 „În vara anului trecut perioadă în care mi-a mai spus că are o relație cu un ofițer SPP care o dată a venit la Brasov și împreună cu Elodia au venit pe la mine pe la magazin”.

-declarație Ilie Cristian – 02.07.2008 „ În luna aprilie 2006 de la calculatorul meu din locuință am accesat site-ul Kappa cu intenția de a conversa cu alte persoane. Într-o rubrică a acestui site am găsit un pseudonim ISHALLO și am trimis un mesaj de inițiere a unei discuții. Mi s-a răspuns imediat și din următoarele mesaje pe care le-am trimis și primit în următoarele zile am aflat că persoana cu care conversam se numește Elodia, că este din Brașov, și că este avocată.....După câteva zile de la prima conversație eu i-am spus ca la începutul lunii mai urmează să merg la Mangalia și a fost de acord, și ne-am întâlnit prima dată în Mangalia.....precizez că relația noastră a devenit foarte apropiată din această perioadă”.

- declarație Bogdan Ramona Elena – 28.09.2007 „ În urmă cu circa 1 an și jumătate Elodia mi-a spus că și-a găsit un amant în persoana unui barbat care lucrează la SPP.....eu nu rețin cum îl cheamă însă pot să spun că vorbea deseori cu el la telefon când era la mine la salon și că îmi zicea că se duce deseori în week-end la București pentru a se întâlni cu acesta.....probabil că în cursul lunii mai 2007 Elodia mi-a spus că va pleca în Dubai cu amantul ei de la SPP de care era foarte îndrăgostită.

- declarație Morgovan Claudia – 27.09.2007 „.....cu toate acestea eu știu că ea vorbea des la telefon și corespondența cu Ilie Cristian destul de des și pe e-mail”.

„ Am întrebat-o dacă merge și soțul ei și mi-a răspuns că la întrebat dacă vrea să meargă, dar el refuzat, urmând ca la Dubai să se întâlnească cu Ilie Cristian...”

***-declarație Ardelean Ileana Cristina – 05.03.2008** „.....Totodată mi-a spus că în excursie va veni cu un barbat care se numește Ilie Cristian. Despre acesta cu ocazia primei întâlniri de la restaurant Elodia mi-a povestit că este amantul ei pe care l-a cunoscut aproximativ în vara anului 2006 și că ține mult la el.....M-am întâlnit cu Elodia și Ilie Cristian în Dubai.*

***-declarație Constantinescu Mircela Cosmina 12.03.2008** ” În vara anului 2006, Elodia m-a vizitat în București, ocazie cu care mi-a spus că a cunoscut pe internet un bărbat pe nume Ilie Cristian care lucrează la SPP. Elodia mi-a spus că este îndrăgostită de acest bărbat cu care are o bună comunicare, iar cu ocazia acelei întâlniri l-am văzut și eu de la distanță pe Ilie Cristian care a venit să o ia pe Elodia din locul în care ne întâlnisem noi”.*

Ce știe tot satul nu știe bărbatul este o expresie veche și care se confirmă încă o dată.

2.7. Se spune că „ am întârziat sesizarea dispariției”, în rechizitoriu, aspect total nereal și care reiese din declarațiile martorilor aceștia infirmând ceea ce se susține în actul de sesizare a Instanței. Încă o dată se dovedește reaua credință și necunoașterea probatoriului.

Din nou se prezintă o altă situație care este contrazisă de actele din dosar, denaturându-se adevărul.

Astfel, în perioada 01-05.09.2007 am luat legătura cu Marius Breazu, ofițer de poliție la Biroul Judiciar al Poliției Mun. Brașov și apropiat al familiei, cu care am încercat să aflăm date despre soția mea.

În data de 18.09.2007 Marius Breazu, finul Elodiei Ghinescu declara: „ca în data 01.09.2007, ora 21.30, am fost sunat de Cristian Cioacă care mi-a zis sa cobor în fata blocului, unde locuiesc în 10 – 15 min, pentru ca vrea sa îmi spuna ceva ”.....” acesta mi-a spus ca nu stie unde este sotia sa, respectiv nasa mea de cununie Elodia Ghinescu.....” „ Auzind acestea i-am sugerat sa îi sunam pe părinții ei lucru pe care l-am facut chiar eu, sunandu-l pe fratele

***Elodiei pe nume Robert** si pe care l-am intrebat daca stie unde este Elodia. Acesta mi-a spus ca nu stie nimic.....”*

*„ **In jurul orei 23 am mers la sectia 2 Politie pentru a vorbi cu el** deoarece el nu putea pleca de la Sectie fiind de serviciu. **In data de 02.09.2007 la initiativa mea am mers acasa la Cioaca Cristian pentru a vorbi cu el cu intentia de a vedea daca din interiorul locuintei ar reiesi vreun indiciu cu privire la locul unde s-ar afla Elodia.** In casă toate lucrurile se aflau in aceiasi stare in care stiam ca sunt.*

I-am spus lui Cristian Cioaca sa incercam să verificăm adresa de e-mail a Elodiei (eu știind că aceasta petrecea mult timp la internet acasă). Am pornit calculatorul si așa cum am bănuir logarea pe adresa de e-mail a Elodii pe site-ul Yahoo se facea deoarece avea username-ul și parola salvate. În cardul e-mailurilor trimise de Elodia am găsit mai multe e-mail-uri prin care aceasta comunica cu diverse persoane și un mail cu un Voucher în care se specifică că în Dubai, Elodia a fost plecată cu un barbat pe nume Ilie Cristian. Cristi mi-a spus că Elodia a fost în Dubai cu o prietenă de a ei pe nume Dana (așa cum îi spusese lui Elodia)”

Din declaratia lui M. Breazu reiese că au aflat nr de telefon al numitei Dana (Milandru) stabilind ca în ziua următoare Cristian Cioacă să o sune pe aceasta.

„ În data de 03.09.2007 Cristian m-a sunat si mi-a spus ca a vorbit la telefon cu Dana, iar aceasta i-a spus că ea nu a fost cu Elodia în Dubai.

*- **declarație Milandru Maria Daniela - 18.09.2007** „ Pe data de 26 august am căutat-o telefonic dar nu mi-a răspuns , după aproximativ 10 minute aceasta a revenit, era foarte agitată, mi-a spus că este în Dubai și că mă va suna când se întoarce în țară.*

Ulterior pe data de 03.09.2007 am fost contactată telefonic de către soțul acesteia Cioacă Cristian și care mi-a relatat că soția sa a dispărut întrebându-mă totodată dacă am fost cu ea în Dubai răspunsul meu fiind negativ.

*- **declarație Marius Breazu 25 februarie 2008** “Amintindu-mi de faptul că după ce s-a despărțit în fapt de Mustață Ciprian, Elodia s-a mutat la Cristi l-am*

întrebat pe Cristi dacă este posibil ca Elodia să fi plecat de acasă și să se mute cu alt bărbat. El mi-a spus ca nu știe acest lucruînsă a văzut că aceasta a șters de pe calculator mai multe poze în care ea era împreună cu un bărbat.

„ În discuțiile cu Cristi la sediul Secției tot în seara zilei de 01.09.2007, Cristi m-a întrebat dacă trebuie să mergă sau nu la Poliție și să declare faptul că nu își găsește soția, eu fiind convins că Elodia a plecat de acasă pentru că se certaseră, i-am spus lui Cristi să mai aștepte o zi, două pentru a nu se face de rușine pe o parte și pe altă parte că poliția nu o s-o poată căuta pe toate străzile.

Conform declarației lui Breazu, „în după amiaza zilei de 03.09.2007 m-am întâlnit cu Cristi la el la secție în biroul doamnei Carmen Mițu și l-am auzit pe Cristi spunându-i acesteia ce îmi spusese și mie în legătură cu plecarea Elodiei de acasă. Doamna Mițu Carmen având părerea că Elodia a plecat de acasă i-a zis lui Cristi să mai aștepte o zi doua pana să facă sesizarea de dispariție.

În ziua de 05.09.2007 în jurul pranzului m-am întâlnit cu Cristi la poliția Municipiului Brașov și el mi-a zis ca vrea să facă sesizare de dispariție, lucru pe care l-am sfătuit și eu să-l facă.

Tot în ziua de 05.sept 2007 în jurul orelor 13 în timp ce mă aflam în biroul meu cu Cioacă Cristian și cu șeful meu Mițu Gheorghe, eu am sunat-o pe mama Elodiei pentru a o întreba despre Elodia spunându-i totodată că Cioacă Cristian va face o reclamație în legătură cu dispariția soției sale.

Mama Elodiei a fost revoltată pentru faptul că Cioacă Cristian vrea să facă reclamație de dispariție spunand „ cu ce drept face el această reclamație fără să mă întrebe și pe mine dacă sunt de acord”

În niciuna din declarațiile numitei Ghinescu Emilia, mama Elodiei, nu face referire la această convorbire telefonică, în schimb fratele Elodiei, pe nume **Ghinescu Constantin Robert declară la data de 28.09.2007** „ pe data de 05.09.2007 Breazu Marius a sunat-o pe mama și i-a spus că Cristi a anunțat-o pe Elodia ca dispărută”. Tot în declarația mai sus menționată Ghinescu Robert afirmă cu privire la data de 01 septembrie „ seara în jurul orelor 21 m-a sunat Breazu Marius și m-a întrebat dacă Elodia are alt telefon mobil în afară de cele două pe care le folosea.....

- declarație Mîțu Carmen – 18.09.2007 „Luni pe 03.09.2007 m-am dus la serviciu și în jurul orelor 15, l-am văzut pe Cristi în fața secției. Cristi era foarte supărat și era însoțit de colegul lui Marius Breazu. Eu l-am întrebat ce s-a întâmplat iar el mi-a răspuns că nu știe nimic de soția lui din data de joi 30.08.2007și că a constatat lipsa ei în data de 01.09.2007 când a revenit de la Pitești”.

„M-a întrebat dacă am mobilul Danei Munteanu (Milandru) o prietenă a Elodiei.

- declarație Bîrză Ionel – 19. 10.2012„La începutul lui septembrie construim un atelier pe care îl folosesc și în prezent ca atelier de restaurări. Aproximativ în 3,4 septembrie 2007 mi s-a defectat generatorul motiv pentru care nu mai puteam continua lucrările. Întrucât generatorul era în garanție și era achiziționat de la o firmă din Pitești, m-am gândit să îl rog pe Cristi Cioacă să îl ducă la reparat când merge în Pitești la părinți avînd în vedere și problemele de sănătate pe care le aveam.

L-am sunat pe Cristi Cioacă, acesta nu mi-a răspuns, după care am sunat-o pe adjuncta mea Mîțu Carmen pentru a o întreba ce e cu Cristi de nu răspunde.

Atunci am aflat de la aceasta că Cioacă e supărat că l-ar fi părăsit Elodia sau că ar fi fugit Elodia, ceva de genul acesta.

„.....El mi-a spus că a plecat de acasă, i-ar fi luat aurul și banii, că înainte fusese plecată cu ceva indivizi prin străinătate în Dubai și că vrea să divorțeze de ea și că vrea să anunțe Poliția.....” „În acest context i-am spus să nu facă tam tam cu sesizarea Poliției pînă nu vorbește cu soacra sa care locuia în Râșnov la distanță de 4-5 km de Cristian.

- declarație Niță Emilia - 06.09.2007 „Precizez că nu am mai vorbit cu ea pînă sâmbătă seara 01.09.2007 când am fost vizitată de soțul ei care m-a întrebat dacă știu ceva despre ea întrucât el nu mai știe nimic de ea de câteva zile”

- declarație Niță Emilia - 20.09.2007 „Sambătă 01.09.2007 Cristi a venit la mine acasă și m-a întrebat dacă știu ceva de Elodia pentru că el abia revenise de

la Pitești și a constat că aceasta lipsea de acasă. Eu i-am spus că Elodia nu a venit la serviciu nici joi nici vineri și că nu știu nimic de ea”.

Din toate aceste declarații rezultă că am vrut să sesizez dispariția din momentul în care am constatat-o, însă am fost sfătuit să mai aștept.

2.8. Se afirmă în rechizitoiu că i-am dat lui Iosif Niță Liviu un plic tip MAI în care au fost puse mail-urile Elodiei de dragoste către mai mulți bărbați, inclusiv voucherul de deplasare în Dubai.

Toate mențiunile de pe aceste mail-uri care se află atașate la dosar conțin referire la timpul prezent. Afirmăția referitoare la timpul trecut reprezintă o inducere în eroare și o prezentare eronată a realității.

Se face referire la o declarație a martorei Ghinescu Emilia din 19.09.2012 la faptul că i-am spus că „*nu o să o mai vad niciodată*” „*afirmație făcută la câteva zile de la dispariție*”.

Anterior acestei date în prezentul dosar Ghinescu Emilia mai dăduse patru declarații în care nu a pomenit niciodată acest aspect.

Același lucru l-a făcut și Ghinescu Constantin Robert care declară același lucru în aceeași dată 19.09.2012, deși anterior și el dăduse patru declarații.

Se observă atât din aceste declarații cât și din celelalte declarații date de martorii audiați în lunile septembrie 2012 – ianuarie 2013 (perioadă în care ancheta a fost preluată de acești doi procurori) că li s-a indus o anumită stare de fapt pe calea întrebărilor pe care aceștia le-au pus (procurorii), că s-a direcționat ancheta în direcția construirii unui stări de fapt (conflictuale) între mine și soția mea, aspect care nu a existat niciodată și care este contrazis de ceilalți martori.

De altfel, se poate constata din actele anexate la dosarul cauzei, prin lecturarea acestora că mențiunea din rechizitoriu nu corespunde realității.

2.9. Circumstanțele uciderii victimei de către inculpat

Se creează (după cum s-a și recunoscut într-un interviu de către Vasile Viorel) un „*scenariu*” în care însă nu au fost de acord asupra unor elemente esențiale. Vasile Viorel declara că am lovit-o pe soția mea cu un corp contondent.

În rechizitoriu se spune că „pumnul inculpatului a fost vectorul”

Se face referire la mocheta din portbagajul autoturismului, deși pe ea nu au fost constatate la fața locului urme de sânge, acesta fiind ridicată în vederea cercetărilor prin procesul verbal din 12.09.2007, după ce de pe ea au fost ridicate un număr de 11 probe, analizate ulterior și care au sugerat existența unei singure urme cu aspect de sânge, celelalte 10 având rezultat negativ.

Prin același proces verbal din 12.09.2007, în torpedoul mașinii sunt cercetate criminalistic două tocuri de pistol, acestea neprezentând urme criminalistice pe ele.

Ulterior, în 19.09.2007, este ridicat un toc de pistol deși nu prezenta urme.

Același aspect cu referire la urme de sânge care nu au fost găsite pe cotiera autoturismului cu ocazia CFL din 12.09.2007.

Prin RCTS 242954 / 01.09.2008 s-a analizat mecanismul de creare a urmelor din apartament și din autoturism.

Concluziile acestui RCTS sunt clare în sensul în care „nu se poate stabili mecanismul de creare a urmelor de sânge de pe tocul pistolului, nici a urmelor de pe mocheta din portbagajul autoturismului „ (punctul 19).

Deasemenea și cu referire la urmele constatate în apartament, prin emiterea de ipoteze și păreri personale, se concluzionează că urmele au fost „*probabil*” create atunci când „*nu poate fi stabilit mecanismul de creare* „ (vezi punctul 1,2,3,4,5,6,7).

Deasemenea nu poate fi stabilită vechimea exactă a urmelor.

3. Se face mențiune în rechizitoriu și la infracțiunea de profanare de morminte care este tratată folosind aceleași interpretări tendențioase rezultate din necunoașterea materialului de urmărire penală și interpretarea cu rea voință a ansamblului probator.

3.1 Depesarea cadavrului

Se sugerează că victima a fost transportată dinspre dormitor spre baia mare.

Din RCTS 137166/19.11.2012 nu au fost descoperite urme de sânge nici pe pragurile de acces în dormitor, baia mare, siliconul din jurul căzii din baia mare și deasemenea nici pe grinda de susținere a podelei GS2.

Concluziile sunt „*pretestul nu a indicat prezența sângelui*” ceea ce infirmă scenariul din rechizitoriu.

Nu se face deasemenea referire la RCTS prin care au fost analizate genetic sifonul căzii de la duș, racordul flexibil al chiuvetei din baia dormitorului și sifonul din podeaua aceleiași băi (a dormitorului) în care rezultatele deasemenea nu au indicat prezența sângelui.

Fiind un loc în care se aruncau gunoaie (râpă de pe drumul Poiana Brasov – Râșnov) se face referire la o sită care deasemenea nu prezintă urme de sânge dar care este atribuită tot aceluși apartament deși este un obiect de serie care există în cele mai multe case dându-se vina pe condițiile atmosferice și precipitații.

Se face referire din nou la cuțitul de bucătărie, perdeau de duș, 2 prosoape și geanta de voiaj, pentru a confirma scenariul organelor de anchetă, deși cuțitul prezentat pentru recunoaștere a fost recunoscut ca fiind cel din casă.

Se reiau astfel aspectele care au fost susținute anterior, deși declarațiile martorilor infirmă presupunerile din rechizitoriu.

- declarație Teodor Elena – 12.09.2007 „Acest cuțit stătea în sertarul bufetului din bucătărie lângă celelalte tacâmuri și are mâner din lemn de culoare crem deschis cu o lungime de aproximativ 10 cm iar lama cu lățime de aproximativ 2 cm și lungimea de 20 cm”.

- **declarație Teodor Elena – 27.11.2007** „ Cu prilejul prezentei audieri organele de anchetă mi-au prezentat un cuțit cu mâner din lemn pe care am înțeles de la anchetatori că l-au primit de la jurnalistul Luis Lazarus. După ce am privit cu atenție acest cuțit pot afirma că este diferit de cuțitul de bucătărie care se afla în locuința Elodiei și a lui Cristi, diferențele constând în culoarea mânerului (cuțitul celor doi avea un maner mai deschis la culoare) al lățimii mânerului (cuțitul celor doi avea mânerul mai lat) precum și în privința lamei (lama cuțitului celor doi era mai dură) ”.

„PRECIZEZ CĂ UN POLIȚIST M-A CONDUS DIRECT LA SERTARUL UNDE SE AFLAU TACĂMURILE și mi-a zis să mă uit în sertar deschizându-l doar puțin astfel încât eu aveam posibilitatea să văd acel cuțit numai dacă ar fi fost pus lângă celelalte cuțite cu mânerul spre exterior. Dacă era pus într-un compartiment aflat mai în spatele sertarului nu l-aș fi văzut, însă cred că nu ar fi încăput dacă l-ar fi pus cineva într-un alt compartiment din sertar”.

„ În ziua de 11.09.2007 organele de politie după ce au deschis sertarul în care se afla acel cuțit am constatat lipsa cuțitului respectiv și le-am spus polițistilor că în acel loc se afla un cuțit pe care l-am și descris.

Imediat după aceasta m-am apropiat de chiuveta din bucătărie în care se aflau mai multe vase murdare iar polițistii au ridicat vasele și mi-au zis să mă uit dacă este cuțitul respectiv. Eu m-am uitat și nu am văzut acest cuțit cu precizarea că polițistul a ridicat doar o parte din vase și nu pot afirma cu certitudine că era imposibil ca acel cuțit să se afle sub vasele din chiuvetă. În prezența mea în bucătărie nu s-au mai deschis alte sertare motiv pentru care **eu nu pot spune dacă cuțitul de bucătărie se afla sau nu în altă parte**, însă ceea ce pot afirma este că cuțitul respectiv stătea numai în sertarul despre care am amintit mai sus.

PROCES VERBAL DE PREZENTARE PENTRU RECUNOAȘTERE

02.11.2007

„Teodor Elena declară verbal că un cuțit asemănător cu cel prezentat în fotografiile puse la dispoziție, avea și Ghinescu Elodia în bucătăria sa, cuțit pe care Teodor Elena l-a folosit în nenumărate rânduri, la diferite activități culinare.

Deasemenea, aceasta mai precizează în continuare că prășelele erau din lemn și prinse în nituri ca ale celui din fotografie cât și forma și dimensiunea lamei cuțitului au caracteristicile celui dispărut din bucătăria familiei Cioacă”.

3.2. Geanta dispărută

Este un alt aspect la care se face referire în rechizitoriu aspect care a fost infirmat deasemenea de martorii audiați.

- **declarație Ilie Cristian – 02.07.2008** „ Cât am stat eu cu ea Elodia nu și-a cumpărat vreo geantă de voiaj”.

- **declarație Ardeleanu Cristina – 05.03.2008** „ Elodia și-a cumpărat o geantă de culoare gri închis cu mâner extensibil și două role care ajutau la transportul bagajelor. Apreciez că mărimea genții era de circa 68 cm, iar adâncimea de aproximativ 35 cm. Consider că mărimea acestei genți nu ar permite introducerea unei persoane”.

- **declarație Ghinescu Robert – 28.09.2007** „ Ca bagaje Elodia avea trolerul cu care plecase și care era de culoare cărămizie, precum și o geantă din material textil de culoare gri cu înălțimea de aproximativ 80 cm și cu lățimea de aproximativ 60. Această geantă nu avea rotite iar pe fund avea un suport de plastic și se deschidea cu două fermoare. Elodia a zis ca această geantă a cumpărat-o din Dubai”.

- **declarație Teodor Elena – 18.09.2007** „.....După ușă se afla un geamantan cu rotile gen troler înalt de aproximativ 1 m de culoare portocalie cu care Elodia fusese în Dubai.

3.3. Perdeaua de la baie

- declarație Teodor Elena – 08.10.2012 „Despre perdeaua de duș precizez că în momentul când am fost întrebată de Poliție ce lipsește din apartament și mi-au fost prezentate urmele de sânge din baia mică, noua perdea mai avea cutele specifice împachetării semn că fusese despachetată și fusese schimbată de puțin timp. Le-am sugerat polițiștilor să se uite la producătorul perdelei, pentru că aceasta era aparte și am presupus că fusese adusă din Dubai sau din Italia cu ocazia călătoriilor lor. Cea veche nu era rupta dar nu mai era foarte aspectoasă.

- declarație Moldoveanu Luminița Georgeta – 08.10.2007 „Această cădiță de duș era protejată cu o perdea de culoare ALBĂ din material plastic FĂRĂ IMPRIMEURI care nu era deteriorată.”

„În baia mică cădița de duș avea aceleași broscuțe verzi imprimate pe latura dinspre zid fiind protejată cu aceeași perdea impermeabilă din material plastic de culoare ALBA.

- declarație Teodor Elena – 18.09.2007 „ Perdeaua de la cabina de duș nu era cea pe care eu o văzusem înainte ca ei să plece în Italia în concediu. ACUM ERA O PERDEA NOUA CULOARE CREM CU IMPRIMEURI IAR CEA DINAINTE ERA ALBĂ CU BULINE ALBASTRE”.

- declarație Teodor Elena – 14.09.2007 „ De abia în data de 11.09.2007 când eram acasă la Cristi împreună cu polițiștii, am văzut că această cabină de duș avea o altă perdea de protecție de culoare crem cu imprimeu alb. Eu personal în perioada 28.08.-30.08.2007 nu am intrat în această baie”.

3.4. Prosoape

- declarație Teodor Elena – 12.09.2007 „Tot atunci le-am spus polițiștilor că din baia mare de pe raftul de jos lipsesc din prosoape pentru că pe acel raft se afla doar un prosop din stiva de 4 sau 5 prosoape de culoare galbenă și albastră. Atunci Cristi a spus că are prosoapele lipsă la el, însă nu l-am auzit să spună unde are aceste prosoape”.

- declarație Soare Nicu – 22.01.2008 „Întrucât pe jos era mizerie și apă, Cioacă a luat un prosop de pe mașina de spălat, loc în care se aflau mai multe prosoape curate pe care l-a aruncat jos ca să adune cât de cât mizeria”.

- declarație Soare Nicu – 13.12.2012 „ Pe gresia din baia dormitorului erau prosoape ude de care se pare că Cioacă s-a folosit pentru a nu permite ieșirea apei din baie în dormitor”.

Se insinuează fără a se proba științific că a fost ascuns cadavrul folosindu-se bunurile enumerate mai sus deși toate deplasările atât cu autoturismul (GPS) cât și cele ale telefoanelor au fost atent monitorizate și expuse în dosar.

Se face deasemenea referire la un capac (colăcel) de toaletă care nu s-a stabilit științific că ar aparține aceluși apartament sau cel al socrilor mei (unde copilul mergea în week-end) și acesta fiind un obiect care nu lipsea din casa familiilor care au copii.

Întrucât nu s-a stabilit că soția mea a decedat se apelează la aspecte emoționale care se doresc să suplinească lipsa acută a unor probe care să determine vinovăția mea.

Se concuzionează „epopeic” că „dovedirea” profanării se va realiza prin simpla constatare a lipsei cadavrului. Se observă încă o dată lipsa de obiectivitate.

Deși nu au stabilit până în acest moment nimic cu caracter de certitudine, deși în cazul acestei presupuse infracțiuni nu există obiectul material, latura obiectivă nefiind dovedită deoarece nu există decât în închipuirea organelor de anchetă (nu sunt stabilite elementul material, urmarea imediată, legătura de cauzalitate), se trece la stabilirea laturii subiective care ar fi „*evident intenția*” aspect care nu reiese din nicio lucrare sau declarație de martor din dosar.

Constatăm că întreg rechizitoriul are la bază presupuneri, interpretări eronate ale probelor din dosar, induceri spre anumite elemente ale martorilor audiați în dec. 2012 / ian. 2013, toate reprezentând încălcarea normelor legale referitoare la modul

de efectuare al urmăririi penale, al respectării drepturilor legale ale învinutului / inculpatului și nerespectarea deontologiei profesionale.

Acuzarea s-a făcut prin divulgarea în presă a tuturor aspectelor care au ținut de urmărirea penală începând de la declarațiile procurorului și ale lucrătorilor de poliție continuând cu divulgarea în presă a planșelor foto de la cercetările la fața locului, concluziile rapoartelor de constatare tehnico științifică, declarațiile martorilor.

A fost vorba de o urmărire penală publică, deși caracterul acesteia este secret, de o mediatizare excesivă prin interviuri și prin apariția diferitelor articole prin presa scrisă care nu au avut ca subiect faptul că se desfășoară o anchetă privind dispariția soției mele insinuându-se și inducându-se ideea că eu mi-am omorât soția și că toate probele mă indică pe mine ca fiind autor.

A fost astfel declanșată o adevărată isterie televizată în care organele statului nu au intervenit bazându-se pe faptul că se va crea o presiune psihologică asupra mea și în cele din urmă voi recunoaște ceea ce de fapt nu s-a întâmplat.

La sugestia apărătorilor mei am dat câteva interviuri unor publicații scrise și am participat împreună cu aceștia la un număr de trei interviuri televizate.

Constatăm din mențiunile din rechizitoriu că urmărirea penală s-a efectuat din interviurile realizate care au fost solicitate.

S-au efectuat un număr extraordinar de mare de emisiuni care au avut loc pe această temă la care nu am participat, acestea fiind organizate de diverse posturi de televiziune și care nu aveau ca scop decât inculparea mea publicând aspecte care nu țin de realitate.

Astfel diverse persoane cu sau fără studii juridice sau de diferite profesii si-au dat cu părerea referitor la acest caz necunoscând în întregime ansamblul probator știindu-se foarte bine că cel mai simplu e să-l judeci pe om și să-l critici.

De altfel nu este greu de observat că emisiunile televizate cât și articolele din presa scrisă preced și acced termenele de judecată la care am fost prezent și la care nu am avut nimic de comentat deoarece având studii juridice la bază știu foarte

bine că Justiția nu se face în mijloacele mass media deși acestea au ajuns în această perioadă formator de opinie.

Se induce în rechizitoriu ideea că soția mea „a plecat la serviciu” în data de 30.08.2007 „și nu s-a mai întors niciodată”.

Precizez faptul că soția mea nu s-a întors la domiciliu în perioada 30.08 – 01.09.2007, nu este stabilit, eu în aceieași zi plecând la Pitești cu copilul, conform obiceiului, aspect care reiese din declarațiile martorilor.

După cum se observă din declarațiile martorilor și traseele interceptărilor telefonice, am revenit în Brașov în data de 01.09.2007.

- declarație Teodor Elena – 12.09.2007 „În permanență Ghinescu Elodia obișnuia ca în zilele vineri, sâmbătă și duminică să ducă copilul ori la părinții ei care au un apartament în Râșnov, județul Brașov ori la părinții soțului ei în Pitești unde aceștia au un apartament și o casă, aici de obicei copilul stătea câte o săptămână”.

- declarație Ghinescu Constantin Robert 28.09.2007 – ”în timp ce eram în drum spre Brașov de la aeroport, Elodia mi-a spus că vrea să se ducă împreună cu Cristi pentru a-l lăsa pe Patrick la Pitești”.

- declarația Teodor Elena – 18.09.2007_„, Precizez faptul că în una din aceste zile (28.08.- 29.08.2007) Elodia mi-a spus că soțul ei intenționează să îl ducă pe fiul lor Patrick, la Pitești, la părinții lui, fără să îmi precizeze ziua în care urma să se întâmple acest lucru”.

-declarația Teodor Elena – 08.10.2012_„Știam că la sârșitul săptămânii în care a dispărut Elodia copilul urma să fie dus la părinții lui Cioacă pentru că îmi spusese Elodia acest lucru cam de marți”.

Se fac deasemenea mențiuni referitor la cuțit și la faptul că am furnizat 2 variante referitor la el.

Precizez că în acea perioadă datorită faptului că soția mea plecase de acasă eram într-o stare deplorabilă, jalnică, aspect constatat de medicul psihiatru de la Spitalul Militar din Brasov care în urma consultației de specialitate m-a

diagnosticat ca având „sindrom depresiv” prescriindu-mi tratament și deasemenea concediu medical.

Această stare s-a perpetuat și în lunile care au urmat, fapte dovedite de actele medicale existente la dosarul cauzei și despre care nu se face referire.

Urmează din nou referiri la perdeaua de duș, referiri contrazise de martorii din dosar.

-declarație Teodor Elena – 08.10.2012 „Despre perdeaua de duș precizez că în momentul când am fost întrebată de Poliție ce lipsește din apartament și mi-au fost prezentate urmele de sânge din baia mică, noua perdea mai avea cutele specifice împachetării semn că fusese despachetată și fusese schimbată de puțin timp. Le-am sugerat polițiștilor să se uite la producătorul perdelei, pentru că aceasta era aparte și am presupus că fusese adusă din Dubai sau din Italia cu ocazia călătoriilor lor. Cea veche nu era rupta dar nu mai era foarte aspectoasă.

- declarație Moldoveanu Luminița Georgeta – 08.10.2007 „Această cădiță de duș era protejată cu o perdea de culoare ALBĂ din material plastic FĂRĂ IMPRIMEURI care nu era deteriorată.”

„În baia mică cădiță de duș avea aceleași broscuțe verzi imprimate pe latura dinspre zid fiind protejată cu aceiași perdea impermeabilă din material plastic de culoare ALBA.

- declarație Teodor Elena– 18.09.2007 „ Perdeaua de la cabina de duș nu era cea pe care eu o văzusem înainte ca ei să plece în Italia în concediu. ACUM ERA O PERDEA NOUA CULOARE CREM CU IMPRIMEURI IAR CEA DINAINTE ERA ALBĂ CU BULINE ALBASTRE”.

- declarație Teodor Elena – 14.09.2007 „ De abia în data de 11.09.2007 când eram acasă la Cristi împreună cu polițiștii, am văzut că această cabină de duș avea o altă perdea de protecție de culoare crem cu imprimeu alb. Eu personal în perioada 28.08.-30.08.2007 nu am, intrat în această baie”.

Se susține deasemenea că obiectele din râpă au fost recunoscute de Ghinescu Constantin Robert „care avea un contact mult mai limitat cu apartamentul

inculpatului” acesta nefiind niciodată întrebat de câte ori intra în dormitor și ce se află în acesta.

Deasemenea referitor la uniforma de politist s-a încercat atribuirea acesteia ca fiind a mea, deși cu ocazia celor patru cercetări la fața locului nimeni nu a făcut un inventar al acestora (uniformelor).

Este și puțin probabil ca o uniformă de poliție distribuită în 2003 să mai reziste la purtările succesive timp de 4 ani de zile (cu excepția faptului ca aceasta ori nu este a mea ori a fost bine păstrată la Râșnov unde am locuit timp de aproape trei luni) deși nici testele genetice nu au reuși să demonstreze că este a mea.

Referitor la urmele de sânge care sunt sau nu ale soției mele, ale mele sau ale altcuiva nu pot să declar nimic deoarece nu am știut de existența acestora.

Aceste urme nu au fost observate nici cu ocazia CFL din 05.09.2007 (cercetare referitoare la dispariție), nici de către martorul Breazu Marius (ofițer de poliție judiciară la Biroul Poliției Judiciare Brașov), nici de către martorul Mateescu Ion care a venit împreună cu mine în acel apartament (seara zilei de 10.09.2007).

Deasemenea aceste urme nu au existat nici în data de 11.09.2007 cu ocazia CFL, ele apărând în momentul în care eu nu mă aflam în apartament, cu complicitatea polițiștilor brașoveni, fiind scos de acolo și plimbat prin orașul Brașov.

De altfel declarația martorului Mateescu Ion din data de 27.02.2008 confirmă aceste aspecte: „ Cu ocazia cercetărilor efectuate de către polițiști, în ziua de 11.09.2007, în locuința lui Cristi, eu am asistat ca martor asistent și pe toată perioada cercetărilor am stat în sufragerie împreună cu Cristi și cu alți polițiști din echipa de cercetare.

La sfârșitul cercetării, polițiștii m-au chemat în dormitor și în baia mică și mi-au arătat niște pete de culoare brun roșcată (unele vizibile cu ochiul liber, iar altele cu lampa cu ultraviolete), pe ușa dormitorului și pe faianța din baie.

Înainte de acest moment eu am fost în dormitor și în baia mică și precizez că nu văzusem acele urme .

Timp de o oră și jumătate polițiștii au mai căutat în dormitor și nu găsiseră nicio urmă.

Mai precizez că Cristi și cu niște polițiști au plecat din casă circa o oră și jumătate, iar când au revenit, Cristi era foarte nervos și le-a zis polițiștilor să își strângă sculele și să plece datorită faptului că unul din polițiștii cu care plecase a primit un telefon și cineva ia zis să-l mai țină pe Cristi departe de casă o oră”.

Aspectele referitoare la scoaterea mea din imobil și plimbarea prin Brașov sunt menționate și de unul din lucrătorii care a participat la C.F.L. din 11.09.2007.

Astfel, **Ursu Nicolae declară în 25.01.2008** ”*Ulterior am primit dispoziție să merg împreună cu Cioacă și alți colegi la un alt apartament din cartierul Noua. La întoarcere ne-am oprit la localul ”Pepperoni” unde am luat câte o shaorma”.*

S-a afirmat deasemenea din nou că aş fi acoperit cu un strat de glet eventualele urme deși Teodor Elena declară că au fost efectuate reparații în casă.

- declarație Teodor Elena – 08.10.2012 „Cu o singură ocazie îmi amintesc că Cioacă a retușat pereții din holul mic de acces în baia mare și în dormitoare. Întrucât copilul îi zgâriase cu pixul.

După cum se observă, acuizarea mea se face folosindu-se referiri la aceleași obiecte și nu la aceleași activități.

Se utilizează termenul „fantezist” atunci când sunt expuse diferite variante de lucru sau posibile direcții de investigare deși acest aspect făcea parte din investigațiile standard care trebuiau să se facă în cazul unei dispariții, având caracter de obligativitate.

Termenul „fantezist” încearcă să acopere neglijențele, reaua intenție, prejudecățile, abuzurile, lipsa de obiectivitate manifestate în prezenta anchetă.

Deasemenea se încearcă inducerea ideii că existau trei rânduri de chei contrar declarației martorului Sabo Gheorghe cel care a vândut yalele și cheile aferente.

- declarație Sabo Gheorghe 08.10.2007 „Cioacă Cristi m-a sunat de pe telefonul sau mobil..... și ma rugat să merg până acasă la el și să-i înlocuiesc unul din cei doi butuci de la yala ușii metalice care permite accesul în apartamentul lui.

I-am răspuns lui Cioacă că nu pot să merg acasă la el pentru că la acea dată de 05.09.2007 m-a aflam în București, însă i-am spus să meargă la atelierul de chei din târgul comercial Bartolomeu și să-l caute pe angajatul meu Strugaru Sorin și să îi ceară acestuia butucul de broască tip T55 de care avea nevoie.

Tot atunci la telefon l-am întrebat pe Cioacă Cristi de ce trebuie să își schimbe butucul de yală, l-am întrebat dacă i-a spart cineva ușa metalică de la locuința sa, împrejurare în care acesta mi-a răspuns că nu ia spart nimeni ușa și că are alte probleme mai grave și a insistat să ne întâlnim în aceeași seară indiferent de oră.....

Ne-am întâlnit la sediul firmelor mele, atunci Cioacă Cristi mi-a spus că soția sa Ghinescu Elodia a plecat de acasă fără să îmi spună unde.

Tot atunci Cioacă Cristi m-a rugat să îi schimb și celălalt butuc de la yala de jos a ușii metalice tip pachet security fără să-mi dea alte explicații și mi-a spus că în cursul zilei el personal a schimbat butucul de la yala de sus a ușii metalice tip T55.....

A doua zi, joi 06.09.2007 în jurul orelor 18 – 18.30 nu pot preciza ora exactă Cioacă Cristi a venit la sediu celor 2 firme ale mele de unde a plecat cu mașina lui și împreună cu un angajat al meu Zaharia Veronel la locuința lui, angajatul meu urmând să-i schimbe butucul de yală de jos a ușii metalice tip pachet security.

Vineri 07.09.2007 Zaharia Veronel mi-a spus că i-a schimbat lui Cioacă Cristi cel de al doilea butuc al yalei de la ușa metalică a locuinței sale și mi-a predat atât butucul de yală tip T55 cât și butucul de yală tip security de la ușa metalică a locuinței lui Cioacă Cristi împreună cu 6 chei, din care 3 de la yala tip T55 și 3 chei de la yala tip pachet security pe care în prezent le am la sediul firmei mele.

ÎN MOD NORMAL ACESTI BUTUCI DE YALĂ SUNT PREVĂZUȚI CU CÂTE 4 CHEI PENTRU BUTUCUL DE YALĂ DE SUS AL UȘII METALICE TIP T55 ȘI 4 CHEI PENTRU BUTUCUL DE YALĂ DE JOS AL ACELEIAȘI UȘI METALICE TIP PACHET SECURITY ÎNSĂ NU L-AM ÎNTREBAT PE CIOACĂ CRISTI DESPRE CEL DE AL PATRULEA RÂND DE CHEI RESPECTIV UNA DE SUS UNA DE JOS.....”

Deasemenea se susține că mobilul ar fi fost dovedit prin tensiunile existente între mine și soția mea, tensiuni care nu rezultă din nicio probă administrată și nici din marturiile martorilor.

Se face mențiunea referitoare la cazuri de relatare involuntară a adevărului făcându-se interpretarea unei convorbiri telefonice care este scoasă din context.

Regăsim în dosarul de urmărire penală convorbiri telefonice care au fost interceptate în baza autorizației 1273/64/2007 din 20.09.2007 emisă de Curtea de Apel Brașov, convorbiri care se întind pe durata a mai multor luni de zile, care sunt prezentate selectiv, dar nu regăsim autorizația în sine, nici prelungirea acesteia.

Astfel, sunt scoase din context afirmații, acestea observându-se din lecturarea transcrierilor convorbirilor.

După ce în data de 08.11.2007, orele 19.11.17. discut telefonic cu Emilia, aceasta anunțându-mă că nu mai merge la birou de vreo două săptămâni în aceeași dată (08.11.2007), la orele 19.32.52 discut cu martorul Mateescu Ion pe care-l rog să trimită pe faxul care era setat automat la trei apeluri și să mă anunțe când are confirmarea.

Este încă un exemplu de scoatere din context și interpretare eronată a realității.

Menționez că am luat cunoștință despre unele concluzii ale rapoartelor de expertiză în anul 2007 dar nu am avut niciodată posibilitatea de a formula obiecțiuni deoarece acestea nu ne-au fost comunicate pentru a le studia ci doar ne-au fost arătate.

Am solicitat analizarea conținutului corespondenței electronice a victimei și chiar crearea unui profil psihologic al acesteia, lucru care nu a fost făcut.

S-a încercat crearea unei legături între gunoaiele care au fost găsite în râpă și unele obiecte care se presupune că se aflau în apartament.

Nu se poate stabili dacă acestea au existat cu adevărat în locuință în acea perioadă sau provin din casa socrilor mei, deoarece unele lucruri se aflau atât la Brașov cât și la Râșnov.

Referitor la Cererea de probațiune din 14.01.2013 aceasta a fost soluționată de chiar procurorul care a instrumentat anterior dosarul aleatoriu și discreționar și conține verificări minime care trebuiau efectuate în procedura dispariției în perioada imediat următoare acesteia și nu la peste cinci ani de la acest eveniment.

Ultimele expertize dispuse în cauză în data 08.01.2013 sunt și singurele acte care ne-au fost comunicate în prezentul dosar penal, aceasta având loc în data de 24.01.2013 pentru ca în data de 26.01.2013 să fie prezentat pentru prima oară materialul.

Deasemenea, cu ocazia cercetărilor la fața locului și a perchezițiilor efectuate în apartament au fost ridicate 2 urme de amprente papilare și o urmă palmară care au fost ridicate (planșă foto – fotografiile 35,39,40).

În procesul verbal întocmit cu ocazia C.F.L nu se face vorbire despre aceste urme care nici nu au fost exploatate criminalistic.

Întrucât nu finalizaseră actele din acest dosar fiind așteptat un răspuns de la Patriarhia Română care nici nu confirmă nici nu infirmă cererea solicitată și întrucât mai exista un martor care o văzuse pe soția mea ulterior dispariției (Gheorghe Ioana) la data de 30.01.2013 s-a prezentat din nou materialul, s-a întocmit prezentul rechizitoriu, s-a vizat sub aspectul legalității și temeiniciei, dosarul a fost înaintat Tribunalului Argeș pentru competență soluționare iar eu am fost transferat la Penitenciarul Colibași.

Cat priveste c aracterizarea subsemnatului inculpat:

Nu se precizează că în perioada august 2000 - mai 2008 am activat ca ofițer de poliție judiciară în cadrul Poliției Municipilui Brașov, ulterior acestei date fiind transferat la cerere în cadrul IPJ Argeș unde mi-am desfășurat activitatea la Poliția Municipiului Pitești.

Abuzând de calitatea lor de organe judiciare procurorii constată că „ nu au fost identificate elemente care să pună la îndoială discernământul și starea psihică a inculpatului în momentul comiterii faptei”.

Deasemenea se redă o convorbire telefonică dintre mine și o martora Teodor Elena scoasă din context prin care încearcă să inducă ideea că încerc să o influențez să nu coopereze cu autoritățile.

Din lecturarea convorbirii telefonice se observă că se făcea referire la afirmațiile pe care martora le făcuse telefonic la postul de televiziune OTV într-o seară, rezultând dacă mai era cazul încă o dată reaua voință a celor care s-au considerat a fi anchetatori în acest dosar public.

De altfel martora Teodor Elena declară în data de 14.09.2007 „ i-am spus că am dat și eu o declarație la poliție însă nu m-a întrebat de acest lucru și mi-a spus să declar tot ce știu despre ei”.

Cu referire la considerențele de natură procedurală, în rechizitoriu se face o singură mențiune, cea referitoare la prevederile art. 107. alin 4, care în acest caz (spun procurorii) nu s-ar aplica neavând legătură cu prelevarea urmelor infracțiunii.

Din Autorizațiile de percheziție, rezultă caracterul imperativ al aplicării tuturor normelor legale în ceea ce privește efectuarea unei percheziții. „ Percheziția se va face cu respectarea dispozițiilor art. 100, alin. 4², art. 101, art. 103 – 105, art. 107 – 110”.

Un aspect care nu poate fi neglijat și care trebuie avut în vedere, este faptul că cele două percheziții, din 13.09.2012 și 07.11.2012, au avut loc după ce timp de mai mult de 4 ani nu am mai locuit în acel apartament, acesta fiind închiriat unor persoane care au desfășurat diverse activități în el.

Deasemenea, nerespectarea normelor de procedură penală este evidentă încă de la începutul defășurării lucrărilor în prezenta cauză.

Din materialul de urmărire penală, (volumele de practică judiciară) rezultă că încă din anul 2007 au fost efectuate adrese către diverse State din U.E prin care

s-au solicitat sentințe de condamnare a diferitelor persoane în cazuri de omoruri, sentințe care au fost traduse în limba română.

Rezultă încă o dată că intenția procurorilor era din 2007 să transforme această dispariție într-un dosar de omor.

**ALTE REGLEMENTARI INTERNATIONALE – CE OCROTESC VIATA SI
LIBERTATEA-INCLUSIV DREPTUL DE A NU FI SUPUS RESTRICTIILOR
UNEI ACUZATII SAU CONDAMNARI CE ADUC ATINGERE
SUVERANITATII VIETII :**

Conventia Europeana :

Conform art. 20 din Constituție, legile interne vor fi interpretate în conformitate cu tratatele privind drepturile omului la care România este parte . Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului are o aplicare directă în dreptul intern , Curtea Constituțională reținând că „interpretarea instanței de contencios european, în virtutea principiului subsidiarității, se impune și față de instanța de contencios constituțional național (s.n.)”

Declarația Universală a Drepturilor Omului , adoptată de către Adunarea Generală a ONU la 10 decembrie 1948 prin Rezoluția 217 A (III), prevede în art 3 că „orice ființă are dreptul la viață, la libertate și la securitatea sa”.

Pactul Internațional privitor la drepturile civile și politice (adoptat și deschis spre semnare la 16 decembrie 1966, intrat în vigoare la 23 martie 1976) precizează la articolul 6 că: „Dreptul la viață este inerent persoanei umane. Acest drept trebuie ocrotit prin lege. Nimeni nu poate fi privat de viața sa în mod arbitrar”.

CU PRIVIRE LA DREPTUL DE A AVEA O ANCHETA EFECTIVA CU PRIVIRE LA CAUZELE SI IMPREJURARILE DECESULUI UNEI PERSOANE – DOCTRINA CURTII EUROPENE IN MATERIE :

2) Obligația procedurală – necesitatea unei anchete efective privind circumstanțele morții

În concepția Curții Europene, „interdicția legală, de natură generală, pe care articolul 2 o impune agenților statului de a cauza în mod ilegal moartea, ar fi în practică ineficace, dacă nu ar exista o procedură care să permită controlarea legalității recurgerii la forța letală de către autoritățile statului” . În consecință, protecția procedurală a dreptului la viață presupune ca actele ce au cauzat moartea să fie „supuse unei anchete independente și publice pentru a se determina dacă recurgerea la forța letală era sau nu justificată în circumstanțele specifice ale unei cauze.” Investigația presupune „o examinare completă, imparțială și aprofundată a circumstanțelor în care au fost comise omuciderea” .

Obligația procedurală – realizarea unei anchete oficiale și efective - este independentă de obligația materială, Curtea putând condamna un stat pentru neîndeplinirea obligației procedurale după ce l-a exonerat de orice încălcare a obligației substanțiale.

Așa cum precizează Curtea în mai multe cauze, scopul unei asemenea anchete este de a asigura aplicarea efectivă a legilor interne care protejează dreptul la viață și tragerea la răspundere a celor vinovați pentru decesele survenite din cauza lor. *Ancheta desfășurată trebuie să fie aptă conducă la identificarea și pedepsirea persoanelor responsabile,* nefiind suficientă acordarea de despăgubiri urmașilor victimei, chiar în cadrul unei acțiuni civile întemeiată pe răspunderea obiectivă a statului pentru faptele ilicite ale agenților săi.

În legătură cu ancheta ce trebuie desfășurată, din jurisprudența de până acum a Curții se desprind câteva principii generale a căror respectare este verificată de Curte în fiecare cauză.

Astfel, tipul de anchetă ce trebuie să permită atingerea obiectivelor menționate poate varia în funcție de circumstanțe. Totuși, oricare ar fi modalitatea de desfășurare a anchetei, autoritățile trebuie să acționeze din oficiu, din momentul în care cauza le-a fost adusă la cunoștință. Ele nu pot lăsa apropiaților defunctului inițiativa depunerii unei plângeri formale sau nu le pot permite acestora să-și asume responsabilitatea unei proceduri de anchetă .

Ancheta trebuie de asemenea să fie efectivă, în sensul că este capabilă, mai întâi, să determine circumstanțele cauzei , iar apoi, să conducă la identificarea și pedepsirea celor responsabili . Aceasta este însă o obligație de mijloace, iar nu una de rezultat . În unele situații, cum ar fi în cazul unei simple neglijențe, Curtea a considerat că obligația procedurală este îndeplinită dacă există la îndemâna părților numai o acțiune civilă sau disciplinară, chiar dacă acțiunea penală nu este accesibilă.

În consecință, efectivitatea anchetei impune, în primul rând, ca autoritățile să ia măsuri rezonabile pentru a asigura obținerea probelor privind faptele examinate, inclusiv, între altele, depoziții ale martorilor oculari , expertize , și, în funcție de circumstanțele fiecărui caz, o autopsie aptă să furnizeze o evidență completă și precisă a rănilor și o analiză obiectivă a constatărilor clinice, mai ales a cauzei morții . Orice deficiență a anchetei, care diminuează capacitatea acesteia de a stabili cauza morții sau persoana responsabilă riscă să ducă la concluzia că ancheta nu corespunde standardului cerut de Curte. O anchetă nu va fi efectivă decât dacă toate dovezile sunt analizate corespunzător și concluziile sunt concordante și motivate .

De asemenea, pentru ca anchetă să poată fi considerată efectivă, este necesar ca persoanele responsabile de conducerea anchetei să fie independente de cele care sunt, eventual, implicate în deces; ele trebuie, pe de o parte, să nu le fie subordonate din punct de vedere ierarhic sau instituțional, și, pe de altă parte, să fie independente din punct de vedere practic .

Curtea a subliniat că, pentru aceleași motive cu cele menționate anterior, trebuie să existe un element suficient de control public al anchetei sau al rezultatelor sale, pentru a garanta că responsabilii vor fi trași la răspundere. Curtea a indicat însă că publicitatea procedurilor de anchetă sau a rezultatelor poate satisface cerințele articolului 2 numai dacă, în circumstanțele cauzei, gradul de publicitate asigură posibilitatea tragerii la răspundere, atât în teorie cât și în practică, a agenților statului implicați în eveniment.

Din momentul în care au cunoștință de un deces survenit în condiții suspecte, autoritățile trebuie, din oficiu, să conducă o anchetă, la care apropiații defunctului trebuie, de asemenea din oficiu, să fie asociați. Atitudinea acestora este însă indiferentă, lipsa acestora de interes în participare (prin solicitarea obținerii unor tipuri de probe, de exemplu) neputând avea ca efect eliberarea autorităților de sarcina de a lua toate măsurile posibile pentru a stabili adevărul și răspunderea celor vinovați .

Ancheta nu trebuie, însă, să fie perfectă pentru a corespunde exigențelor stabilite de Curtea Europeană; ea poate avea unele lipsuri, câtă vreme aceste lipsuri nu sunt de natură să afecteze caracterul complet, imparțial și aprofundat al anchetei. Așa cum arată chiar Curtea, „natura și gradul intensității anchetei care satisfac pragul minim de efectivitate depinde de circumstanțele cauzei. Ele trebuie apreciate pe baza faptelor relevante și având în vedere realitățile practice ale muncii de investigare. Nu este posibil să se reducă varietatea situațiilor care ar putea apărea la o simplă listă de acte de investigare sau alte tipuri de criterii simplificate” .

Protecția procedurală este întărită de aplicarea articolului 13 al Convenției, care, pe lângă „plata unor despăgubiri, impune investigații profunde și efective, apte să conducă la identificarea și pedepsirea responsabililor de ucidere și presupune un acces efectiv al reclamantului la procedura de anchetă; în consecință, exigențele articolului 13 depășesc obligația procedurală de anchetă efectivă .

Curtea a reținut că obligația procedurală a statului a fost încălcată în cazuri ca: absența sistematică a oricărei anchete ; ancheta nu viza determinarea

circumstanțelor exacte ale morții ,ancheta nu s-a desfășurat cu promptitudine sau diligență rezonabilă ; ancheta a avut o întindere limitată ca obiective și o durată scurtă ; ancheta nu a fost condusă de persoane independente de cele implicate în evenimentele litigioase ; decizia de a nu urmări penal nu a fost motivată; raportul de anchetă nu a fost făcut public și rezultatele anchetei nu au fost comunicate reclamantului, lipsind astfel elementele de control public și accesibilitate a apropiaților; părinții victimei nu au avut posibilitatea de a pune întrebări martorilor și au trebuit să aștepte publicarea raportului de anchetă pentru a afla toate dovezile privind faptele ; nu a fost luate măsuri de prezervare a dovezilor la locul faptei și nu au fost efectuate toate măsurătorile necesare ; au fost privilegiate informațiile primite de la agenții statului , spre exemplu raportul forțelor de securitate nefiind pus sub semnul întrebării atâta vreme cât nu existau elemente care să-l contrazică (numai în situația în care existau asemenea elemente, procurorul ar fi luat alte măsuri pentru investigarea cauzei) sau raportul acestora despre evenimente a fost însușit de procuror fără a fi confruntat cu alte probe , ori a fost înlăturată depoziția unui martor esențial, numai pe baza declarațiilor acuzațiilor sau a colegilor acestora ; nu a fost efectuată o reconstituire, deși aceasta era necesară ; nu a existat un examen medico-legal corespunzător sau o autopsie, nefiind posibilă stabilirea cauzei morții ; raportul de autopsie nu conținea informații importante care ar fi putut clarifica circumstanțele morții ; nu au fost audiați unii martori oculari ; nu au fost audiați membrii familiei decedatului, în anumite circumstanțe ; impunitatea de care se bucura poliția .

În general, mai multe cazuri împotriva Turciei au ca element comun faptul că procurorul nu a dat curs plângerilor făcute de persoane care afirmau că forțele de securitate erau implicate într-un act ilegal, spre exemplu prin faptul că nu a audiat membrii forțelor de securitate implicați sau a acceptat rapoartele incidentelor făcute de membrii forțelor de securitate care atribuiau incidentele grupului PKK pe baza unor dovezi minime sau inexistente .

În schimb, ancheta a îndeplinit cerințele stabilite de Curte, atunci când „mai mult de 60 de martori au fost audiați, realizându-se un mare număr de expertize; reclamanții au fost, în mod constant, ținuti la curent cu evoluția anchetei, au putut să ia cunoștință de conținutul expertizelor și al depozițiilor martorilor, au putut prezenta contra-expertize, de care anchetatorii au ținut

cont, invitându-i pe autorii primelor expertize să-și exprime punctul de vedere asupra expertizelor care aveau un alt punct de vedere decât cele realizate de ei; în fața parchetului și a curții de apel, reclamantii și-au putut prezenta toate argumentele care, conform opiniei lor, erau contrare clasării cauzei, și atât procurorul general cât și curtea de apel au răspuns acestor argumente.”

CU PRIVIRE LA INTERPRETARILE DATE PROBELOR DE CATRE ORGANUL DE URMARIRE PENALA SI DE CATRE JUDECATORUL PRIMEI INSTANTE

DOCTRINA EXTRAS

„Criminalistica sau investigarea științifică a infracțiunilor este o știință a infracțiunilor este o știință și o artă, ceea ce presupune drept calitate esențială aptitudinea. Or, fără aptitudini de magistrat, calitatea actului de justiție are de suferit”.

(Emilian Stancu – Tratat de criminalistică - Ediția a V-a 2010).

Folosirea raționamentului (deductiv, inductiv sau prin analogie) trebuie să ducă la elaborarea de versiuni.

” Nu se pot elabora versiuni referitoare la omor, accident sau sinucidere până când nu se cunoaște natura morții (patologică sau violentă)”

(Emilian Stancu – Tratat de criminalistică - Ediția a V-a 2010).

”Elaborarea de versiuni numai pe baza unor rezultate din investigații, fără alte verificări conduce la orientarea greșită a cercetărilor, la pierdere de timp și la concluzii neconforme cu realitatea”.

(I. Mircea – Criminalistica – 1998).

”Obiectul probațiunii infracțiunii de omor se concentrează pe formula celor 7 întrebări:

1. – *Ce faptă s-a comis și care e natura ei?*
2. – *Unde s-a comis fapta?*
3. – *Când a fost săvârșită?*
4. – *Cine este autorul?*

5. – *Cum și în ce mod a săvârșit-o?*
6. – *Cu ajutorul cui?*
7. – *În ce scop?* (problema cheie)

La aceste întrebări se mai adaugă încă una foarte importantă? Cine este victima?”

(Emilian Stancu – Tratat de criminalistică - Ediția a V-a 2010)

Cadrul metodologic general în investigarea omuciderii:

- efectuarea cercetării de către o **echipă complexă**: procuror, medic legist, lucrători de poliție;

- **stabilirea cu exactitate a elementelor constitutive ale infracțiunii**, ancheta trebuind să pornească de la faptă la autor și nu invers (principiul aflării adevărului și a prezumției de nevinovăție).

- **asigurarea continuității cercetării penale**;

- efectuarea cercetării **în strictă conformitate cu prevederile legii**.

Particularități ale cercetării în cazurile de dispariție:

- investigații complexe și ample **la domiciliu, locul de muncă, cercul rudelor și al prietenilor**, pentru a se stabili date referitoare la *personalitatea, preocupările, relațiile de serviciu, familie, prieteni.....*

Cercetarea propriu-zisă a locului faptei:

-limitarea numărului de persoane;

-prevenirea oricărei modificări în starea sau poziția lucrurilor

-purtarea echipamentului de protecție

-interzicerea comentariilor, aprecierilor sau discuțiilor.

Procesul verbal de cercetare la fața locului trebuie să conțină (art. 91 Cpp)

- data și locul unde este încheiat;
- nume, prenume, calitatea celor care îl încheie;

- nume, prenume, ocupație, adresă martori asistenți;
- descrierea amănunțită a celor constatate, măsurile luate.

Schița locului faptei prezintă fixarea și prezentarea în ansamblu a locului faptei, a modului în care sunt dispuse în plan obiectele și urmele infracțiunii, precum și a distanțelor sau raportului de poziție dintre acestea.

Cercetarea urmelor de sânge

”Culoarea urmelor de sânge diferă în funcție de vechimea, cantitatea, natura suportului și factorii care acționează asupra lor: temperatura, lumina, diverși agenți fizici și chimici. Astfel o urmă proaspătă are culoare roșu-stacojie și un luciu caracteristic. Cu timpul, luciul dispare, urma devine solzoasă, iar culoarea virează de la brun roșcat spre maroniu și negru din cauza proceselor de putrefacție”.

(Emilian Stancu – Tratat de criminalistică - Ediția a V-a 2010).

Un colet conținând urme de sânge trebuie să fie însoțit de ***mențiuni precise***, detaliate, privind data și locul ridicării urmei, care au fost mijloacele folosite în descoperirea lor, persoana care le-a ridicat.

”Este posibilă stabilirea regiunii din care provine sângele. Sângele din cavitatea bucală conține celule epiteliale fără nucleu, leucocite, diverse resturi alimentare, flora microbiană specifică.

Sângele nazal este caracterizat de elemente celulare cu nuclei. Sângele menstrual poate fi identificat pe bază de elemente specifice iod pozitive și basofite. În sângele obstetrical se află meconiu, resturi placentare.

Mai poate fi stabilită cu aproximație vechimea unei urme de sânge, a unor Pete organice și anorganice, a altor urme biologice”(fire de păr)”

(Emilian Stancu – Tratat de criminalistică - Ediția a V-a 2010, paginile 162, pct. 2.3.3).

Părul reprezintă o probă cu potențial în definirea profilului ADN, condiția esențială fiind ca acesta ***să aibă bulb sau rădăcină***.

Firele de păr se introduc în plicuri separate (preferabil din celofan) în funcție de locul în care au fost descoperite, făcându-se mențiuni clare și exacte despre locul și modalitatea de descoperire.

N. Volonciu / *Treatat de procedura penala* / “Cind in cauza exista numai probe indirecte, acestea trebuiesc manuite cu multa circumspectie si pricepere profesionala, incat concluzia desprinsa sa aiba putere de certitudine, iar legatura si armonia din lantul indiciilor **sa exclude posibilitatea formularii altei versiuni**”.

Ionel Tanoviceanu, *Tratat de drept si procedura penala 1936* / **Principiul adunarii probelor de vinovatie, in caz cand ele exista.** / Probele în acuzare servesc la dovedirea vinovăției învinutului sau inculpatului. Aceasta e misiunea de căpetenie a anchetatorului, care este mai înainte de toate **instructor, adică adunător de probe ale vinovăției, în caz când ele există.** . *Anchetatorul* are, după lege, o mare putere: sunt – după cum observă D. Degois – trei principii de drept public pe care anchetatorul are drept să le violeze, în interesul instrucțiunii: 1) Inviolabilitatea domiciliului în timpul zilei; 2) Dreptul de proprietate prin confiscarea unor lucruri; 3) Libertatea individuală prin închisoarea preventivă. În adevăr, spre a aduna probele care servesc la constatarea unei infracțiuni, anchetatorul are drept să facă cercetări la fața locului, perchezițiuni la domiciliu, confiscări, expertize, ascultare de martori și interogarea prevenitului. Legea dă aceste mari drepturi anchetatorului în vederea marelui interes de a descoperi infractorii: ar fi de dorit ca dovezile cum cereau cei vechi printr-o fază devenită de stil: **să fie întregi și luminoase ca soarele la amiazi**, fiindcă nu e lucru mic ori neînsemnat de a osândi pe un nevinovat oricât de mică ar fi pedeapsa care i s-ar da. Dar decât o posibilitate, în fapt proba penală este totdeauna, mai mult sau mai puțin nesigură, fiindcă infractorul în general nu lasă probe autentice ori scrise de infracțiunea pe care o comise. În vederea aflării și adunării probelor legea statornicește căile pe cari se poate ajunge la un atare rezultat. **Nu trebuie însă să confundăm aceste căi de investigațiune cu însăși probele ce au să servească la dovedirea vinovăției.**

INTERPRETAREA LUCRARILOR DOSARULUI RAPORTAT LA DOCTRINA IN MATERIE PREZENTATA

Referitor la ce ne spun tratatele de criminalistică, în cauză se observă **că nu s-au respectat principiile de bază ale criminalisticii, normele legale cât și deontologia profesională** a celor care au efectuat sau au participat la efectuarea cercetărilor.

În cauză au fost efectuate **28 de lucrări științifice**, astfel:

- 18 RCTS – Institutul de Criminalistică al IGP – Ministerul Administrației și Internelor;

- 2 expertize criminalistice – Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice București – Ministerul Public;
- 2 rapoarte de expertiză medico-legale - INML Mina Minovici – Min. Justiției;
- 1 RCTS comportament simulat – Institutul de Criminalistică – MAI;
- 1 RCTS informatic – Institutul de Criminalistică – MAI;
- 1 raport tehnic – SRI
- 2 RCTS interpretare a urmelor – IPJ Brașov – Serviciul Criminalistic
- 1 experiment judiciar – dispozitiv ADE 650 – SPP

Au fost analizate un număr de **227 de urme** din care doar în procent de 17 % (37 de urme) a fost atribuit profilul genetic 773110401.

Studiind cu atenție, fără a fi specialiști, rapoartele de constatare științifică și expertizele efectuate în cauză constatăm unele inadvertențe.

Lucrările efectuate în cauză ridică semne de întrebare referitor la **corectitudinea efectuării acestora** precum și la **deontologia profesională** a celor care le-au efectuat.

Astfel, se susține că **au fost descoperite în 2012**, prin cercetare la fața locului, **urme care nu fuseseră descoperite în 2007**.

Din procesele verbale din **13.09. și 07.11.2012**, **nu rezultă tehnica folosită**, dar din susținerile procurorilor din presă se pare că a fost folosită sursa de lumină **Crime Lite**.

Studierea caracteristicilor tehnice a sursei de lumină Crime Lite, comparativ cu caracteristicile tehnice ale surselor de lumină **Polilight 500** (dispozitiv folosit în datele de **11-12.09.2007** după cum rezultă din procesele verbale de cercetare la fața locului) arată că **acestea sunt identice**.

Diferența între cele două surse de lumină este de natură dimensională.

Astfel, **Polilight 500** are dimensiunile unei unități centrale de calculator, în timp ce **Crime Lite** are dimensiunile unei lanterne.

În ceea ce privește **frecvențele de lumină între 400 – 900 nm** și în ceea ce privește **spectrele luminoase**, atât **Polilight 500** cât și **Crime Lite**, **acestea sunt identice.**

Ne punem astfel întrebarea logică: **Cum folosind aceleași spectre de lumină, au "descoperit" cinci ani mai târziu "urme" pe care nu le găsiseră înainte?**

Alte inadvertențe rezultă din:

- **stabilirea profilului genetic al lui Ghinescu Elodia Marilena pe baza unor probe care nu se regăsesc în cercetările la fața locului** efectuate, probe care ulterior **au fost consumate în urma analizelor**, excluzând astfel posibilitatea efectuării unei contraexpertize.

Ex:

- RCTS 77311/17.09.2007 – **firele de păr analizate nu sunt cele ridicate** de pe peria de păr, ci **sunt cele identificate în 12.09.2007, pe jos în dormitor** (a se vedea proces verbal de CFL din 12.09.2007).

- tabelul de la sfârșitul RCTS prezintă valori 0 (zero) în dreptul a doi markeri genetici.

- **în toate concluziile RCTS-urilor din 2007 se face referire la un profil genetic 773110401 stabilit prin RCTS 77311/ 2 din 20.09.2007 – care însă nu există.**

Ex: RCTS 77311/ 4 / 19.10.2007 (4 urme)

RCTS 77464 / 11. 12.2007 (18 urme)

RCTS 77487 / 11.12.2007

- plicurile identificate prin fotografiere nu sunt semnate de **martori asistenți, lucrători, persoana în cauză.**

- nu sunt fotografiate **sigiliile** aplicate pe plicuri

- obiectele supuse analizării sunt ambalate în plicuri de hârtie și cutii de carton care **sunt lipite cu bandă adezivă**.

Ex: RCTS 77311 / 4 / 19.10.2007 (foto 2,6,(pag.2)

RCTS 77311 / 5 / 19.10.2007 – foto 2, 4, 5 – 24 (pag. 3-5)

- **urme ridicate cu ocazia cercetărilor la fața locului nu au fost exploatare criminalistic niciodată:**

Ex: - p.v. – CFL – **05.09.2007 – se ridică amprente**

- plansă foto – percheziție 13.09.2012 – **urmă palmară** (foto 39) și **urme digitale** (foto 40, 66, 67).

- **probele ridicate de pe obiectele supuse analizării sunt interpretate după bunul plac al lucrătorilor:**

Ex. a). RCTS 77311/5/19.10.2007

- **probele 773115101 și 773115102 ridicate de pe chiloți bărbătești, la pag. 14 alin. 4 nu conțin ADN uman necesar genotipării. Ulterior, concluzia nr. 2 arată că urma 773115102 a evidențiat un profil genetic identic cu cel al probei de referință al Cioacă Constantin Cristian. Despre proba 773115101 nu se face vorbire în concluzii, aceasta dispărând.**

- proba 773115403 (amestec secreții biologice / pag. 12 alin. 2) a evidențiat un profil genetic identic cu cel al lui Cioacă Constantin Cristian (concluzia 3- pag. 15), la un grup populațional unic de 16.000.000 indivizi.

Tabelul anexat la finalul RCTS **prezintă 9 (nouă) valori 0 (zero)** la markerii genetici din toți cei 16 efectuați.

b). RCTS 77332/19.10.2007 – urmele 773320101, 773320201 și 773320306 – **conțin o cantitate ADN sub limita minimă necesară obținerii profilelor genetice complexe** (pag. 5 – ultimul alineat) iar la **concluzii: profilul 773110401 și numitul Cioacă Constantin Cristian nu pot fi excluși** ca posibili contribuitori.

c). RCTS 77464 / 11.12.2007 – în pagina 23 sunt analizate ipoteze ale acuzării referitoare la unele urme, ipoteze care nu știm de unde reies.

- lucrătorii **criminaliști de la Serviciul criminalistic al IPJ Brașov** se lansează în afirmații nefondate, tendențioase, neargumentate științific, formulând chiar și **concluzii medico-legale**.

Ex: RCTS 699967 / **24.01.2013** – **lucrare nesemnată și neștampilată de lucrători și care conține 80% schițe**.

- schița 10 (pag. 16) și foto nr. 7 (pag. 18) se folosesc expresiile ”ateastă o acțiune violentă și manopera de ascundere a unor urme”.

- schița 12 (pag. 20) prezintă la legendă ”*urme abundente de sânge*” – **afirmație care contrazice Raportul de Expertiză medico-legală al INML Mina Minovici – care aproximează o cantitate de sânge de 23 ml**.

- **opiniile de specialitate** (pag. 26, 27, 29, 30) prezintă în argumente, concluzii care ar șoca și un medic legist (”*sângele este nediluat*”, ”*cantitatea de sânge este cu mult mai mare*”).

- se fac referiri la obiecte supuse analizării **dar care nu sunt aceleași cu cele analizate**.

Ex: **Raport de Expertiză medico-legală 1/15 din 24.01.2013** prezintă la concluziile 1, 2, 3, (pag. 4) referiri la o grindă de lemn GC2, care însă **nu a fost analizată (de fapt grinda analizată este GS2)**.

Toate referirile din RCTS și expertize se pronunță ca fiind îndeplinite și respectate prevederile legale privind ambalarea, sigilarea, transportul, deși acest **aspect este contrazis de fotografiile efectuate asupra plicurilor, cutiilor și coletelor în care au fost ambalate**.

Aspectul cel mai important, **recoltarea probelor, nu este menționat nicăieri**.

Din lucrarea ”Tactica identificării și valorificării probelor genetice din scena infracțiunilor” a expertului Cms. **Potorac Romică**, șef laborator al Serviciului Expertize Criminalistice de la Institutul de Criminalistică al IGP al MAI desprindem următoarele:

a). *Identificarea probelor biologice*

-realizarea cu succes a **genotipării probelor** biologice ridicate de la fața locului ***depinde de modul în care sunt ridicate, ambalate, conservate și transportate.***

-tehnica de recoltare și înregistrare a probelor, cantitatea și natura acestora, modul de manipulare.....***are o importanță deosebită pentru obținerea unor rezultate viabile prin analiza ADN.***

-dacă urmele nu sunt recoltate, înregistrate, ambalate, conservate și transportate corespunzător, nerespectând regulile impuse prin managementul de calitate și dispozițiile care reglementează această activitate, ***acestea nu vor satisface condițiile minime pentru a fi admise ca probe în Justiție*** și nu vor fi genotipate pentru evitarea cheltuielilor nejustificate.

-dacă probele nu sunt înregistrate, înaintea ridicării iar custodia acestora nu este documentată, atunci originea acestora poate fi contestată.

b). *Riscul privind contaminarea locului faptei*

Studiul Ruddy et al – potențialul contaminării cu ADN străin de către personalul implicat în cercetarea la fața locului.

Recomandări:

-purtarea echipamentului de protecție specific (salopetă pentru corp cu glugă, protecție antistatică pentru picioare, mască de unică folosință pentru gură, mănuși chirurgicale) reduce, dar nu implicit elimină contaminarea accidentală cu ADN a locului faptei.

În data de 13.09.2012, Cms șef **Romică Potorac** director adjunct al Institutului de Criminalistică și Cms șef Ion Pleșea, șef Birou Cercetare la fața locului din Institutul de Criminalistică ***desfășoară o cercetare la fața locului prin care ridică probe biologice îmbrăcați în haine civile, fără niciun echipament de protecție, ignorând toate normele legale în vigoare.***

Același lucru se întâmplă și în data de 07.11.2012.

De fapt, echipamentul de protecție nu a fost purtat niciodată, la nicio cercetare la fața locului atât în 2007 cât și în 2012, excepție făcând mănușile chirurgicale care după ce erau folosite erau aruncate pe jos.

Deasemenea, prin apartament, s-au perindat zeci de persoane care veneau, își dădeau cu părerea și apoi plecau.

Aceste aspecte au fost confirmate și de către martorii audiați în prima instanță- martori asistenți sau lucrători de poliție ce au participat la efectuarea lucrărilor de urmărire penală .

Fata de toate aceste aspecte , neexamine de către judecătorul cauzei se impune admiterea apelului , casarea hotărârii și trimiterea dosarului pentru rejudecare de către prima instanță .

Pitești ,

CIOACA CONSTANTIN CRISTIAN

personal și prin avocat ales Maria Vasii